ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 109
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2011
1,5 ΕΥΡΩ

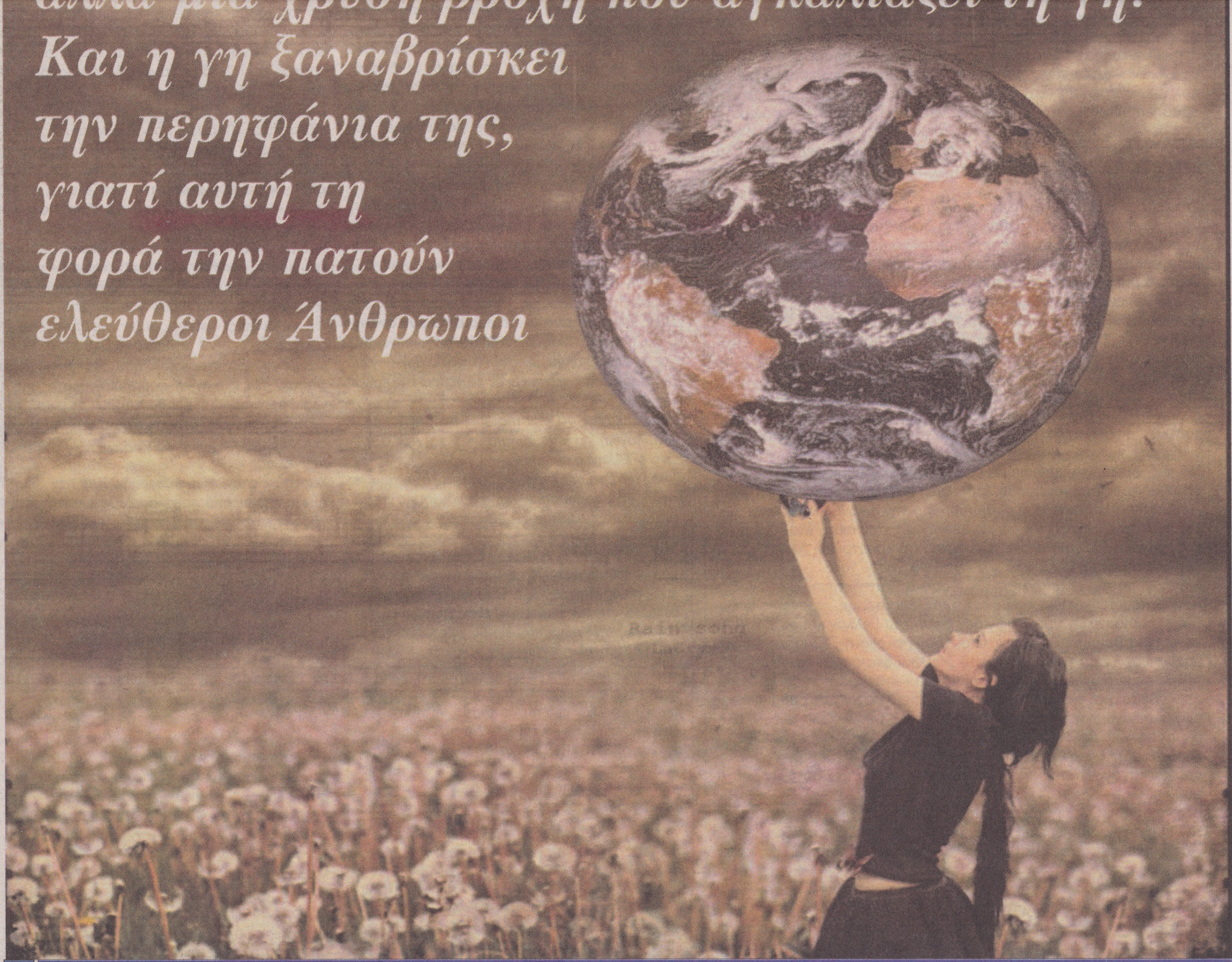
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ευτυχισμένη είναι η στιγμή, όταν βλέπεις τους ανθρώπους να εξεγείρονται. Δεν είναι ένα αξιοθρήνητο πλήθος καρτερικών σκλάβων, αλλά μια χρυσή βροχή που αγκαλιάζει τη γη. Και η γη ξαναβρίσκει την περηφάνια της, γιατί αυτή τη φορά την πατούν ελεύθεροι Άνθρωποι

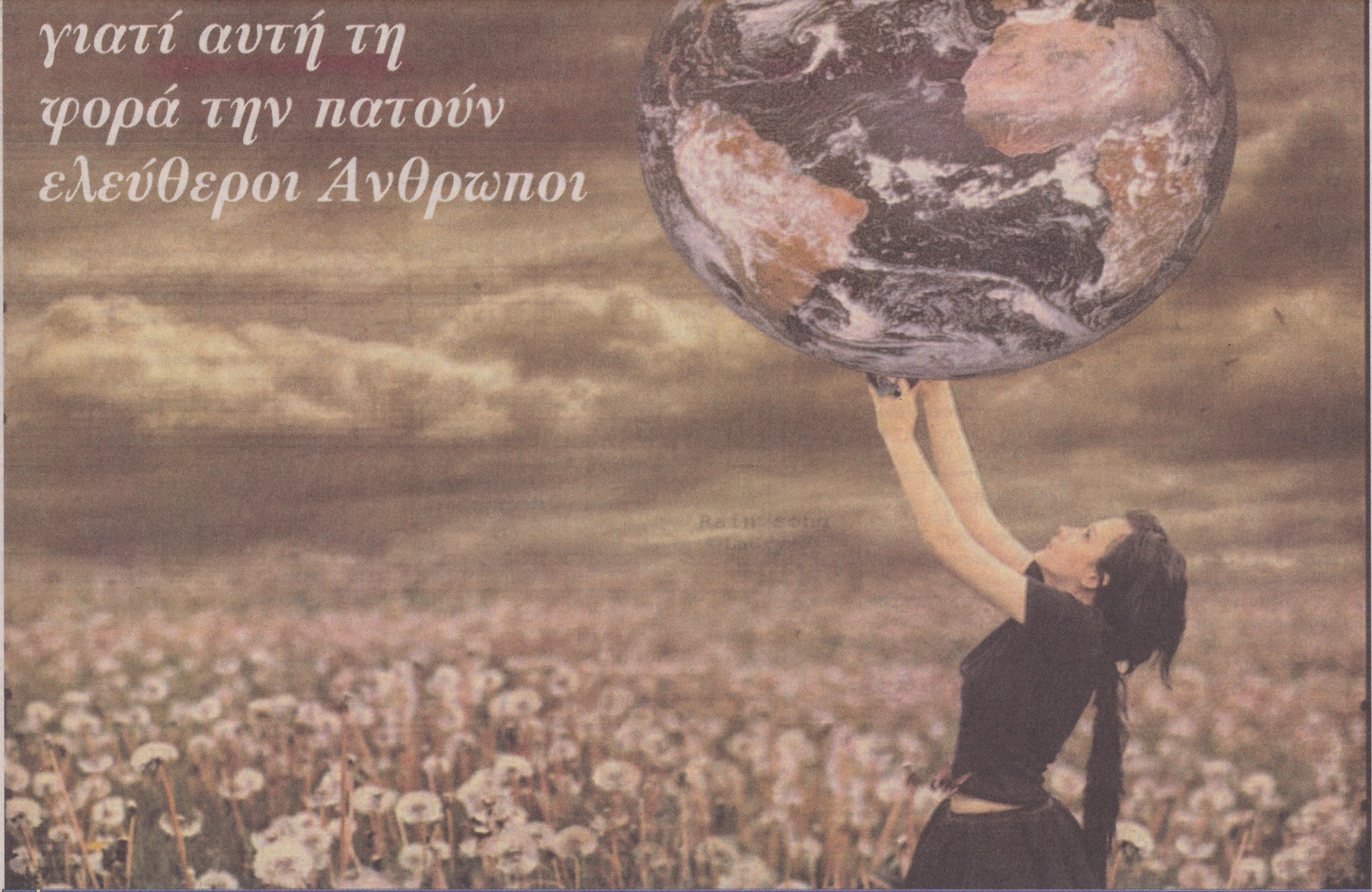

1,5 ΕΥΡΩ

Ευτυχισμένη είναι η στιγμή, όταν βλέπεις
τους ανθρώπους να εξεγείρονται. Δεν είναι
ένα αξιοθρήνητο πλήθος καρτερικών σκλάβων,
αλλά μια χρυσή βροχή που αγκαλιάζει τη γη.
Και η γη ξαναβρίσκει
την περηφάνια της,
γιατί αυτή τη
φορά την πατούν
ελεύθεροι Άνθρωποι

Και η γη ξαναβρίσκει
την περηφάνια της,
γιατί αυτή τη
φορά την πατούν
ελεύθεροι Άνθρωποι

γιατί αυτή τη φορά την πατούν ελεύθεροι Άνθρωποι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

«Επίτροποι», νέοι «αντιβασιλείς», δανειστές και ντόπιοι πολιτικοί και οικονομικοί «σωτήρες», ή «φωστήρες». Λίγο πριν την «εθνική καταστροφή», λίγο πριν την «νέα σωτηρία». Από τον Ludwig von Maurer, στον Radermacher. Όπως και τότε, το 1831, που η συγκρότηση του ελλαδικού κράτους υπό την εγγύηση των «Δυνατών» επέβαλλε πρώτα και κύρια τον όρο την κοινωνικής ειρήνης και της αποδοχής από τον ανυπότακτο πληθυσμό της κρατικής αυθεντίας, έτσι και σήμερα. Γιατί, πρώτα απ' όλα, μέσω της κρατικής βίας και επιβολής εξασφαλίζεται η νομιμοποίηση του κράτους και της εξουσίας του. Αλλά αυτό δεν φθάνει σε κάθε χώρο και χρόνο. Οι πολιτικοί συμβολισμοί, ο εθνικισμός ή οι κάθε είδους αλυτρωτισμοί, είναι εξ ίσου απαραίτητοι, αλλά, επίσης, από μόνοι τους ανεπαρκείς. Και φθάνουμε στην περιβόητη κοινωνική συναίνεση για τις μεταρρυθμίσεις. Στις περιλάλητες κοινωνικές συμμαχίες.

Στις πρώτες δεκαετίες μετά την συγκρότηση του ελλαδικού κράτους, το νέο καθεστώς, εκτός από την απλόχερη βία που επεφύλαξε στην «ληστοκρατία», άλλο τόσο προσαρμοστικό αποδείχτηκε στο να υφάνει έναν ιστό ανάμεσα στους κοινοβουλευτικούς θεσμούς και την πολιτική πατρωνεία (ιστός που κάλυψε σε αρκετές περιπτώσεις τη δράση πολλών ληστοσυμμοριών). Στόχος τα αγροτικά στρώματα, που δεν έπαψαν κατά καιρούς να ξεσηκώνονται, σημαντικότατο κομμάτι του εκλογικού πληθυσμού, που πάση θυσία έπρεπε να εμπλακούν στην «ιστορική» διαδικασία της συναίνεσης και της «επαρκούς» μεταρρύθμισης.

Στο διάστημα εκατό και πλέον ετών, τα κρατικά μορφώματα που αντιπαρατάχθηκαν, εναλλάχθηκαν και δοκιμάστηκαν απέναντι σ' έναν πράγματι εκρηκτικά ανυπότακτο κοινωνικό χώρο, φόρεσαν κάθε είδους πολιτειακό μανδύα: συνταγματική μοναρχία, βασιλευόμενη κοινοβουλευτική δημοκρατία, προεδρική δημοκρατία, μονοκομματικό κράτος φασιστικού τύπου (έτσι όπως εκφράσθηκε από τις βραχύβιες δικτατορίες τύπου Παγκάλου, Μεταξά, Παπαδόπουλου). Ας σημειώσουμε ότι οι βραχύβιες στρατιωτικές δικτατορίες όχι μόνο δεν ανέστειλαν τους όποιους ευρύτερους κρατικούς σχεδιασμούς για μεταρρυθμίσεις αλλά τις προχώρησαν με έντονους ρυθμούς. Χαρακτηριστική περίπτωση της διαγραφής των αγροτικών χρεών που θεσπί-

...της «χρεωκοπίας» το κάγκελο...

Η Κεντρική Ομιλία(!), στις 27 Σεπτεμβρίου, του Αντιπροέδρου της Κυβέρνησης και Υπουργού Οικονομικών της Ελλάδας, Καθηγητού Ευάγγελου Βενιζέλου (τη βροντώδη αυτή προσφώνηση αλιεύσαμε από την προσωπική του ιστοσελίδα που από το μεγαλειώδες στήσιμό της καταλαβαίνουμε ότι θα είναι αυτή η λίμνη που καθρεφτίζεται ο Νάρκισσος μας) ξεκίνησε με έναν κεραυνό!

«Αντιλαμβάνεστε ότι η Ελλάδα πέρα από τα δικά της πολύ σημαντικά δημοσιονομικά προβλήματα, βρίσκεται μέσα σε συμφραζόμενα τα οποία είναι εξαιρετικά αρνητικά και επισφαλή. Η διεθνής ρευστότητα και η ευρωπαϊκή ρευστότητα διαμορφώνουν ένα πλαίσιο, το οποίο δεν είναι καθόλου μα καθόλου παραγωγικό για τις δικές μας πολύ σημαντικές προτεραιότητες.»

Όπως είναι φυσικό, ο ήχος καθυστερεί κάπως και η βροντή ήρθε λίγα δευτερόλεπτα μετά:

«Υπάρχει πάντα ο κίνδυνος κατά λάθος να οδηγηθούμε σε δραματικές εξελίξεις [...]Θα έχει επέλθει καταστροφή αντίστοιχη με αυτήν μιας πολεμικής ήττας» (προσέξατε μήπως το «κατά λάθος»;).

Όμως, ο Βενιζέλος που είναι βαθύς γνώστης των κανόνων της κωμωδίας και της ψυχολογίας της μάζας και μην έχοντας κάτι ουσιαστικό να ανακοινώσει (πολλοί υποψιάζονται ότι δίνει συνεντεύξεις απλώς για να εκτονώνει τον ναρκισσισμό του) αποφάσισε να παίξει με τα νεύρα της κοινωνίας.

ρα, χωρίς δραματικό κίνδυνο για τις περιουσίες, τις δουλειές, τα εισοδήματα και τις προοπτικές των Ελλήνων, να πάρουμε άλλες αποφάσεις πιο φιλικές, λιγότερο δύσκολες και δεν τις παίρνουμε;».

«Πιστεύει κανείς ότι δεν θέλουμε να είμαστε αγαπητοί από όλους και φιλικοί προς όλους;» και άλλα. Σταματούμε, ελπίζουμε εγκαίρως, πριν χάσετε την ψυχραιμία σας και φάτε στην κυριολεξία το χαρτί...

Ίσως να μην το αντιλαμβάνονται ούτε οι ίδιοι, πάντως ο «μονόδρομος» της εξαθλίωσης της κοινωνίας για την «εξυγίανση», της μεσογειακής Κούβας, που έχει επιβληθεί από τα παγκόσμια κέντρα εξουσίας και τους «νεοφιλελεύθερους» γκουρού της οικονομίας, στην ουσία ακολουθεί την μεθοδολογία του Πολ Ποτ. Θα πείτε: πως είναι δυνατόν ο Παπανδρέου που πολλές πλευρές του θυμίζουν παιδί και μάλιστα τον «μπουμπούνα» της τάξης να κρύβει ένα τόσο σκληρό πρόσωπο: Να πως:

Πρώτα εξοντώνουμε τους «νοικοκυραίους» με τις έκτακτες-μόνιμες φορολογίες και προετοιμάζουμε το έδαφος για μαζική εκκένωση των μεγάλων πόλεων ώστε να εργαστεί ο «ενεργός πληθυσμός» σε αγροτική γη, που παραχωρείται από το κράτος, σύμφωνα με τα φιλόδοξα προγράμματα του υπουργείου γεωργίας. Δεν λείπουν και οι ταξικές φανφάρες από τον πρωθυπουργεύοντα Βενιζέλο περί «βορείων προαστίων που πρέπει να πληρώσουν» εξ αφορμής της ανακοίνωσης του «ειδικού τέλους της ΔΕΗ για τα ακίνητα», από τη ΔΕΘ. Πως διέφυγε από τον Βενιζέλο να πετάξει στους ιδιοκτήτες κατάμουτρα το εξαρχειακό σύνθημα «η ιδιοκτησία είναι κλοπή», που κάποιοι αποδίδουν στον Προυντόν, και πυρπολεί ακόμα τις καρδιές των κολασμένων που τρέχουν να σβήσουν τη φλόγα με ατελείωτα λουτρά μπύρας στα μπαράκια του ελληνικού «Quartier latin»!

Εννοείται ότι οι άστεγοι, οι ζητιάνοι, όσοι δουλεύουν για 100 ευρώ μηνιαίως και γενικώς όλο το «λούμπεν προλεταριάτο», που είναι η ψυχή του Πασοκ, δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα από τη νέα φοροεπιδρομή και θα πάρουν τη μικρή τους

στροφή», λίγο πριν την «νέα σωτηρία». Από τον Ludwig von Maurer, στον Radermacher. Όπως και τότε, το 1831, που η συγκρότηση του ελλαδικού κράτους υπό την εγγύηση των «Δυνατών» επέβαλλε πρώτα και κύρια τον όρο την κοινωνικής ειρήνης και της αποδοχής από τον ανυπότακτο πληθυσμό της κρατικής αυθεντίας, έτσι και σήμερα. Γιατί, πρώτα απ' όλα, μέσω της κρατικής βίας και επιβολής εξασφαλίζεται η νόμιμοποίηση του κράτους και της εξουσίας του. Αλλά αυτό δεν φθάνει σε κάθε χώρο και χρόνο. Οι πολιτικοί συμβολισμοί, ο εθνικισμός ή οι κάθε είδους αλυτρωτισμοί, είναι εξ ίσου απαραίτητοι, αλλά, επίσης, από μόνοι τους ανεπαρκείς. Και φθάνουμε στην περιβόητη κοινωνική συναίνεση για τις μεταρρυθμίσεις. Στις περιλάλητες κοινωνικές συμμαχίες.

Στις πρώτες δεκαετίες μετά την συγκρότηση του ελλαδικού κράτους, το νέο καθεστώς, εκτός από την απλόχερη βία που επεφύλαξε στην «ληστοκρατία», άλλο τόσο προσαρμοστικό αποδείχτηκε στο να υφάνει έναν ιστό ανάμεσα στους κοινοβουλευτικούς θεσμούς και την πολιτική πατρωνεία (ιστός που κάλυψε σε αρκετές περιπτώσεις τη δράση πολλών ληστοσυμμοριών). Στόχος τα αγροτικά στρώματα, που δεν έπαψαν κατά καιρούς να ξεσηκώνονται, σημαντικότατο κομμάτι του εκλογικού πληθυσμού, που πάση θυσία έπρεπε να εμπλακούν στην «ιστορική» διαδικασία της συναίνεσης και της «επαρκούς» μεταρρύθμισης.

Στο διάστημα εκατό και πλέον ετών, τα κρατικά μορφώματα που αντιπαρατάχθηκαν, εναλλάχθηκαν και δοκιμάστηκαν απέναντι σ' έναν πράγματι εκρηκτικά ανυπότακτο κοινωνικό χώρο, φόρεσαν κάθε είδους πολιτειακό μανδύα: συνταγματική μοναρχία, βασιλευόμενη κοινοβουλευτική δημοκρατία, προεδρική δημοκρατία, μονοκομματικό κράτος φασιστικού τύπου (έτσι όπως εκφράσθηκε από τις βραχύβιες δικτατορίες τύπου Παγκάλου, Μεταξά, Παπαδόπουλου). Ας σημειώσουμε ότι οι βραχύβιες στρατιωτικές δικτατορίες όχι μόνο δεν ανέστειλαν τους όποιους ευρύτερους κρατικούς σχεδιασμούς για μεταρρυθμίσεις αλλά τις προχώρησαν με έντονους ρυθμούς. Χαρακτηριστική περίπτωση της διαγραφής των αγροτικών χρεών που θεσπίστηκε αμέσως μετά την επιβολή της χούντας των συνταγματαρχών το 1967, ίσως η ευρύτερη σεισάχθεια της λεγόμενης νεότερης ελληνικής ιστορίας.

Μήπως, όμως, για μιαν ακόμα φορά, οι μεταρρυθμίσεις δεν εξαρτώνται από τους συσχετισμούς, έτσι όπως αυτοί διαμορφώνονται, έστω με ιδιαίτερα επιτακτικούς ρυθμούς, από την οικονομική και πολιτική ελίτ και την σύνδεση της με τις κοινωνικές δυνάμεις, έτσι όπως αυτές επανακαθορίζονται, όχι βέβαια από την «συντριβή» του πελατειακού συστήματος, αλλά από την «επανεκκίνηση» του;

Μη γελιόμαστε. Η απάντηση είναι σαφώς καταφατική. Η επαναδιαπραγμάτευση, λοιπόν, των όρων μιας ευρύτερης «επανεκκίνησης» των εξουσιαστικών γραναζιών δεν αφορά το μέλλον και ούτε βέβαια τα κλειδιά βρίσκονται στην τσέπη του «πατριώτη» Σαμαρά, που θα μας «σώσει» από τον μόνο (sic!!!) δουλικό στα συμφέροντα της παγκόσμιας κυριαρχίας Παπανδρέου. Μια «επανεκκίνηση» που δεν αφορά βέβαια σ' ένα παγκόσμιο πεδίο αποκλειστικά τη ρύθμιση μιας ακόμη οικονομικής «κρίσης», και που εκτός των άλλων με το «καλημέρα» αφήνει πίσω της μια φλεγόμενη Μέση Ανατολή, με χιλιάδες νεκρούς διαδηλωτές σε ένα πεδίο αμφιλεγόμενης εξέγερσης, αντίστασης και «αγανάκτησης» για το προχώρημα των δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων.

...της «χρεωκοπίας» το καγκελο...

Η Κεντρική Ομιλία(!), στις 27 Σεπτεμβρίου, του Αντιπροέδρου της Κυβέρνησης και Υπουργού Οικονομικών της Ελλάδας, Καθηγητού Ευάγγελου Βενιζέλου (τη βροντώδη αυτή προσφώνηση αλιεύσαμε από την προσωπική του ιστοσελίδα που από το μεγαλειώδες στήσιμό της καταλαβαίνουμε ότι θα είναι αυτή η λίμνη που καθρεφτίζεται ο Νάρκισσος μας) ξεκίνησε με έναν κεραυνό!

«Αντιλαμβάνεστε ότι η Ελλάδα πέρα από τα δικά της πολύ σημαντικά δημοσιονομικά προβλήματα, βρίσκεται μέσα σε συμφραζόμενα τα οποία είναι εξαιρετικά αρνητικά και επισφαλή. Η διεθνής ρευστότητα και η ευρωπαϊκή ρευστότητα διαμορφώνουν ένα πλαίσιο, το οποίο δεν είναι καθόλου μα καθόλου παραγωγικό για τις δικές μας πολύ σημαντικές προτεραιότητες.»

Όπως είναι φυσικό, ο ήχος καθυστερεί κάπως και η βροντή ήρθε λίγα δευτερόλεπτα μετά:

«Υπάρχει πάντα ο κίνδυνος κατά λάθος να οδηγηθούμε σε δραματικές εξελίξεις [...]Θα έχει επέλθει καταστροφή αντίστοιχη με αυτήν μιας πολεμικής ήττας» (προσέξατε μήπως το «κατά λάθος»;).

Όμως, ο Βενιζέλος που είναι βαθύς γνώστης των κανόνων της κωμωδίας και της ψυχολογίας της μάζας και μην έχοντας κάτι ουσιαστικό να ανακοινώσει (πολλοί υποψιάζονται ότι δίνει συνεντεύξεις απλώς για να εκτονώνει τον ναρκισσισμό του) αποφάσισε να παίξει με τα νεύρα της κοινωνίας.

«Ελπίζω κανείς να μην πιστεύει ότι μας λείπει η κοινή λογική, ή η ευαισθησία απέναντι στο τι τραβάνε οι Έλληνες πολίτες».

«Υπάρχει έστω κι ένας Έλληνας πολίτης που πιστεύει ότι μπορούσαμε χωρίς κίνδυνο για τη χώ-

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με

σης της κοινωνίας για την «εξυγίανση», της μεσογειακής Κούβας, που έχει επιβληθεί από τα παγκόσμια κέντρα εξουσίας και τους «νεοφιλελεύθερους» γκουρού της οικονομίας, στην ουσία ακολουθεί την μεθοδολογία του Πολ Ποτ. Θα πείτε: πως είναι δυνατόν ο Παπανδρέου που πολλές πλευρές του θυμίζουν παιδί και μάλιστα τον «μπουμπούνα» της τάξης να κρύβει ένα τόσο σκληρό πρόσωπο: Να πως:

Πρώτα εξοντώνουμε τους «νοικοκυραίους» με τις έκτακτες-μόνιμες φορολογίες και προετοιμάζουμε το έδαφος για μαζική εκκένωση των μεγάλων πόλεων ώστε να εργαστεί ο «ενεργός πληθυσμός» σε αγροτική γη, που παραχωρείται από το κράτος, σύμφωνα με τα φιλόδοξα προγράμματα του υπουργείου γεωργίας. Δεν λείπουν και οι ταξικές φανφάρες από τον πρωθυπουργεύοντα Βενιζέλο περί «βορείων προαστίων που πρέπει να πληρώσουν» εξ αφορμής της ανακοίνωσης του «ειδικού τέλους της ΔΕΗ για τα ακίνητα», από τη ΔΕΘ. Πως διέφυγε από τον Βενιζέλο να πετάξει στους ιδιοκτήτες κατάμουτρα το εξαρχειακό σύνθημα «η ιδιοκτησία είναι κλοπή», που κάποιοι αποδίδουν στον Προυντόν, και πυρπολεί ακόμα τις καρδιές των κολασμένων που τρέχουν να σβήσουν τη φλόγα με ατελείωτα λουτρά μπύρας στα μπαράκια του ελληνικού «Quartier latin»!

Εννοείται ότι οι άστεγοι, οι ζητιάνοι, όσοι δουλεύουν για 100 ευρώ μηνιαίως και γενικώς όλο το «λούμπεν προλεταριάτο», που είναι η ψυχή του Πασοκ, δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα από τη νέα φοροεπιδρομή και θα πάρουν τη μικρή τους εκδίκηση απέναντι στους ιδιοκτήτες!!! Αυτοί είναι οι νέοι Εκλεκτοί και σε αυτούς ανήκει η Γη της Επαγγελίας!

Χαστούκι στην ψωρο-υπερηφάνεια των ιδιοκτητών (κάποιοι από τους οποίους πιθανότατα θα χάσουν τα σπίτια τους) είναι και η κοροϊδευτική επισήμανση του υπουργείου διανθισμένη με τις βενιζέλειες περικοκλάδες: "Το επιβαλλόμενο, συνεπώς, τέλος αντιστοιχεί σε δύο τοις χιλίοις της πραγματικής αξίας των ακινήτων, επιβάρυνση απολύτως ανεκτή και αναλογική σε σχέση με την πραγματική αξία της ακίνητης περιουσίας, την οποία **σκοπεί να διασφαλίσει**»! Μάλιστα. Το χαράτσι διασφαλίζει την αξία του ακινήτου, ανθρωπάκο!

Πάλι καλά που δεν εφαρμόζεται κατά γράμμα η συνταγή του Πολ Ποτ γιατί θα έπρεπε η «Μεγάλη Έξοδος» να είχε ολοκληρωθεί σε δύο μερόνυχτα και φυσικά όχι με τον πιο ειρηνικό τρόπο. Ειρήσθω εν παρόδω, αν φορέσει ο Βενιζέλος τις μαύ-

κούν στην «ιστορική» διαδικασία της συναίνεσης και της «επαρκούς» μεταρρύθμισης.

Στο διάστημα εκατό και πλέον ετών, τα κρατικά μορφώματα που αντιπαρατάχθηκαν, εναλλάχθηκαν και δοκιμάστηκαν απέναντι σ' έναν πράγματι εκρηκτικά ανυπότακτο κοινωνικό χώρο, φόρεσαν κάθε είδους πολιτειακό μανδύα: συνταγματική μοναρχία, βασιλευόμενη κοινοβουλευτική δημοκρατία, προεδρική δημοκρατία, μονοκομματικό κράτος φασιστικού τύπου (έτσι όπως εκφράσθηκε από τις βραχύβιες δικτατορίες τύπου Παγκάλου, Μεταξά, Παπαδόπουλου). Ας σημειώσουμε ότι οι βραχύβιες στρατιωτικές δικτατορίες όχι μόνο δεν ανέστειλαν τους όποιους ευρύτερους κρατικούς σχεδιασμούς για μεταρρυθμίσεις αλλά τις προχώρησαν με έντονους ρυθμούς. Χαρακτηριστική περίπτωση της διαγραφής των αγροτικών χρεών που θεσπίστηκε αμέσως μετά την επιβολή της χούντας των συνταγματαρχών το 1967, ίσως η ευρύτερη σεισάχθεια της λεγόμενης νεότερης ελληνικής ιστορίας.

Μήπως, όμως, για μιαν ακόμα φορά, οι μεταρρυθμίσεις δεν εξαρτώνται από τους συσχετισμούς, έτσι όπως αυτοί διαμορφώνονται, έστω με ιδιαίτερα επιτακτικούς ρυθμούς, από την οικονομική και πολιτική ελίτ και την σύνδεση της με τις κοινωνικές δυνάμεις, έτσι όπως αυτές επανακαθορίζονται, όχι βέβαια από την «συντριβή» του πελατειακού συστήματος, αλλά από την «επανεκκίνηση» του;

Μη γελιόμαστε. Η απάντηση είναι σαφώς καταφατική. Η επαναδιαπραγμάτευση, λοιπόν, των όρων μιας ευρύτερης «επανεκκίνησης» των εξουσιαστικών γραναζιών δεν αφορά το μέλλον και ούτε βέβαια τα κλειδιά βρίσκονται στην τσέπη του «πατριώτη» Σαμαρά, που θα μας «σώσει» από τον μόνο (sic!!!) δουλικό στα συμφέροντα της παγκόσμιας κυριαρχίας Παπανδρέου. Μια «επανεκκίνηση» που δεν αφορά βέβαια σ' ένα παγκόσμιο πεδίο αποκλειστικά τη ρύθμιση μιας ακόμη οικονομικής «κρίσης», και που εκτός των άλλων με το «καλημέρα» αφήνει πίσω της μια φλεγόμενη Μέση Ανατολή, με χιλιάδες νεκρούς διαδηλωτές σε ένα πεδίο αμφιλεγόμενης εξέγερσης, αντίστασης και «αγανάκτησης» για το προχώρημα των δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων.

Κλείνοντας, ας θυμηθούμε κάποιες σκέψεις του Αλμπέρ Καμύ από τον Μύθο του Σίσυφου: «Η πραγματικότητα είναι η πατρίδα μου. Να γιατί διάλεξα αυτό τον παράλογο και ακατανόητο αγώνα. Να γιατί είμαι με το μέρος των αγωνιστών. Η εποχή, το έχω πει, ανοίγεται σ' αυτούς. Μέχρι σήμερα το μεγαλείο ενός κατακτητή ήταν γεωγραφικό. Μετριόταν με την έκταση των νικημένων εδαφών. Έχει σημασία ότι η λέξη άλλαξε, δεν χαρακτηρίζει γενικά τον νικητή. Το μεγαλείο έχει αλλάξει χώρο. Βρίσκεται στην καταγγελία και στην χωρίς κέρδος θυσία. Εκεί ακόμα, δεν υπάρχει καθόλου η προοπτική της ήττας. [...] Εξυμνώ τον άνθρωπο μπροστά σ' εκείνο που τον συντρίβει και η ελευθερία μου, η επανάστασή μου και το πάθος μου συγκεντρώνονται τότε σ' αυτήν την ένταση, σ' αυτήν την σκέψη και σ' αυτήν την αμέτρητη επανάληψη».

Οκτώβριος 2011

Όπως είναι φυσικό, ο ήχος καθυστερεί κάπως και η βροντή ήρθε λίγα δευτερόλεπτα μετά:

«Υπάρχει πάντα ο κίνδυνος κατά λάθος να οδηγηθούμε σε δραματικές εξελίξεις [...]Θα έχει επέλθει καταστροφή αντίστοιχη με αυτήν μιας πολεμικής ήττας» (προσέξατε μήπως το «κατά λάθος»;).

Όμως, ο Βενιζέλος που είναι βαθύς γνώστης των κανόνων της κωμωδίας και της ψυχολογίας της μάζας και μην έχοντας κάτι ουσιαστικό να ανακοινώσει (πολλοί υποψιάζονται ότι δίνει συνεντεύξεις απλώς για να εκτονώνει τον ναρκισσισμό του) αποφάσισε να παίξει με τα νεύρα της κοινωνίας.

«Ελπίζω κανείς να μην πιστεύει ότι μας λείπει η κοινή λογική, ή η ευαισθησία απέναντι στο τι τραβάνε οι Έλληνες πολίτες».

«Υπάρχει έστω κι ένας Έλληνας πολίτης που πιστεύει ότι μπορούσαμε χωρίς κίνδυνο για τη χώ-

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια παρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή στην ενίσχυση, της εφημερίδας.

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

bic: ETHNGRAA

«ειδικού τέλους της ΔΕΗ για τα ακίνητα», από τη ΔΕΘ. Πως διέφυγε από τον Βενιζέλο να πετάξει στους ιδιοκτήτες κατάμουτρα το εξαρχειακό σύνθημα «η ιδιοκτησία είναι κλοπή», που κάποιοι αποδίδουν στον Προυντόν, και πυρπολεί ακόμα τις καρδιές των κολασμένων που τρέχουν να σβήσουν τη φλόγα με ατελείωτα λουτρά μπύρας στα μπαράκια του ελληνικού «Quartier latin»!

Εννοείται ότι οι άστεγοι, οι ζητιάνοι, όσοι δουλεύουν για 100 ευρώ μηνιαίως και γενικώς όλο το «λούμπεν προλεταριάτο», που είναι η ψυχή του Πασοκ, δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα από τη νέα φοροεπιδρομή και θα πάρουν τη μικρή τους εκδίκηση απέναντι στους ιδιοκτήτες!!! Αυτοί είναι οι νέοι Εκλεκτοί και σε αυτούς ανήκει η Γη της Επαγγελίας!

Χαστούκι στην ψωρο-υπερηφάνεια των ιδιοκτητών (κάποιοι από τους οποίους πιθανότατα θα χάσουν τα σπίτια τους) είναι και η κοροϊδευτική επισήμανση του υπουργείου διανθισμένη με τις βενιζέλειες περικοκλάδες: «Το επιβαλλόμενο, συνεπώς, τέλος αντιστοιχεί σε δύο τοις χιλίοις της πραγματικής αξίας των ακινήτων, επιβάρυνση απολύτως ανεκτή και αναλογική σε σχέση με την πραγματική αξία της ακίνητης περιουσίας, την οποία **σκοπεί να διασφαλίσει**»! Μάλιστα. Το χαράτσι διασφαλίζει την αξία του ακινήτου, ανθρωπάκο!

Πάλι καλά που δεν εφαρμόζεται κατά γράμμα η συνταγή του Πολ Ποτ γιατί θα έπρεπε η «Μεγάλη Έξοδος» να είχε ολοκληρωθεί σε δύο μερόνυχτα και φυσικά όχι με τον πιο ειρηνικό τρόπο. Ειρήσθω εν παρόδω, αν φορέσει ο Βενιζέλος τις μαύρες πυτζάμες των Ερυθρών Χμέρ θα μοιάζει καταπληκτικά σε κάποιον στρουμπουλό υπουργό του Αδερφού Νο 1...

Μπροστά στην επέλαση του πιο άγριου... αριστερισμού, το αξιοθρήνητο ΚΚΕ τρέχει πανικόβλητο να πάρει το μέρος της «ιδιοκτησίας». Ακόμα και η Νέα Δημοκρατία τούς έχει ξεπεράσει κατά πολύ σε επαναστατικές διακηρύξεις. Για παράδειγμα, η «εργασιακή εφεδρεία» (όπως την εννοούσε ο Αντώνης Σαμαράς) θα ήταν μια όαση ευτυχίας για τους δημοσίους υπαλλήλους, που θα αμείβονταν με το 60% του μισθού τους και θα κάθονταν όλη μέρα, και αυτό για τρεις-τέσσερεις τριετίες, μέχρι να αποφασίσουν να ασχοληθούν με κάτι, αν

Η συμπαιγνία συνεχίζεται... Καιρός να βγούμε έξω από το παιχνίδι!

Η συμπαιγνία συνεχίζεται. Καιρός να βγούμε έξω από το παιχνίδι!

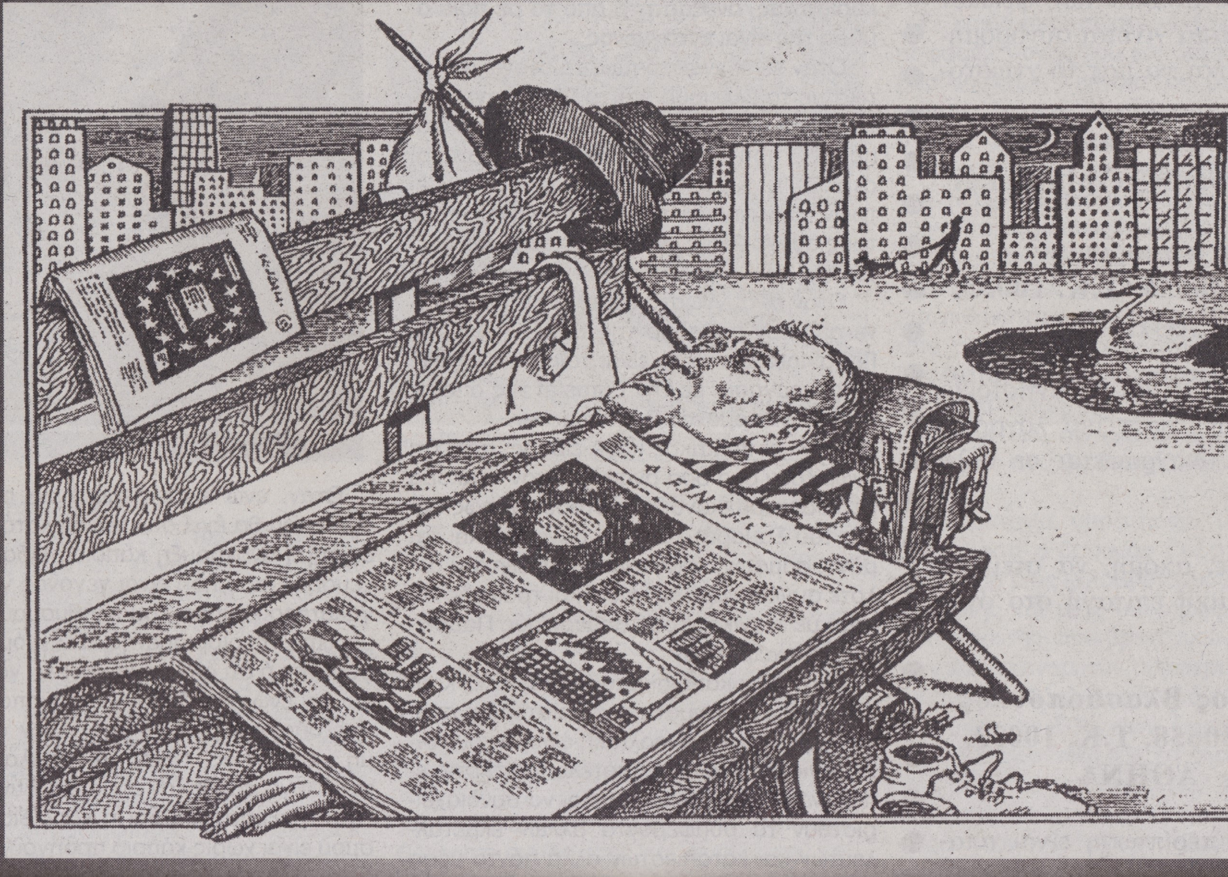
Μετά την δήθεν ακύρωση των συνομιλιών με την τριμερή (ρωσιστί τρόικα), που στη συνέχεια ακούστηκε πως ήταν συμφωνημένη η αποχώρησή της, επακολούθησαν και νέα μέτρα. Κι αναρωτιέται κάποιος: εάν ήταν συμφωνημένη, τότε γιατί δημοσιοποιήθηκαν τα «νταηλίκια» του είδους: «η συζήτηση έλαβε τέλος»; Φαίνεται πως το παιχνίδι που παίζεται είναι περισσότερο από στημένο. Όπως στημένα είναι και τα ανεβοκατεβάσματα του χρηματιστηρίου. Όπως κατασκευασμένο είναι και το φόβητρο της χρεωκοπίας. Όπως στημένο είναι και το παιχνίδι των «σκληρών διαπραγματεύσεων», επειδή, απλά, ποτέ δεν υπήρξε κάτι τέτοιο. Αν οι συνθήκες που κατασκευάζουν με την διαρκή επιβολή μέτρων εξόντωσης του μεγαλύτερου μέρους του πληθυσμού δεν είναι η απόλυτη φτώχεια, τότε τί χειρότερο μπορεί να φέρει η «χρεωκοπία»;

Μεγάλος ντόρος και «καυγάς» γίνεται για τις δόσεις του δανείου, αλλά κανείς δεν γνωρίζει πού πηγαίνουν όλα αυτά τα χρήματα. Από διάφορα που ακούγονται, λένε πως πηγαίνουν για πληρωμή των δανείων που έχουν υπερδιογκωθεί με τόκους και για να πληρωθούν μισθοί και συντάξεις στο δημόσιο τομέα, ανάμεσα τους, μπάτσοι, στρατιωτικοί, υπουργοί, βουλευτές και όλος ο συρφετός που συντηρεί τη δομημένη εξουσία, το κράτος.

Όπως και να έχουν τα πράγματα κανείς από τον κόσμο δεν γνωρίζει και δεν καταλαβαίνει που πηγαίνουν ακριβώς όλες αυτές οι δόσεις δανείων.

Και η σύγχυση γενικεύεται.

Για να μην ξέρει από πού να προφυλαχτεί ο κατακερματισμένος κοινωνικός χώρος. Για να πέφτουν το ένα μέτρο πάνω στο άλλο, ώστε **να υλοποιηθεί το πρόγραμμα της κινεζοποίησης των μισθών και του υποβιβασμού των συνθηκών επιβίωσης σε επίπεδα απόλυτης εξαθλίωσης για μεγάλα πληθυσμιακά κομμάτια**. Γιατί αυτό είναι το «μεγάλο στοίχημα» που έχουν βάλει οι κυ-

... του χρηματιστηρίου. Όπως κατασκευασμένο είναι και το φόβητρο της χρεωκοπίας. Όπως στημένο είναι και το παιχνίδι των «σκληρών διαπραγματεύσεων», επειδή, απλά, ποτέ δεν υπήρξε κάτι τέτοιο. Αν οι συνθήκες που κατασκευάζουν με την διαρκή επιβολή μέτρων εξόντωσης του μεγαλύτερου μέρους του πληθυσμού δεν είναι η απόλυτη φτώχεια, τότε τί χειρότερο μπορεί να φέρει η «χρεωκοπία»;

Μεγάλος ντόρος και «καυγάς» γίνεται για τις δόσεις του δανείου, αλλά κανείς δεν γνωρίζει πού πηγαίνουν όλα αυτά τα χρήματα. Από διάφορα που ακούγονται, λένε πως πηγαίνουν για πληρωμή των δανείων που έχουν υπερδιογκωθεί με τόκους και για να πληρωθούν μισθοί και συντάξεις στο δημόσιο τομέα, ανάμεσα τους, μπάτσοι, στρατιωτικοί, υπουργοί, βουλευτές και όλος ο συρφετός που συντηρεί τη δομημένη εξουσία, το κράτος.

Όπως και να έχουν τα πράγματα κανείς από τον κόσμο δεν γνωρίζει και δεν καταλαβαίνει που πηγαίνουν ακριβώς όλες αυτές οι δόσεις δανείων.

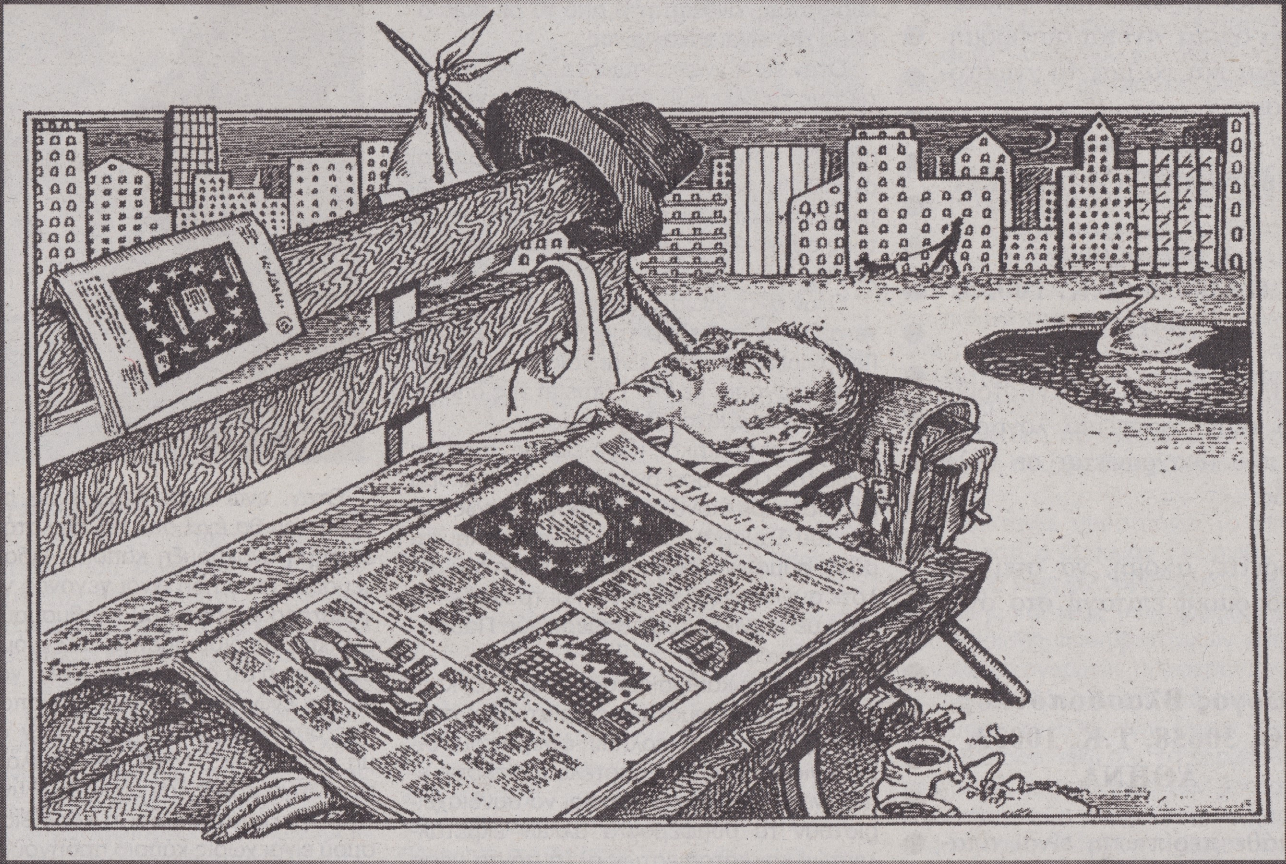
Και η σύγχυση γενικεύεται.

Για να μην ξέρει από πού να προφυλαχτεί ο κατακερματισμένος κοινωνικός χώρος. Για να πέφτουν το ένα μέτρο πάνω στο άλλο, ώστε **να υλοποιηθεί το πρόγραμμα της κινεζοποίησης των μισθών και του υποβιβασμού των συνθηκών επιβίωσης σε επίπεδα απόλυτης εξαθλίωσης για μεγάλα πληθυσμιακά κομμάτια**. Γιατί αυτό είναι το «μεγάλο στοίχημα» που έχουν βάλει οι κυρίαρχοι, και δεν το κρύβουν. Αν το πείραμα πετύχει εδώ (δηλαδή, σε μια περιοχή με πλούσια παράδοση αντιστάσεων, κοινωνικών αγώνων κι εξεγέρσεων), τότε τα πράγματα θα πάνε καλά για τους εξουσιαστές σε σχέση με άλλες χώρες που βρίσκονται στο «πρόγραμμα» και που θα είναι, πλέον, βούτυρο στο ψωμί τους.

Όσο για τον ελλαδικό χώρο, τα φτηνά μεροκάματα θα διευκολύνουν ακόμα περισσότερο την απροσμέτρητη λεηλασία του πλούτου που υπάρχει! Η ζωή των ανθρώπων θα πάει χαράμι για τη «δόξα» του κράτους και για τα συμφέροντα των εξουσιαστών, ντόπιων και αλλοδαπών.

Όμως υπάρχει κάτι ακόμα. Το «μεγάλο στοίχημα» έχει σχέση και με το κατά πόσο θα κατορθώσουν οι εξουσιαστές να πετύχουν ώστε η προσχεδιασμένη χρεωκοπία να φτάσει στο υψηλότερο δυνατό σημείο,

...το παιχνίδι!

κατά κύριο λόγο της Γερμανίας και της Γαλλίας. Αυτό είναι το Grosso Colpo (Μεγάλο Κόλπο) το οποίο οι εδώ εγκάθετοι των Ευρωπαίων Κυρίαρχων (και βάλε) έχουν κληθεί να φέρουν σε πέρας. Αυτός είναι ο λόγος που η κάθε παλινδρόμηση συνοδεύεται κι από νέα μέτρα.

Κι από κοντά προσφέρονται όνειρα καλοκαιρινής νύχτας, όπως: «Εξασφαλίσαμε τις συντάξεις των επόμενων γενεών», (εξοντώνοντας τους συνταξιούχους αυτής της γενιάς κι όχι μόνον αυτούς).

Ποιος μπορεί να στηριχτεί στα λόγια όλων αυτών που ψεύδονται, παίζουν παιχνίδια με τις ανθρώπινες ζωές και ποιος μπορεί να πιστέψει ένα ζαβό (όπως θα έλεγε

βέρνησης, αλλά που πριν από το τέλος της θωρακισμένης ομιλίας του στο Βελλίδειο ισχυρίστηκε: «Δεν κάνω έκκληση εγώ, έκκληση κάνει η πατρίδα!».

Ακόμα κι αν γίνει αποδεκτή αυτή η έκκληση της «πατρίδας», τότε ακούγονται πιο σοφά τα λόγια του Νικόλα Άσιμου «για μια χαζή πατρίδα, οπλίζουν τους λαούς». Επειδή αυτή, είναι η «πατρίδα» των εξουσιαστών κι εκμεταλλευτών, αλλά ακόμη κι αν υπήρχε άλλη «πατρίδα», σίγουρα δεν θα ανέθετε στον προπαγανδιστή της παγκόσμιας διακυβέρνησης να την σώσει.

Όταν, το ζαβό, επιμένει στη «σωτηρία της πατρίδας», ουσιαστικά αγωνιά να μην χάσουν τα προνόμιά τους, (στο διεθνές και

μάδες των οποίων τα συμφέροντα εκπροσωπεί τόσο αυτός, όσο και ένα μέρος των εξουσιαστών του ελλαδικού χώρου.

Αλλά, και πώς μπορεί να εμπιστευτεί κάποιος τους αντιφρονούντες και τους αντιπολιτευόμενους;

Όταν είναι γνωστό, από το «σκάνδαλο» της Ζήμενς, ότι το Πασοκ (**και** άλλα κόμματα που προφανώς και γι' αυτό το λόγο καιροσκοπούν), -όταν διαχειριζόταν τις κρατικές υποθέσεις ο γερμανοτσολιάς Σημίτης-, γέμισε τα ταμεία του με γερμανικά μάρκα.

Όταν είναι γνωστό πως ο Τσουκάτος (κι όχι μόνο αυτός) έσπρωχνε χρήματα στην Ελβετία, την χώρα όπου, ευδοκιμεί η Ελβετική εταιρεία του αδελφού του ΓΑΠ, του

από τον κόσμο δεν γνωρίζει και δεν καταλαβαίνει που πηγαίνουν ακριβώς όλες αυτές οι δόσεις δανείων.

Και η σύγχυση γενικεύεται.

Για να μην ξέρει από πού να προφυλαχτεί ο κατακερματισμένος κοινωνικός χώρος. Για να πέφτουν το ένα μέτρο πάνω στο άλλο, ώστε **να υλοποιηθεί το πρόγραμμα της κινεζοποίησης των μισθών και του υποβιβασμού των συνθηκών επιβίωσης σε επίπεδα απόλυτης εξαθλίωσης για μεγάλα πληθυσμιακά κομμάτια**. Γιατί αυτό είναι το «μεγάλο στοίχημα» που έχουν βάλει οι κυρίαρχοι, και δεν το κρύβουν. Αν το πείραμα πετύχει εδώ (δηλαδή, σε μια περιοχή με πλούσια παράδοση αντιστάσεων, κοινωνικών αγώνων κι εξεγέρσεων), τότε τα πράγματα θα πάνε καλά για τους εξουσιαστές σε σχέση με άλλες χώρες που βρίσκονται στο «πρόγραμμα» και που θα είναι, πλέον, βούτυρο στο ψωμί τους.

Όσο για τον ελλαδικό χώρο, τα φτηνά μεροκάματα θα διευκολύνουν ακόμα περισσότερο την απροσμέτρητη λεηλασία του πλούτου που υπάρχει! Η ζωή των ανθρώπων θα πάει χαράμι για τη «δόξα» του κράτους και για τα συμφέροντα των εξουσιαστών, ντόπιων και αλλοδαπών.

Όμως υπάρχει κάτι ακόμα. Το «μεγάλο στοίχημα» έχει σχέση και με το κατά πόσο θα κατορθώσουν οι εξουσιαστές να πετύχουν ώστε η προσχεδιασμένη χρεωκοπία να φτάσει στο υψηλότερο δυνατό σημείο, χωρίς όμως να επηρεαστούν τα οικονομικά συμφέροντα των υπόλοιπων «εταίρων» και κατά κύριο λόγο της Γερμανίας και της Γαλλίας. Αυτό είναι το Grosso Colpo (Μεγάλο Κόλπο) το οποίο οι εδώ εγκάθετοι των Ευρωπαίων Κυρίαρχων (και βάλε) έχουν κληθεί να φέρουν σε πέρας. Αυτός είναι ο λόγος που η κάθε παλινδρόμηση συνοδεύεται κι από νέα μέτρα.

Κι από κοντά προσφέρονται όνειρα καλοκαιρινής νύχτας, όπως: «Εξασφαλίσαμε τις συντάξεις των επόμενων γενεών», (εξοντώνοντας τους συνταξιούχους αυτής της γενιάς κι όχι μόνον αυτούς).

Ποιος μπορεί να στηριχτεί στα λόγια όλων αυτών που ψεύδονται, παίζουν παιχνίδια με τις ανθρώπινες ζωές και ποιος μπορεί να πιστέψει ένα ζαβό (όπως θα έλεγε και η αλησμόνητη Μαλβίνα), που νόμισε πως θα γίνει στέλεχος της παγκόσμιας κυβέρνησης, αλλά που πριν από το τέλος της θωρακισμένης ομιλίας του στο Βελλίδειο ισχυρίστηκε: «Δεν κάνω έκκληση εγώ, έκκληση κάνει η πατρίδα!».

Ακόμα κι αν γίνει αποδεκτή αυτή η έκκληση της «πατρίδας», τότε ακούγονται πιο σοφά τα λόγια του Νικόλα Άσιμου «για μια χαζή πατρίδα, οπλίζουν τους λαούς». Επειδή αυτή, είναι η «πατρίδα» των εξουσιαστών κι εκμεταλλευτών, αλλά ακόμη κι αν υπήρχε άλλη «πατρίδα», σίγουρα δεν θα ανέθετε στον προπαγανδιστή της παγκόσμιας διακυβέρνησης να την σώσει.

Όταν, το ζαβό, επιμένει στη «σωτηρία της πατρίδας», ουσιαστικά αγωνιά να μην χάσουν τα προνόμιά τους, (στο διεθνές και διαρκές αλληλοφάγωμα των εξουσιαστικών μπλοκ, που βρίσκεται σε εξέλιξη), οι ομάδες των οποίων τα συμφέροντα εκπροσωπεί τόσο αυτός, όσο και ένα μέρος των εξουσιαστών του ελλαδικού χώρου.

Αλλά, και πώς μπορεί να εμπιστευτεί κάποιος τους αντιφρονούντες και τους αντιπολιτευόμενους;

Όταν είναι γνωστό, από το «σκάνδαλο» της Ζήμενς, ότι το Πασοκ (**και** άλλα κόμματα που προφανώς και γι' αυτό το λόγο καιροσκοπούν), -όταν διαχειριζόταν τις κρατικές υποθέσεις ο γερμανοτσολιάς Σημίτης-, γέμισε τα ταμεία του με γερμανικά μάρκα.

Όταν είναι γνωστό πως ο Τσουκάτος (κι όχι μόνο αυτός) έσπρωχνε χρήματα στην Ελβετία, την χώρα όπου, ευδοκιμεί η Ελβετική εταιρεία του αδελφού του ΓΑΠ, του

συνέχεια στη σελίδα 4

βέβαια ήθελαν, γιατί κάποιοι μπορεί να μην το επιθυμούσαν. Θα γινόταν το αδιαχώρητο στις λίστες. Αντίθετα, ο σκληρός Περισσός απολύει τους εργαζομένους του και χωρίς και αποζημιώσεις.

Η γελοιοποίηση, όμως, μπορεί να γίνει αβάσταχτος σύντροφος.

«Αν είναι να είμαστε γελοίοι, ας είμαστε γελοίοι με τους όρους μας», ξεσηκώθηκαν οι Κομμουνιστές και έστειλαν την Κανέλλη να αγοράσει μια φραντζόλα ψωμί (το φτηνό ψωμί της καθημερινότητας που λέει και η Λιάνα) και ένα μπουκάλι γάλα και να τα καταθέσει στο Κοινοβούλιο για να πειστούν όλοι για τις προθέσεις του ΚΚΕ.

Φανταστείτε, τώρα, το μείζον ζήτημα της πρωτεύουσας να ήταν οι κατεστραμμένες αποχετεύσεις εξ αιτίας της ιδιωτικοποίησης της ΕΥΔΑΠ (υπόθεση εργασίας κάνουμε) και οι δρόμοι να πλημμύριζαν... ξέρετε με τι. Θα μάζευε και θα έφερνε η Λιάνα Κανέλλη τα ... μεταποιημένα «αγαθά» στη Βουλή;

Μέσα στο γενικότερο νταραβέρι σχετικά με την «χρεωκοπία» (συντεταγμένη, ασύνταχτη, ελεγχόμενη, μερική, ολική κ.τ.λ.) έκανε την εμφάνιση του και ο Δημοσιογράφος (με Δ κεφαλαίο) με μια τεράστια αποκάλυψη, που θα προκαλούσε τρομερό σεισμό αν...

Ε, λοιπόν, μας χρωστάνε 30 ΤΡΙΣ Ευρώ από την εκκαθάριση μιας παλιάς τράπεζας! Τι πράμα; Τα 2/3 του παγκόσμιου ΑΕΠ! Ποιες γερμανικές αποζημιώσεις; Τους τις χαρίζουμε! Ο G20 συνεδριάζει ακατάπαυστα για να δουν οι Μεγάλοι πως θα πληρώσουν τα χρέη τους στην Ελλάδα. Σε χαρτονόμισμα ή σε χρυσό; Το χαρτονόμισμα σαπίζει και κιτρινίζει, ενώ ο χρυσός είναι καλύτερος αλλά θεέ μου θα βουλιάξουμε από το πολύ βάρος. Τόσο μέταλλο μαζεμένο δεν θα προκαλέσει μαγνητικές ανωμαλίες; Και πως διάολο θα το φυλάμε; Γιατρέ, τα χάπια μου!

Λεόν

Σύντροφοι/ισσες
και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε έχουμε ενεργοποιήσει δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απα-

συνέχεια από τη σελίδα 3

ΑΑΠ (Ανδρέα Α. Παπανδρέου) μαζί με τόσες άλλες εταιρείες και καταθέσεις.

Όταν είναι γνωστό πως κανείς εξουσιαστικός-εκμεταλλευτικός μηχανισμός δεν σκορπά χρήματα χωρίς να αποσκοπεί σε οφέλη όχι μόνο άμεσα, αλλά και σε βάθος χρόνου. Επομένως, **αυτά τα «σκάνδαλα» άπλωναν το δίχτυ και «έδεναν» πρόσωπα και μηχανισμούς προκειμένου αυτά να χρησιμοποιηθούν για τις επερχόμενες καταστάσεις, τις οποίες οι εξουσιαστές προετοίμαζαν. Είναι οι καταστάσεις τις οποίες βιώνει ο κόσμος του ελλαδικού χώρου τα τελευταία δύο χρόνια, και όσα πρόκειται να ακολουθήσουν.**

Όταν είναι γνωστό πως όποιος κι αν ανέβει στη διαχείριση των κρατικών υποθέσεων **θα εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της κυριαρχίας, ανεξάρτητα από το σε ποια ομάδα της είναι ενταγμένος**.

Όταν είναι γνωστό πως τα στοιχεία σχετικά με το έλλειμμα για το 2009 μαγειρεύτηκαν και παρουσιάστηκαν στην Eurostat από 12% που ήταν (και πιθανόν λιγότερο) στο 15,4%, για να ανοίξει ο δρόμος των μέτρων, των μνημονίων, της καταστροφής για τους σύγχρονους σκλάβους του ελλαδικού χώρου.

Όταν είναι γνωστό ότι το μαγείρεμα έγινε από τον πρόεδρο της ΕΛΣΤΑΤ Ανδρέα Γεωργίου, ο οποίος είναι τσιράκι του ΔΝΤ σε συνεργασία με την Eurostat της οποίας ηγείται ο γερμανός Radermacher.

Όταν οι πολιτικοί, κάθε είδους, παρ' ότι γνωρίζουν όλα όσα αναφέρθηκαν κι ακόμα περισσότερα, κάνουν προτάσεις (όπως αυτές του Σαμαρά) και είναι συνεργοί και όχι μόνο, συμφωνώντας (άλλοτε ανοιχτά κι άλλοτε συγκαλυμμένα), αλλά και τροφοδοτώντας με τεχνικές τους σημερινούς Πασοκικούς διαχειριστές.

Όταν όλοι καιροσκοπούν (ΝΔ, ΚΚΕ, κόμματα και αποκόμματα της αριστεράς) σπεκουλάροντας στην πολιτική φθορά του ΠΑΣΟΚ για να βγάλουν αποτελέσματα στις επόμενες εκλογές και κάποιοι να συνδιαχειριστούν τα συμφέροντα άλλων εκμεταλλευτών και καταπιεστών αλλά πάντα μέσα

Όταν, ενώ είναι δεδομένος ο σχεδιασμός που θα έχει σαν τελική κατάληξη την επίσημη ανακήρυξη κάποιου είδους «πτώχευσης» (που ήδη είναι γεγονός για το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού) ολικής, μερικής, περιορισμένης, ελεγχόμενης, ασύδοτης ή ότι άλλο όνομα θέλει να της δώσει και ενώ όλοι ξέρουν ότι σκοπός είναι η κινεζοποίηση μισθών και δήθεν απορούν, μη μπορώντας, τάχα, να καταλάβουν για ποιο λόγο πάρθηκαν τόσο επώδυνα μέτρα, τότε η εξαπάτηση και η κοροϊδία του κόσμου είναι χωρίς κάποιο προηγούμενο. (Να

νοήσουν τα όσα συμβαίνουν, ιδιαίτερα αυτό τον καιρό, θα συνειδητοποιήσουν πως δεν τους αφορά ούτε η «ανασύσταση του κράτους» της ΝΔ, ούτε η σωτηρία της «πατρίδας» του ΠΑΣΟΚ.

Τότε μόνο θα μπορέσουν να βγουν, **να βγούμε από αυτό το παιχνίδι**. Να κάνουμε να καταρρεύσει (με όλους του τρόπους) το κράτος και οι μηχανισμοί του.

Επειδή, **τα κράτη δεν παίρνουν αλλαγή και η μόνη αλλαγή τους είναι η καταστροφής τους**.

Να ξεκινήσουμε από την αρχή, βασισμέ-

με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:

diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:

Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

Συνδρομή Εσωτερικού
(για 10 φύλλα): 20 ευρώ

Συνδρομή Ευρώπης
(για 10 φύλλα): 30 ευρώ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ

ταία δύο χρόνια, και όσα πρόκειται να ακολουθήσουν.

Όταν είναι γνωστό πως όποιος κι αν ανέβει στη διαχείριση των κρατικών υποθέσεων **θα εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της κυριαρχίας, ανεξάρτητα από το σε ποια ομάδα της είναι ενταγμένος.**

Όταν είναι γνωστό πως τα στοιχεία σχετικά με το έλλειμμα για το 2009 μαγειρεύτηκαν και παρουσιάστηκαν στην Eurostat από 12% που ήταν (και πιθανόν λιγότερο) στο 15,4%, για να ανοίξει ο δρόμος των μέτρων, των μνημονίων, της καταστροφής για τους σύγχρονους σκλάβους του ελλαδικού χώρου.

Όταν είναι γνωστό ότι το μαγείρεμα έγινε από τον πρόεδρο της ΕΛΣΤΑΤ Ανδρέα Γεωργίου, ο οποίος είναι τσιράκι του ΔΝΤ σε συνεργασία με την Eurostat της οποίας ηγείται ο γερμανός Radermacher.

Όταν οι πολιτικοί, κάθε είδους, παρ' ότι γνωρίζουν όλα όσα αναφέρθηκαν κι ακόμα περισσότερα, κάνουν προτάσεις (όπως αυτές του Σαμαρά) και είναι συνεργοί και όχι μόνο, συμφωνώντας (άλλοτε ανοιχτά κι άλλοτε συγκαλυμμένα), αλλά και τροφοδοτώντας με τεχνικές τους σημερινούς Πασοκικούς διαχειριστές.

Όταν όλοι καιροσκοπούν (ΝΔ, ΚΚΕ, κόμματα και αποκόμματα της αριστεράς) σπεκουλάροντας στην πολιτική φθορά του ΠΑΣΟΚ για να βγάλουν αποτελέσματα στις επόμενες εκλογές και κάποιοι να συνδιαχειριστούν τα συμφέροντα άλλων εκμεταλλευτών και καταπιεστών αλλά πάντα μέσα στο πλέγμα και πνεύμα της κυριαρχίας.

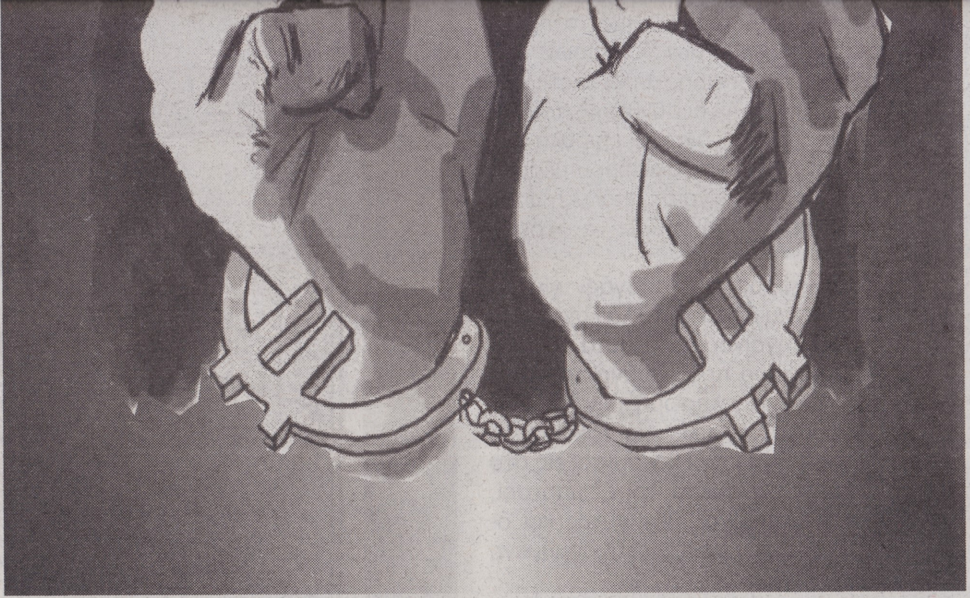
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

***

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86

***

Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Όταν, ενώ είναι δεδομένος ο σχεδιασμός που θα έχει σαν τελική κατάληξη την επίσημη ανακήρυξη κάποιου είδους «πτώχευσης» (που ήδη είναι γεγονός για το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού) ολικής, μερικής, περιορισμένης, ελεγχόμενης, ασύδοτης ή ότι άλλο όνομα θέλει να της δώσει και ενώ όλοι ξέρουν ότι σκοπός είναι η κινεζοποίηση μισθών και δήθεν απορούν, μη μπορώντας, τάχα, να καταλάβουν για ποιο λόγο πάρθηκαν τόσο επώδυνα μέτρα, τότε η εξαπάτηση και η κοροϊδία του κόσμου είναι χωρίς κάποιο προηγούμενο. (Να δείτε που σε λίγο θα βγουν και θα πουν πως έσωσαν την «πατρίδα»).

Όταν όλοι συντηρούν ιδεολογικά και πολιτικά την ιδέα της ενίσχυσης και «σωτηρίας» του κράτους και τη διαδικασία εξανδραποδισμού μεγάλης μερίδας του πληθυσμού, τότε τι απομένει;

Όσο μεγάλο απόθεμα μεγαλοψυχίας κι αν διαθέτει κάποιος, δεν μπορεί να ανεχθεί αυτή την κατάσταση, συντηρώντας τον κρατισμό και τους μηχανισμούς εξαθλίωσης που γιγαντώνονται συνεχώς. Κανείς ισορροπημένος άνθρωπος δεν μπορεί να ανεχθεί το να οδηγηθεί στο κατώφλι της έσχατης φτώχειας κι ο τελευταίος κάτοικος του ελλαδικού χώρου για να ισχυροποιηθεί ακόμα περισσότερο το καταπιεστικό κι εκμεταλλευτικό σύστημα.

Τα θλιβερά κατάλοιπα της εξουσίας, που αποπνέουν ψέμα, αναλγησία, υποκρισία, μικρότητα, εξαπάτηση, αλαζονεία, καταστροφική μανία και μιζέρια δεν θα αρνή-

νοήσουν τα όσα συμβαίνουν, ιδιαίτερα αυτό τον καιρό, θα συνειδητοποιήσουν πως δεν τους αφορά ούτε η «ανασύσταση του κράτους» της ΝΔ, ούτε η σωτηρία της «πατρίδας» του ΠΑΣΟΚ.

Τότε μόνο θα μπορέσουν να βγουν, **να βγούμε από αυτό το παιχνίδι**. Να κάνουμε να καταρρεύσει (με όλους του τρόπους) το κράτος και οι μηχανισμοί του.

Επειδή, **τα κράτη δεν παίρνουν αλλαγή και η μόνη αλλαγή τους είναι η καταστροφής τους.**

Να ξεκινήσουμε από την αρχή, βασισμένοι στη γνώση και την εμπειρία. Αφήνοντας στα ερείπια την βιομηχανική και μεταβιομηχανική «εποχή». Να δημιουργήσουμε τις ελεύθερες κοινότητες της ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ. Να επιστρέψουμε εκεί όπου ανήκουμε: στη Γη και τα δημιουργήματά της. Να ξαναζεσταθούν οι καρδιές, να φωτιστεί το πνεύμα, να ξαναγεμίσουν με ρόζους τα χέρια, με δύναμη το σώμα και με τον φυσικό πλούτο η ζωή μας.

Δεν χρειάζονται κράτη και εξουσιαστές σ' αυτή την πορεία. Χρειάζονται σταθερά βήματα και επίγνωση, αποφεύγοντας τα «πονηρά» μονοπάτια, όπως για παράδειγμα αυτά του φυλετισμού και του εθνικισμού αλλά και κάθε είδους -ισμού.

Σ' αυτό το δρόμο, που εμείς θεωρούμε πως χρειάζεται να βαδίζουμε, ο σκοπός μας είναι η δημιουργία των ουσιαστικών προϋποθέσεων για ελεύθερες και άναρχες κοινότητες.

Εμπειρίες υπάρχουν, το ίδιο και γνώ-

σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 10ος, ΦΥΛΛΟ 109
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2011

ΕΚΔΟΣΗ:
ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

γνωρίζουν όλα όσα αναφέρθηκαν κι ακόμα περισσότερα, κάνουν προτάσεις (όπως αυτές του Σαμαρά) και είναι συνεργοί και όχι μόνο, συμφωνώντας (άλλοτε ανοιχτά κι άλλοτε συγκαλυμμένα), αλλά και τροφοδοτώντας με τεχνικές τους σημερινούς Πασοκικούς διαχειριστές.

Όταν όλοι καιροσκοπούν (ΝΔ, ΚΚΕ, κόμματα και αποκόμματα της αριστεράς) σπεκουλάροντας στην πολιτική φθορά του ΠΑΣΟΚ για να βγάλουν αποτελέσματα στις επόμενες εκλογές και κάποιοι να συνδιαχειριστούν τα συμφέροντα άλλων εκμεταλλευτών και καταπιεστών αλλά πάντα μέσα στο πλέγμα και πνεύμα της κυριαρχίας.

Όταν, ενώ είναι δεδομένος ο σχεδιασμός που θα έχει σαν τελική κατάληξη την επίσημη ανακήρυξη κάποιου είδους «πτώχευσης» (που ήδη είναι γεγονός για το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού) ολικής, μερικής, περιορισμένης, ελεγχόμενης, ασύδοτης ή ότι άλλο όνομα θέλει να της δώσει και ενώ όλοι ξέρουν ότι σκοπός είναι η κινεζοποίηση μισθών και δήθεν απορούν, μη μπορώντας, τάχα, να καταλάβουν για ποιο λόγο πάρθηκαν τόσο επώδυνα μέτρα, τότε η εξαπάτηση και η κοροϊδία του κόσμου είναι χωρίς κάποιο προηγούμενο. (Να δείτε που σε λίγο θα βγουν και θα πουν πως έσωσαν την «πατρίδα»).

Όταν όλοι συντηρούν ιδεολογικά και πολιτικά την ιδέα της ενίσχυσης και «σωτηρίας» του κράτους και τη διαδικασία εξανδραποδισμού μεγάλης μερίδας του πληθυσμού, τότε τι απομένει;

Όσο μεγάλο απόθεμα μεγαλοψυχίας κι αν διαθέτει κάποιος, δεν μπορεί να ανεχθεί αυτή την κατάσταση, συντηρώντας τον κρατισμό και τους μηχανισμούς εξαθλίωσης που γιγαντώνονται συνεχώς. Κανείς ισορροπημένος άνθρωπος δεν μπορεί να ανεχθεί το να οδηγηθεί στο κατώφλι της έσχατης φτώχειας κι ο τελευταίος κάτοικος του ελλαδικού χώρου για να ισχυροποιηθεί ακόμα περισσότερο το καταπιεστικό κι εκμεταλλευτικό σύστημα.

Τα θλιβερά κατάλοιπα της εξουσίας, που αποπνέουν ψέμα, αναλγησία, υποκρισία, μικρότητα, εξαπάτηση, αλαζονεία, καταστροφική μανία και μιζέρια δεν θα αργήσουν να βρεθούν εκεί που τους ταιριάζει, στον απόπατο της ιστορίας. Αρκεί όμως αυτό;

Φυσικά και δεν αρκεί. Γιατί αυτά θα παράγονται όσο υπάρχει εξουσία και κράτος. Επειδή, όποια μορφή κι αν πάρει το κράτος, όποιο τρόπο επιβολής των θελήσεων των κρατούντων κι αν εφαρμόσουν, είτε αυτός λέγεται άμεση, είτε λέγεται έμμεση δημοκρατία, είτε την ονομάσουν κάπως αλλιώς, η κατάσταση δεν θα αλλάξει προς το καλύτερο για τους σκλαβωμένους που έχουν την ψευδαίσθηση πως είναι ελεύθεροι. Ψευδαίσθηση που η τωρινή κατάσταση την γκρεμίζει με τον πιο ωμό αλλά και οδυνηρό, συνάμα, τρόπο.

Όσο περισσότεροι κι όσο πιο καλά κατανοήσουν τα όσα συμβαίνουν, ιδιαίτερα αυτό τον καιρό, θα συνειδητοποιήσουν πως δεν τους αφορά ούτε η «ανασύσταση του κράτους» της ΝΔ, ούτε η σωτηρία της «πατρίδας» του ΠΑΣΟΚ.

Τότε μόνο θα μπορέσουν να βγουν, **να βγούμε από αυτό το παιχνίδι.** Να κάνουμε να καταρρεύσει (με όλους του τρόπους) το κράτος και οι μηχανισμοί του.

Επειδή, **τα κράτη δεν παίρνουν αλλαγή και η μόνη αλλαγή τους είναι η καταστροφής τους.**

Να ξεκινήσουμε από την αρχή, βασισμένοι στη γνώση και την εμπειρία. Αφήνοντας στα ερείπια την βιομηχανική και μεταβιομηχανική «εποχή». Να δημιουργήσουμε τις ελεύθερες κοινότητες της ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ. Να επιστρέψουμε εκεί όπου ανήκουμε: στη Γη και τα δημιουργήματά της. Να ξαναζεσταθούν οι καρδιές, να φωτιστεί το πνεύμα, να ξαναγεμίσουν με ρόζους τα χέρια, με δύναμη το σώμα και με τον φυσικό πλούτο η ζωή μας.

Δεν χρειάζονται κράτη και εξουσιαστές σ' αυτή την πορεία. Χρειάζονται σταθερά βήματα και επίγνωση, αποφεύγοντας τα «πονηρά» μονοπάτια, όπως για παράδειγμα αυτά του φυλετισμού και του εθνικισμού αλλά και κάθε είδους -ισμού.

Σ' αυτό το δρόμο, που εμείς θεωρούμε πως χρειάζεται να βαδίζουμε, ο σκοπός μας είναι η δημιουργία των ουσιαστικών προϋποθέσεων για ελεύθερες και άναρχες κοινότητες.

Εμπειρίες υπάρχουν, το ίδιο και γνώσεις, η πραγματικότητα που ζούμε ουσιαστικά δείχνει στον ορίζοντα τις ανταύγειες αυτής της ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ. Το μόνο που απομένει είναι η θέληση και η απόφαση.

Τι λέτε;

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

***

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86

***

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας Σαριπόλου 8, (δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

***

Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΘΥΡΙΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΛΛΑΞΕ
Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΘΥΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Όσοι/ες στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, σας υπενθυμίζουμε πως θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

Η αναβάθμιση των μέτρων καταστολής

Η 28-29 Ιούνη (μέρες «συζήτησης» και ψήφισης του μεσοπρόθεσμου), σημαδεύτηκαν από την αγριότητα των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους, που με επιχειρήσεις στρατιωτικού τύπου αιματοκύλησαν το κέντρο της Αθήνας. Είναι βέβαιο και για τον πλέον αφελή, πως όλα έγιναν κατόπιν εντολής των πολιτικών προϊσταμένων τους. Ο απολογισμός των εκατοντάδων τραυματιών, των δεκάδων συλλήψεων και το γεγονός πως από τύχη δεν υπήρξε νεκρός, επιβεβαιώνει του λόγου το αληθές.

Στο παρελθόν, σε μικρότερης έντασης και έκτασης συγκρούσεις, τα επιτελεία εξαφανίζονταν και οι υπουργοί, κρατώντας τα προσχήματα, ανακοίνωναν τη διενέργεια Ε.Δ.Ε.

Αντιθέτως με την προηγούμενη κατάσταση, την αμέσως επόμενη μέρα των συγκρούσεων, ο αρχηγός της αστυνομίας Οικονόμου δεν υπεραμύνεται απλά των επιλογών του, αλλά υπερθεματίζει γι' αυτές. Είναι σίγουρο, επίσης, πως δεν επρόκειτο για δηλώσεις πρωτοβουλιακού χαρακτήρα αλλά στο πλαίσιο μιας υπάρχουσας «γραμμής».

Τις αμέσως επόμενες μέρες, ο υπουργός των δυνάμεων καταστολής «ενημερώνει» τους πολιτικούς αρχηγούς από το βήμα της βουλής, για την ύπαρξη σχεδίου κατάληψης της Βουλής και κατάλυσης της Δημοκρατίας, με σκοπό να οδηγηθεί η χώρα σε πτώχευση και να κερδίσουν εκείνοι που έχουν ποντάρει με τα CDS στη χρεοκοπία της Ελλάδας. Αυτό το επιχείρημα του Παπουτσή «ανακαλύπτεται» στις συγκρούσεις των προηγούμενων ημερών που γίνονταν έξω από το κοινοβούλιο. Η συνομωσιολογία που χρησιμοποιεί ο Παπουτσής, επιχειρεί να ενισχύσει το πατριωτικό αίσθημα (όσο αυτό είναι δυνατόν) και να λειτουργήσει ανασταλτικά στις διαθέσεις του κόσμου που θα ήθελε να συμμετάσχει στις διαδηλώσεις.

Είναι δυνατόν να μιλούν για σκοτεινά συμφέροντα οι υπηρέτες της κυριαρχίας;

Προφανώς και δεν μπορούν, εκτός και αν πρόκειται για ενδοεξουσιαστικές διαφορές, πράγμα το οποίο απλά δεν έχει

νεργάζονται με τους φασίστες και όλοι μαζί επιτίθενται στην αστυνομία. Αυτό, είναι μέρος των δηλώσεων του Οικονόμου και ένα από τα «επιχειρήματα» που ανέπτυξε στο κοινοβούλιο, προκειμένου οι πολιτικοί υπηρέτες να αλλάξουν το νομικό πλαίσιο και να αναβαθμίσουν τα μέσα και τους όρους καταστολής. Έτσι, ο αρχηγός του κατασταλτικού μηχανισμού ζήτησε τη μετατροπή της οπλοφορίας -κάθε είδους όπλου, περιλαμβανομένων και των μολότοφ- σε κακούργημα και την αλλαγή των κανόνων εμπλοκής της αστυνομίας σε περίπτωση που δέχεται επίθεση, όπως και την αλλαγή των όρων για τις συναθροίσεις των ανθρώπων, έχοντας κατά νου πως προβλέπεται ένα «ζωηρό» φθινόπωρο.

Ζήτησε τη χρησιμοποίηση μέσων, π.χ. του πυροσβεστικού άρματος «Αίας» που εκτοξεύει με πίεση (η οποία ελέγχεται ηλεκτρονικά) όχι μόνο νερό αλλά και χρώμα (με τη μέθοδο αυτή θα «μαρκάρονται» οι στόχοι, ώστε να γίνεται πιο εύκολος αργότερα ο εντοπισμός τους), τις αύρες νερού, τη χρήση πλαστικών σφαιριδίων κ.λπ.

Μέχρι τώρα, ο τρόπος επέμβασης των ΜΑΤ για τη διάλυση των συγκεντρώσεων και τα μέσα βίας που χρησιμοποιούνται προβλέπονται από τα Ν.Δ. 794/71 και Β.Δ. 269/72 της χούντας. Ενδεικτικά ως μέσα διάλυσης αναφέρονται: βίαιη απώθηση, καταιονισμός ύδατος, αστυνομική ράβδος, υποκόπανοι όπλων, δακρυγόνα. Σε νομοσχέδιο πριν από τους Ολυμπιακούς προβλέπονταν ακόμη και πυροβολισμοί στον αέρα!

Επίσης, τους προηγούμενους μήνες και

τους και προέβλεπε την καταστολή ταραχών σε κατοικημένες περιοχές. Οι ασκήσεις πραγματοποιήθηκαν αμέσως μετά τη σύναψη συμφωνίας του ελλαδικού κράτους με το ΝΑΤΟ, όπου προβλέπεται η παρέμβασή του για την καταστολή κοινωνικών εξεγέρσεων.

Είναι γνωστό πως οι νομοθετικές ρυθμίσεις, που ισχυροποιούν τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και η εκπαιδευτική τους αναβάθμιση, είναι κάποια από τα μέσα των εξουσιαστών, που σαφώς και θα χρησιμοποιήσουν, εάν χρειαστεί να αποτρέψουν ή να περιορίσουν έκρυθμες καταστάσεις. Η ετοιμότητα του κράτους γι' αυτή την περίπτωση, συνδέεται και με τις δηλώσεις του Πάγκαλου λίγο πριν τη ψήφιση του μεσοπρόθεσμου, όπου χαρακτηριστικά είχε πει: *«Η επιστροφή στη δραχμή θα σήμαινε ότι την επόμενη ημέρα οι τράπεζες θα περικυκλώνονταν από τρομοκρατημένους ανθρώπους που θα προσπαθούσαν να αποσύρουν τις καταθέσεις τους και ο στρατός θα έπρεπε να προστατεύσει τις τράπεζες με άρματα, καθώς οι αστυνομικές δυνάμεις δεν θα επαρκούσαν»*.

Το βασικό ζήτημα που προκύπτει, είναι πως τα γεγονότα αυτά συμβαίνουν μέσα σε συνθήκες οι οποίες χαρακτηρίζονται

ριαρχίας. Αυτό το μακρόπνοο σχέδιο, εξελίσσεται με γρήγορους ρυθμούς τα τελευταία χρόνια. Η βιαιότητα και η εξαθλίωση αποτελούν βασικά στοιχεία για την αναδόμηση της εξουσίας. Η λειτουργία αυτή έχει και ένα παραδειγματικό χαρακτήρα. Εξαθλιώνοντας μια κοινωνική ομάδα, το κράτος επιδεικνύει τη δύναμη επιβολής που διαθέτει και την έλλειψη διστακτικότητας να τη χρησιμοποιήσει. Ο φόβος διαχέεται και κάτω από αυτές τις συνθήκες επέρχεται η σταθερότητα.

Ως αναρχικοί, εννοείται πως δεν θα διαμαρτυρηθούμε για την αναβάθμιση της κατασταλτικής μεθοδολογίας του κρατισμού έναντι των ανθρώπων. Καταγράφουμε τις συνθήκες που πραγματοποιούνται, τη σκοπιμότητά τους και προσπαθούμε να συμβάλλουμε στη δημιουργία κοινωνικών αντιστάσεων.

Το ζήτημα είναι να προσπαθήσουμε να αναλύσουμε τους λόγους που οι πληττόμενες (από την πολιτική του κράτους) κοινωνικές ομάδες ακόμα δεν αντιδρούν αναλογικά με την επίθεση που δέχονται. Σίγουρα η παθητικότητα του κόσμου δεν έχει να κάνει με τον φόβο της άμεσης καταστολής, που προαναφέρθηκε, όχι ότι δεν λειτουργεί ανασταλτικά, αλλά σίγου-

Η αναβάθμιση των μέτρων καταστολής

Στο παρελθόν, σε μικρότερης έντασης και έκτασης συγκρούσεις, τα επιτελεία εξαφανίζονταν και οι υπουργοί, κρατώντας τα προσχήματα, ανακοίνωναν τη διενέργεια Ε.Δ.Ε.

Αντιθέτως με την προηγούμενη κατάσταση, την αμέσως επόμενη μέρα των συγκρούσεων, ο αρχηγός της αστυνομίας Οικονόμου δεν υπεραμύνεται απλά των επιλογών του, αλλά υπερθεματίζει γι' αυτές. Είναι σίγουρο, επίσης, πως δεν επρόκειτο για δηλώσεις πρωτοβουλιακού χαρακτήρα αλλά στο πλαίσιο μιας υπάρχουσας «γραμμής».

Τις αμέσως επόμενες μέρες, ο υπουργός των δυνάμεων καταστολής «ενημερώνει» τους πολιτικούς αρχηγούς από το βήμα της βουλής, για την ύπαρξη σχεδίου κατάληψης της Βουλής και κατάλυσης της Δημοκρατίας, με σκοπό να οδηγηθεί η χώρα σε πτώχευση και να κερδίσουν εκείνοι που έχουν ποντάρει με τα CDS στη χρεοκοπία της Ελλάδας. Αυτό το επιχείρημα του Παπουτσή «ανακαλύπτεται» στις συγκρούσεις των προηγούμενων ημερών που γίνονταν έξω από το κοινοβούλιο. Η συνομωσιολογία που χρησιμοποιεί ο Παπουτσής, επιχειρεί να ενισχύσει το πατριωτικό αίσθημα (όσο αυτό είναι δυνατόν) και να λειτουργήσει ανασταλτικά στις διαθέσεις του κόσμου που θα ήθελε να συμμετάσχει στις διαδηλώσεις.

Είναι δυνατόν να μιλούν για σκοτεινά συμφέροντα οι υπηρέτες της κυριαρχίας;

Προφανώς και δεν μπορούν, εκτός και αν πρόκειται για ενδοεξουσιαστικές διαφορές, πράγμα το οποίο απλά δεν έχει σχέση σε αυτή την περίσταση.

Είναι σαφές, κατά τη γνώμη μας, ότι όλο αυτό το εφεύρημα κατασκευάστηκε για να δικαιολογήσει την αγριότητα της αντιμετώπισης μελλοντικών κινητοποιήσεων συγκρουσιακού χαρακτήρα, ανάλογων με αυτές που έγιναν την ημέρα ψήφισης του μεσοπρόθεσμου. Πάντως, η αλήθεια είναι πως αρκετός κόσμος είχε στόχο τη βουλή και οι εξουσιαστές έπρεπε πάση θυσία να αποτρέψουν ακόμη και την παραμικρή πιθανότητα προσέγγισης των διαδηλωτών σ' αυτό το οικοδόμημα.

Η ρητορική του Παπουτσή είναι ίδια με αυτή του αρχηγού της αστυνομίας, που έλεγε ότι οι αναρχικοί συ-

ρίπτωση που δέχεται επίθεση, όπως και την αλλαγή των όρων για τις συναθροίσεις των ανθρώπων, έχοντας κατά νου πως προβλέπεται ένα «ζωηρό» φθινόπωρο.

Ζήτησε τη χρησιμοποίηση μέσων, π.χ. του πυροσβεστικού άρματος «Αίας» που εκτοξεύει με πίεση (η οποία ελέγχεται ηλεκτρονικά) όχι μόνο νερό αλλά και χρώμα (με τη μέθοδο αυτή θα «μαρκάρονται» οι στόχοι, ώστε να γίνεται πιο εύκολος αργότερα ο εντοπισμός τους), τις αύρες νερού, τη χρήση πλαστικών σφαιριδίων κ.λπ.

Μέχρι τώρα, ο τρόπος επέμβασης των ΜΑΤ για τη διάλυση των συγκεντρώσεων και τα μέσα βίας που χρησιμοποιούνται προβλέπονται από τα Ν.Δ. 794/71 και Β.Δ. 269/72 της χούντας. Ενδεικτικά ως μέσα διάλυσης αναφέρονται: βίαιη απώθηση, καταιονισμός ύδατος, αστυνομική ράβδος, υποκόπανοι όπλων, δακρυγόνα. Σε νομοσχέδιο πριν από τους Ολυμπιακούς προβλέπονταν ακόμη και πυροβολισμοί στον αέρα!

Επίσης, τους προηγούμενους μήνες και πιο συγκεκριμένα το χρονικό διάστημα 3/2 έως 4/2, πραγματοποιήθηκαν ασκήσεις καταστολής πλήθους, υπό την επίβλεψη της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας των ενόπλων δυνάμεων στο στρατόπεδο Κορομηλά, στην Αργυρούπολη του Κιλκίς, το οποίο έχει διαμορφωθεί με τρόπο που να ικανοποιεί τις ανάγκες πολεμικών και κατασταλτικών σεναρίων αντιμετώπισης διαδηλώσεων και όχι μόνο. Επαγγελματίες μισθοφόροι ντυμένοι ΜΑΤατζήδες, με πλήρη εξάρτηση αντιμετώπισαν φαντάρους σε ρόλο εξαγριωμένου διαδηλωτή, ενώ αξιωματικοί έριχναν μολότοφ. Η δεύτερη άσκηση, πραγματοποιήθηκε με τη συνδρομή των αμερικάνικων ενόπλων δυνάμεων τον Ιούνιο του ίδιου έ-

τρέψουν ή να περιορίσουν έκρυθμες καταστάσεις. Η ετοιμότητα του κράτους γι' αυτή την περίπτωση, συνδέεται και με τις δηλώσεις του Πάγκαλου λίγο πριν τη ψήφιση του μεσοπρόθεσμου, όπου χαρακτηριστικά είχε πει: «*Η επιστροφή στη δραχμή θα σήμαινε ότι την επόμενη ημέρα οι τράπεζες θα περικυκλώνονταν από τρομοκρατημένους ανθρώπους που θα προσπαθούσαν να αποσύρουν τις καταθέσεις τους και ο στρατός θα έπρεπε να προστατεύσει τις τράπεζες με άρματα, καθώς οι αστυνομικές δυνάμεις δεν θα επαρκούσαν*».

Το βασικό ζήτημα που προκύπτει, είναι πως τα γεγονότα αυτά συμβαίνουν μέσα σε συνθήκες οι οποίες χαρακτηρίζονται από κοινωνική δυσαρέσκεια έως οργή και που, τέλος πάντων, η κυβέρνηση δεν έχει την, απαιτούμενη για τη περίσταση, ανοχή από τον κόσμο. Έχει σημασία, επίσης, να αναφερθεί πως το προηγούμενο διάστημα βρίσκονταν σε έξαρση εκδηλώσεις αποδοκιμασίας, προπηλακισμοί κ.λπ. απέναντι σε πολιτικά πρόσωπα και κυρίως κυβερνητικά.

Πάρα ταύτα, οι εξουσιαστές προχωρούν στην αναδιάρθρωση του κράτους και την ισχυροποίησή του, τη διεύρυνση των συνθηκών εξαθλίωσης και την επιβολή των νέων όρων δουλείας στους υπηκόους τους. Οι ανακατατάξεις που πραγματοποιούνται μέσα στο εξουσιαστικό μπλοκ έχουν στόχο την ενοποίηση της κυ-

μαρτυρηθούμε για την αναβάθμιση της κατασταλτικής μεθοδολογίας του κρατισμού έναντι των ανθρώπων. Καταγράφουμε τις συνθήκες που πραγματοποιούνται, τη σκοπιμότητά τους και προσπαθούμε να συμβάλλουμε στη δημιουργία κοινωνικών αντιστάσεων.

Το ζήτημα είναι να προσπαθήσουμε να αναλύσουμε τους λόγους που οι πληττόμενες (από την πολιτική του κράτους) κοινωνικές ομάδες ακόμα δεν αντιδρούν αναλογικά με την επίθεση που δέχονται. Σίγουρα η παθητικότητα του κόσμου δεν έχει να κάνει με τον φόβο της άμεσης καταστολής, που προαναφέρθηκε, όχι ότι δεν λειτούργει ανασταλτικά, αλλά σίγουρα δεν αποτελεί τη βασική αιτία. Όπως, επίσης, σίγουρο είναι πως έχουμε να κάνουμε με ένα σύνολο παραγόντων που περιλαμβάνουν τεχνικές εξαπάτησης και μηχανισμούς καθυπόταξης.

Η κατασκευή ενός κλίματος γενικευμένης ανασφάλειας που καθημερινά διαχέεται από τον τύπο, με την απειλή της ολοκληρωτικής καταστροφής να αιωρείται, είναι μια αρκούντως αποτελεσματική μέθοδος καταστολής. Επί πλέον, η κατασκευή και ψήφιση νομοσχεδίων που νομιμοποιούν την όλο και διευρυνόμενη εξαθλίωση κοινωνικών ομάδων, τα επαναλαμβανόμενα οικονομικά χαράτσια, οι πλαστές επιθυμίες που καλλιέργησαν οι εξουσιαστές τα προηγούμενα χρόνια και ο αλόγιστος δανεισμός από τους ανθρώπους, για να εκπληρωθούν αυτές, δεσμεύουν δυνατό-

χρεοκοπία της Ελλάδας. Αυτό το επιχείρημα του Παπουτσή «ανακαλύπτεται» στις συγκρούσεις των προηγούμενων ημερών που γίνονταν έξω από το κοινοβούλιο. Η συνομωσιολογία που χρησιμοποιεί ο Παπουτσής, επιχειρεί να ενισχύσει το πατριωτικό αίσθημα (όσο αυτό είναι δυνατόν) και να λειτουργήσει ανασταλτικά στις διαθέσεις του κόσμου που θα ήθελε να συμμετάσχει στις διαδηλώσεις.

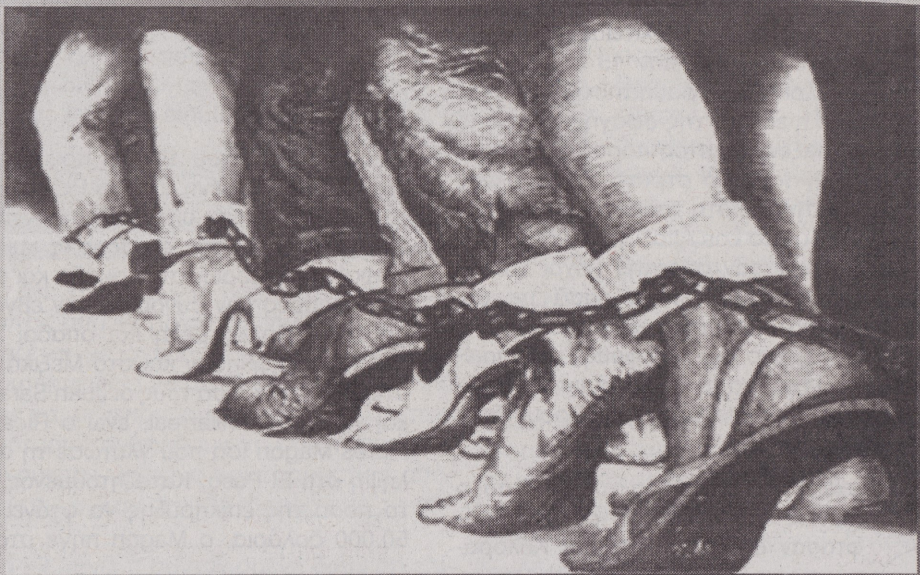
Είναι δυνατόν να μιλούν για σκοτεινά συμφέροντα οι υπηρέτες της κυριαρχίας; Προφανώς και δεν μπορούν, εκτός και αν πρόκειται για ενδοεξουσιαστικές διαφορές, πράγμα το οποίο απλά δεν έχει σχέση σε αυτή την περίσταση.

Είναι σαφές, κατά τη γνώμη μας, ότι όλο αυτό το εφεύρημα κατασκευάστηκε για να δικαιολογήσει την αγριότητα της αντιμετώπισης μελλοντικών κινητοποιήσεων συγκρουσιακού χαρακτήρα, ανάλογων με αυτές που έγιναν την ημέρα ψήφισης του μεσοπρόθεσμου. Πάντως, η αλήθεια είναι πως αρκετός κόσμος είχε στόχο τη βουλή και οι εξουσιαστές έπρεπε πάση θυσία να αποτρέψουν ακόμη και την παραμικρή πιθανότητα προσέγγισης των διαδηλωτών σ' αυτό το οικοδόμημα.

Η ρητορική του Παπουτσή είναι ίδια με αυτή του αρχηγού της αστυνομίας, που έλεγε ότι οι αναρχικοί συσεων κ.λπ.

Μέχρι τώρα, ο τρόπος επέμβασης των ΜΑΤ για τη διάλυση των συγκεντρώσεων και τα μέσα βίας που χρησιμοποιούνται προβλέπονται από τα Ν.Δ. 794/71 και Β.Δ. 269/72 της χούντας. Ενδεικτικά ως μέσα διάλυσης αναφέρονται: βίαιη απώθηση, καταιονισμός ύδατος, αστυνομική ράβδος, υποκόπανοι όπλων, δακρυγόνα. Σε νομοσχέδιο πριν από τους Ολυμπιακούς προβλέπονταν ακόμη και πυροβολισμοί στον αέρα!

Επίσης, τους προηγούμενους μήνες και πιο συγκεκριμένα το χρονικό διάστημα 3/2 έως 4/2, πραγματοποιήθηκαν ασκήσεις καταστολής πλήθους, υπό την επίβλεψη της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας των ενόπλων δυνάμεων στο στρατόπεδο Κορομηλά, στην Αργυρούπολη του Κιλκίς, το οποίο έχει διαμορφωθεί με τρόπο που να ικανοποιεί τις ανάγκες πολεμικών και κατασταλτικών σεναρίων αντιμετώπισης διαδηλώσεων και όχι μόνο. Επαγγελματίες μισθοφόροι ντυμένοι ΜΑΤατζήδες, με πλήρη εξάρτηση αντιμετώπισαν φαντάρους σε ρόλο εξαγριωμένου διαδηλωτή, ενώ αξιωματικοί έριχναν μολότοφ. Η δεύτερη άσκηση, πραγματοποιήθηκε με τη συνδρομή των αμερικάνικων ενόπλων δυνάμεων τον Ιούνιο του ίδιου έτους.

ριστικά είχε πει: *«Η επιστροφή στη δραχμή θα σήμαινε ότι την επόμενη ημέρα οι τράπεζες θα περικυκλώνονταν από τρομοκρατημένους ανθρώπους που θα προσπαθούσαν να αποσύρουν τις καταθέσεις τους και ο στρατός θα έπρεπε να προστατεύσει τις τράπεζες με άρματα, καθώς οι αστυνομικές δυνάμεις δεν θα επαρκούσαν»*.

Το βασικό ζήτημα που προκύπτει, είναι πως τα γεγονότα αυτά συμβαίνουν μέσα σε συνθήκες οι οποίες χαρακτηρίζονται από κοινωνική δυσαρέσκεια έως οργή και που, τέλος πάντων, η κυβέρνηση δεν έχει την, απαιτούμενη για τη περίσταση, ανοχή από τον κόσμο. Έχει σημασία, επίσης, να αναφερθεί πως το προηγούμενο διάστημα βρίσκονταν σε έξαρση εκδηλώσεις αποδοκιμασίας, προπηλακισμοί κ.λπ. απέναντι σε πολιτικά πρόσωπα και κυρίως κυβερνητικά.

Παρά ταύτα, οι εξουσιαστές προχωρούν στην αναδιάρθρωση του κράτους και την ισχυροποίησή του, τη διεύρυνση των συνθηκών εξαθλίωσης και την επιβολή των νέων όρων δουλείας στους υπηκόους τους. Οι ανακατατάξεις που πραγματοποιούνται μέσα στο εξουσιαστικό μπλοκ έχουν στόχο την ενοποίηση της κυ-

συμβάλλουμε στη δημιουργία κοινωνικών αντιστάσεων.

Το ζήτημα είναι να προσπαθήσουμε να αναλύσουμε τους λόγους που οι πληττόμενες (από την πολιτική του κράτους) κοινωνικές ομάδες ακόμα δεν αντιδρούν αναλογικά με την επίθεση που δέχονται. Σίγουρα η παθητικότητα του κόσμου δεν έχει να κάνει με τον φόβο της άμεσης καταστολής, που προαναφέρθηκε, όχι ότι δεν λειτουργεί ανασταλτικά, αλλά σίγουρα δεν αποτελεί τη βασική αιτία. Όπως, επίσης, σίγουρο είναι πως έχουμε να κάνουμε με ένα σύνολο παραγόντων που περιλαμβάνουν τεχνικές εξαπάτησης και μηχανισμούς καθυπόταξης.

Η κατασκευή ενός κλίματος γενικευμένης ανασφάλειας που καθημερινά διαχέεται από τον τύπο, με την απειλή της ολοκληρωτικής καταστροφής να αιωρείται, είναι μια αρκούντως αποτελεσματική μέθοδος καταστολής. Επί πλέον, η κατασκευή και ψήφιση νομοσχεδίων που νομιμοποιούν την όλο και διευρυνόμενη εξαθλίωση κοινωνικών ομάδων, τα επαναλαμβανόμενα οικονομικά χαράτσια, οι πλαστές επιθυμίες που καλλιέργησαν οι εξουσιαστές τα προηγούμενα χρόνια και ο αλόγιστος δανεισμός από τους ανθρώπους, για να εκπληρωθούν αυτές, δεσμεύουν δυνατότητες και συμβάλλουν στην αδρανοποίηση. Προφανώς και θα μπορούσαν να προστεθούν περισσότερα, αλλά η αναφορά είναι ενδεικτική. Η καταστολή, έμμεση ή άμεση, μπορεί από τη μια να παθητικοποιεί, να διευρύνει τον ατομικισμό, πιθανότατα να καλλιεργεί τον κοινωνικό δαρβινισμό αλλά δεν είναι μία στάσιμη κατάσταση. Οι διεργασίες που πραγματοποιούνται, μέσα σε διάφορες κοινωνικές ομάδες, μπορούν να οξύνουν τον κοινωνικό ανταγωνισμό και να δημιουργηθούν συνθήκες πραγματικής αμφισβήτησης και σύγκρουσης με την κυριαρχία.

Οι ενδιάμεσοι μηχανισμοί απορρόφησης και ενσωμάτωσης των προηγούμενων ετών (ρουσφέτια, προσλήψεις στο δημόσιο κ.λπ.) περιορίζονται. Οπότε είναι ανα-

συνέχεια στη σελίδα 6

συνέχεια από τη σελίδα 5

γκαία, για το κράτος και την εξουσία, η κατασκευή-χρησιμοποίηση άλλων μέσων που θα λειτουργήσουν αποσυμπιεστικά και εν συνεχεία θα αφομοιώσουν μέσω του εναλλακτισμού τις κοινωνικές αντιθέσεις. Τον ρόλο αυτό, εξυπηρέτησαν διάφορες κινητοποιήσεις συντεχνιακού χαρακτήρα και τα λεγόμενα κινήματα των πλατειών, όπου ειδικά αυτό του συντάγματος έπαιξε το ρόλο της ασπίδας του κοινοβουλίου. Οι αριστεροί, μη μπορώντας να εμπνεύσουν και να καθοδηγήσουν, έκρυψαν τις κομματικές τους ταυτότητες και επιχείρησαν να εξαπατήσουν, περνώντας τη γραμμή τους μέσα από τις συνελεύσεις. Εκεί αναδεικνύεται και η άμεση δημοκρατία ως η «μόνη λύση» στα πλαίσια του «δίκαιου» και του εφικτού. Έχουμε αναφερθεί αρκετά, σ' αυτό το μόρφωμα καταπίεσης που προωθείται και δεν υπάρχει λόγος για περεταίρω αναφορά σε αυτό.

Είναι αλήθεια, πως αυτά τα κινήματα (αγανακτισμένοι κλπ) στην αρχή πλαισιώθηκαν από κόσμο και όσο πρότασσαν την ειρηνικότητα του χαρακτήρα τους, την διάθεση για διαπραγμάτευση με την εξουσία, τόσο πριμοδοτούνταν και από το σύνολο του τύπου εξωθώντας τον κόσμο να συμμετάσχει. Διότι, όσο δεν αμφισβητείται η εξουσία άμεσα, η επικινδυνότητα είναι περιορισμένη για το κράτος. Οι εξουσιαστές, εκμεταλλεύτηκαν το γεγονός αυτό, ανεβάζοντας το επίπεδο της αντιπαράθεσης. Κατέδειξαν, με τον πλέον εμφανή τρόπο, πως και ένα εκατομμύριο κόσμου να συγκεντρώνονταν και να γιουχάριζε, διαμαρτύρονταν, έβριζε κ.λπ., δεν θα ήταν αρκετό, όχι για να αναχαιτίσει αλλά ούτε καν να περιορίσει τους σχεδιασμούς της κυριαρχίας. Δηλαδή, από τη μεριά των εξουσιαστών παράγεται μια κλιμακούμενη ανοδικά, ένταση την ίδια στιγμή που ισχυροποιείται ο μηχανισμός εκτόνωσης και απορρόφησής της. Ο τρόπος που λειτούργησε το κίνημα

ποιηθούμε την ελευθερία που μας έχει αφαιρεθεί.

Στο μεταξύ, χρειάζεται να γίνει κατανοητή η παρούσα κατάσταση για να μην γίνονται βήματα που δεν συντονίζονται με τα όσα βρίσκονται σε κίνηση από τη πλευρά των εξουσιαστών. Παρά την «άνεση» που έχουν οι κρατούντες στο να εφαρμόζουν τα σχέδιά τους, εξ αιτίας της πολυδιάσπασης που έχουν επιφέρει στον κοινωνικό χώρο και παρά το γεγονός ότι διατηρούν τον έλεγχο μέσω των συνδικάτων, τα περιθώρια στενεύουν.

Οι συγκρούσεις είναι αναμενόμενες και αναπόφευκτες. Αυτό ακριβώς έχει υπ' όψη του και το Υπουργείο Βίας και Καταστολής. Γι' αυτό το λόγο και προετοιμάζεται τόσο για το εσωτερικό όσο και για να συμμετάσχει το ελλαδικό κράτος σε επιχειρήσεις καταστολής μαζί με τα άλλα κράτη της ΕΕ.

Βέβαια, με δεδομένη την κατάσταση του ελλαδικού χώρου, αυτή τη στιγμή οι δυνατότητες των εξουσιαστών να προχωρήσουν στη χρήση της πλέον ωμής βίας, έχει σχέση με δύο δεδομένα που αυτή τη στιγμή υπάρχουν: α) ότι η δυνατότητα μιας πολυπληθούς κινητοποίησης του κόσμου όπως αυτή της 5ης Μάη 2010 δεν φαίνεται στον άμεσο ορίζοντα, β) ότι η οργή και το πάθος που διακατέχει ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού, μπορεί να εκφραστεί με αγριότητα ακόμα και σε μη πολυπληθείς κινητοποιήσεις. Και στις δύο περιπτώσεις το κράτος θεωρεί καθοριστική την αποτελεσματικότητα των μηχανισμών βίας. Γι' αυτό το λόγο προχωρά στη βελτίωση και στην ενίσχυσή τους με περισσότερα μέσα, ώστε να διατηρεί το πλεονέκτημα της αμεσότητας και της αποτροπής των τάσεων εξάπλωσης, που μπορεί να περιέχουν εν δυνάμει οι κινητοποιήσεις.

Ένας εξ ίσου σημαντικός λόγος για την άμεση χρήση ωμής βίας, οφείλεται και στο θεμελιακό «αξίωμα» της εξουσίας πως σε κρίσιμες συνθήκες, όπως αυτή που διανύεται, η χρήση αυτού του μέσου με αυτό τον τρόπο δρα αποτρεπτικά και τρομοκρατικά προς όσους θα

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Ο Praxedis Gilberto Guerrero γεννήθηκε στις 28 Αυγούστου 1882 στο Los Altos de Ibarra, στην πολιτεία Guanajuanto και ήταν ο έκτος γιος μιας πολύ πλούσιας οικογένειας τσιφλικάδων. Αφού παρακολούθησε το δημοτικό και το γυμνάσιο στο Leon, πήγε στο San Luis Potosi στις αρχές του 1900. Εκεί εργάστηκε ως χειρωνακτικός εργάτης στην Cerrceria de San Luis και αργότερα στην Fundacion de Morales πριν να επιστρέψει στο Los Altos de Ibarra μερικούς μήνες αργότερα. Την επόμενη χρονιά, ίσως και αργότερα, βοήθησε τον πατέρα του στις οικογενειακές επιχειρήσεις, κάνοντας αρκετά ταξίδια σαν αντιπρόσωπός τους στο Puebla, στην Πόλη του Μεξικό και το Laredo.

Το Μάιο του 1901 ο Πραξέντις έγινε δεκτός σαν ανταποκριτής στο περιοδικό του Filomeno Mata Diario del Hogar που ήταν ενάντια στον Diaz, δε γνωρίζουμε όμως αν ήταν δουλειά full time ή part time. Αργότερα την ίδια χρονιά εντάχθηκε στη Δεύτερη Εφεδρεία του στρατού, ανερχόμενος το Νοέμβριο του 1901 στο βαθμό του υπίλαρχου.

Μέχρι το 1903 άρχισε να ενδιαφέρεται για το Φιλελεύθερο κίνημα, που είχε ι-

ντο, όπου αυτός και ο Manrique βρήκαν δουλειά στην εξορυκτική εταιρία The Colorado Supply Co. Στις αρχές του 1905 έφυγαν από το Ντένβερ και μετά από εργασία αρκετών εβδομάδων σαν υλοτόμοι στο El Dorado, της California, έφτασαν στο Σαν Φρανσίσκο το Μάρτιο. Εδώ ο Πραξέντις άρχισε να δημοσιεύει την Alba Roja (Κόκκινη Αυγή). Δυστυχώς δεν υπάρχουν περισσότερες πληροφορίες γι' αυτό το περιοδικό καθώς δεν διασώθηκαν αντίτυπα, αλλά από τον τίτλο συμπεραίνουμε ότι ήταν επαναστατικής φύσης, πιθανότατα γραμμένο προς όφελος των Μεξικανών εργατών στις ΗΠΑ. Είτε πέτυχε είτε όχι, η Alba Roja σταμάτησε να εκδίδεται όταν ο Πραξέντις έφυγε από το Σαν Φρανσίσκο στα μέσα της χρονιάς και πορεύτηκε προς το Pueblo, της Arizona, όπου δούλεψε για κάποιο καιρό σε κάποιο ανθρακωρυχείο. Προς το τέλος του 1905 μετακινήθηκε ξανά, αυτή τη φορά στο Morenci, της Arizona, όπου βρήκε πιο μόνιμη δουλειά στη νεοϊδρυθείσα Detroit Copper Mining Co.

Την επόμενη χρονιά, το 1906, έγινε η πρώτη επαφή ανάμεσα στον Πραξέντις και την Junta Organizadora del Partido liberal Mexicano (PLM), όταν το Μάιο, ο Manuel Sarabia, αντιπροσωπεύοντας τη Junta, επισκέφτηκε τον Πραξέντις στο

τικές τους ταυτότητες και επιχείρησαν να εξαπατήσουν, περνώντας τη γραμμή τους μέσα από τις συνελεύσεις. Εκεί αναδεικνύεται και η άμεση δημοκρατία ως η «μόνη λύση» στα πλαίσια του «δίκαιου» και του εφικτού. Έχουμε αναφερθεί αρκετά, σ' αυτό το μόρφωμα καταπίεσης που προωθείται και δεν υπάρχει λόγος για περαιτέρω αναφορά σε αυτό.

Είναι αλήθεια, πως αυτά τα κινήματα (αγανακτισμένοι κλπ) στην αρχή πλαισιώθηκαν από κόσμο και όσο πρότασσαν την ειρηνικότητα του χαρακτήρα τους, την διάθεση για διαπραγμάτευση με την εξουσία, τόσο πριμοδοτούνταν και από το σύνολο του τύπου εξωθώντας τον κόσμο να συμμετάσχει. Διότι, όσο δεν αμφισβητείται η εξουσία άμεσα, η επικινδυνότητα είναι περιορισμένη για το κράτος. Οι εξουσιαστές, εκμεταλλεύτηκαν το γεγονός αυτό, ανεβάζοντας το επίπεδο της αντιπαράθεσης. Κατέδειξαν, με τον πλέον εμφανή τρόπο, πως και ένα εκατομμύριο κόσμου να συγκεντρώνονταν και να γιουχάριζε, διαμαρτύρονταν, έβριζε κ.λπ., δεν θα ήταν αρκετό, όχι για να αναχαιτίσει αλλά ούτε καν να περιορίσει τους σχεδιασμούς της κυριαρχίας. Δηλαδή, από τη μεριά των εξουσιαστών παράγεται μια κλιμακούμενη ανοδικά, ένταση την ίδια στιγμή που ισχυροποιείται ο μηχανισμός εκτόνωσης και απορρόφησής της. Ο τρόπος που λειτούργησε το κίνημα των «αγανακτισμένων», αποσύνθεσε - στο μέτρο των δυνατοτήτων του- τη δυναμική σύγκρουσης, εγκλωβίζοντας την ανάπτυξη κοινωνικών δυνατοτήτων για μία ουσιαστική αντιπαράθεση με το κράτος. Έτσι, σταδιακά αποσυμπιεζόταν μέρος της οργής του κόσμου, ενώ ταυτόχρονα, η καταστολή προς όσους προσπαθούσαν να βαθύνουν την αντιπαράθεση ήταν άμεση, προσφέροντας στην εξουσία τον απαραίτητο χρόνο για τα επόμενα βήματά της.

Ο πόλεμος που έχουν εξαπολύσει οι κρατούντες έχει οξύνει, εκ των πραγμάτων, τις αντιθέσεις ανάμεσα στους καταπιεζόμενους και τους καταπιεστές. Το γεγονός αυτό θα μπορούσε -και μπορεί- να καλλιεργήσει το πεδίο, που θα συνδέσει τις κοινωνικές ομάδες για να αναπτυχθούν χαρακτηριστικά απελευθερωτικής προοπτικής. Αυτό σημαίνει υπ' όψη του και το Υπουργείο Βίας και Καταστολής. Γι' αυτό το λόγο και προετοιμάζεται τόσο για το εσωτερικό όσο και για να συμμετάσχει το ελλαδικό κράτος σε επιχειρήσεις καταστολής μαζί με τα άλλα κράτη της ΕΕ.

Βέβαια, με δεδομένη την κατάσταση του ελλαδικού χώρου, αυτή τη στιγμή οι δυνατότητες των εξουσιαστών να προχωρήσουν στη χρήση της πλέον ωμής βίας, έχει σχέση με δύο δεδομένα που αυτή τη στιγμή υπάρχουν: α) ότι η δυνατότητα μιας πολυπληθούς κινητοποίησης του κόσμου όπως αυτή της 5ης Μάη 2010 δεν φαίνεται στον άμεσο ορίζοντα, β) ότι η οργή και το πάθος που διακατέχει ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού, μπορεί να εκφραστεί με αγριότητα ακόμα και σε μη πολυπληθείς κινητοποιήσεις. Και στις δύο περιπτώσεις το κράτος θεωρεί καθοριστική την αποτελεσματικότητα των μηχανισμών βίας. Γι' αυτό το λόγο προχωρά στη βελτίωση και στην ενίσχυσή τους με περισσότερα μέσα, ώστε να διατηρεί το πλεονέκτημα της αμεσότητας και της αποτροπής των τάσεων εξάπλωσης, που μπορεί να περιέχουν εν δυνάμει οι κινητοποιήσεις.

Ένας εξ ίσου σημαντικός λόγος για την άμεση χρήση ωμής βίας, οφείλεται και στο θεμελιακό «αξίωμα» της εξουσίας πως σε κρίσιμες συνθήκες, όπως αυτή που διανύεται, η χρήση αυτού του μέσου με αυτό τον τρόπο δρα αποτρεπτικά και τρομοκρατικά προς όσους θα είχαν την τάση και τη διάθεση να εκφράσουν την οργή τους. Αυτό, όμως, το «αξίωμα» δεν έχει πάντα τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα…

Πάντως, εκείνο που έχει σημασία να ειπωθεί είναι πως όσο εξοργιστική είναι η κατάσταση -που βιώθηκε στις κινητοποιήσεις του Ιουνίου αλλά και στις πρόσφατες- όπου οι μονάδες της κρατικής βίας με άνεση διαλύουν εκατοντάδες και χιλιάδες διαδηλωτές που δεν έχουν την πρόθεση να συγκρουστούν, τόσο πιο βλαβερή για την απελευθερωτική προοπτική θα είναι η παράταση αυτή της κατάστασης επί μακρόν. Σε μια τέτοια περίπτωση, ο δρόμος για σαρωτικές επιχειρήσεις τρόμου κατά οποιουδήποτε αντιδρά στην εξουσία με δράση στους δρόμους θα ανοίξει με ένα τρόπο που θα προκαλέσει μια βαθειά ανατροπή στους όρους των κοινωνικών συγκρούσεων όπως τις έχουμε γνωρίσει

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Ο Praxedis Gilberto Guerrero γεννήθηκε στις 28 Αυγούστου 1882 στο Los Altos de Ibarra, στην πολιτεία Guanajuanto και ήταν ο έκτος γιος μιας πολύ πλούσιας οικογένειας τσιφλικάδων. Αφού παρακολούθησε το δημοτικό και το γυμνάσιο στο Leon, πήγε στο San Luis Potosi στις αρχές του 1900. Εκεί εργάστηκε ως χειρωνακτικός εργάτης στην Cerrceria de San Luis και αργότερα στην Fundacion de Morales πριν να επιστρέψει στο Los Altos de Ibarra μερικούς μήνες αργότερα. Την επόμενη χρονιά, ίσως και αργότερα, βοήθησε τον πατέρα του στις οικογενειακές επιχειρήσεις, κάνοντας αρκετά ταξίδια σαν αντιπρόσωπός τους στο Puebla, στην Πόλη του Μεξικό και το Laredo.

Το Μάιο του 1901 ο Πραξέντις έγινε δεκτός σαν ανταποκριτής στο περιοδικό του Filomeno Mata Diario del Hogar που ήταν ενάντια στον Diaz, δε γνωρίζουμε όμως αν ήταν δουλειά full time ή part time. Αργότερα την ίδια χρονιά εντάχθηκε στη Δεύτερη Εφεδρεία του στρατού, ανερχόμενος το Νοέμβριο του 1901 στο βαθμό του υπίλαρχου.

Μέχρι το 1903 άρχισε να ενδιαφέρεται για το Φιλελεύθερο κίνημα, που είχε ιδρυθεί 2 χρόνια πριν και στρεφόταν ενάντια στον Ντίαζ. Άρχισε να διαβάζει τις εκδόσεις τους, συγκεκριμένα το El Demofilo του Camillo Arriaga και το El Hijo del Ahuizote του Ricardo Flores Magon. Τον ίδιο καιρό άρχισε να διαβάζει τα έργα των Μπακούνιν, Κροπότκιν και Μαλατέστα, που τότε ήταν δύσκολο να τα βρει κανείς, αν και **Η Κατάκτηση του Ψωμιού**, του Κροπότκιν, είχε δημοσιευτεί σε μπροσούρα από το περιοδικό της αντιπολίτευσης Vespar, την προηγούμενη χρονιά.

Τον Απρίλιο του 1903 έπεσαν πυροβολισμοί από τους μπάτσους σε μια διαδήλωση 10.000 φιλελεύθερων στο Μοντερέι, του Nuero Leon, ενάντια στην επανεκλογή του Στρατηγού Bernardo Reves σαν κυβερνήτη της πολιτείας, με εντολή του ίδιου. Σκοτώθηκαν 15 διαδηλωτές

ντο, όπου αυτός και ο Manrique βρήκαν δουλειά στην εξορυκτική εταιρία The Colorado Supply Co. Στις αρχές του 1905 έφυγαν από το Ντένβερ και μετά από εργασία αρκετών εβδομάδων σαν υλοτόμοι στο El Dorado, της California, έφτασαν στο Σαν Φρανσίσκο το Μάρτιο. Εδώ ο Πραξέντις άρχισε να δημοσιεύει την Alba Roja (Κόκκινη Αυγή). Δυστυχώς δεν υπάρχουν περισσότερες πληροφορίες γι' αυτό το περιοδικό καθώς δεν διασώθηκαν αντίτυπα, αλλά από τον τίτλο συμπεραίνουμε ότι ήταν επαναστατικής φύσης, πιθανότατα γραμμένο προς όφελος των Μεξικανών εργατών στις ΗΠΑ. Είτε πέτυχε είτε όχι, η Alba Roja σταμάτησε να εκδίδεται όταν ο Πραξέντις έφυγε από το Σαν Φρανσίσκο στα μέσα της χρονιάς και πορεύτηκε προς το Pueblo, της Arizona, όπου δούλεψε για κάποιο καιρό σε κάποιο ανθρακωρυχείο. Προς το τέλος του 1905 μετακινήθηκε ξανά, αυτή τη φορά στο Morenci, της Arizona, όπου βρήκε πιο μόνιμη δουλειά στη νεοΐδρυθείσα Detroit Copper Mining Co.

Την επόμενη χρονιά, το 1906, έγινε η πρώτη επαφή ανάμεσα στον Πραξέντις και την Junta Organizadora del Partido liberal Mexicano (PLM), όταν το Μάιο, ο Manuel Sarabia, αντιπροσωπεύοντας τη Junta, επισκέφτηκε τον Πραξέντις στο Morenci. Η Junta, που είχε σχηματιστεί την προηγούμενη χρονιά στο St. Louis του Missouri με πρωτοβουλία του Ricardo Flores Magon, στόχευε στο συντονισμό όλων των επαναστατικών δραστηριοτήτων ενάντια στο Ντίαζ τόσο από εξόριστες ομάδες στις ΗΠΑ όσο και από ομάδες μέσα στο ίδιο το Μεξικό και πιθανότατα ήξερε για τον Πραξέντις από την Κόκκινη Αυγή.

Τον επόμενο μήνα από την επίσκεψη του Sarabia στον Πραξέντις, ο τελευταίος ίδρυσε την ομάδα Obreros Libres, που αποτελούνταν από Μεξικανούς που δούλευαν στα ορυχεία του Morenci. Ο ίδιος ήταν ο πρόεδρος και ο Manuel Vasquez ο γραμματέας. Η ομάδα ήταν στην ουσία βοηθητική Junta (επιτροπή) στη Junta του Partido liberal Mexicano. Υπήρχαν τακτικές εισφορές και η ομάδα μπόρεσε να στέλνει λεφτά για να βοη-

νη για το κράτος. Οι εξουσιαστές, εκμεταλλεύτηκαν το γεγονός αυτό, ανεβάζοντας το επίπεδο της αντιπαράθεσης. Κατέδειξαν, με τον πλέον εμφανή τρόπο, πως και ένα εκατομμύριο κόσμου να συγκεντρώνονταν και να γιουχάριζε, διαμαρτύρονταν, έβριζε κ.λπ., δεν θα ήταν αρκετό, όχι για να αναχαιτίσει αλλά ούτε καν να περιορίσει τους σχεδιασμούς της κυριαρχίας. Δηλαδή, από τη μεριά των εξουσιαστών παράγεται μια κλιμακούμενη ανοδικά, ένταση την ίδια στιγμή που ισχυροποιείται ο μηχανισμός εκτόνωσης και απορρόφησής της. Ο τρόπος που λειτούργησε το κίνημα των «αγανακτισμένων», αποσύνθεσε - στο μέτρο των δυνατοτήτων του- τη δυναμική σύγκρουσης, εγκλωβίζοντας την ανάπτυξη κοινωνικών δυνατοτήτων για μία ουσιαστική αντιπαράθεση με το κράτος. Έτσι, σταδιακά αποσυμπιεζόταν μέρος της οργής του κόσμου, ενώ ταυτόχρονα, η καταστολή προς όσους προσπαθούσαν να βαθύνουν την αντιπαράθεση ήταν άμεση, προσφέροντας στην εξουσία τον απαραίτητο χρόνο για τα επόμενα βήματά της.

Ο πόλεμος που έχουν εξαπολύσει οι κρατούντες έχει οξύνει, εκ των πραγμάτων, τις αντιθέσεις ανάμεσα στους καταπιεζόμενους και τους καταπιεστές. Το γεγονός αυτό θα μπορούσε -και μπορεί- να καλλιεργήσει το πεδίο, που θα συνδέσει τις κοινωνικές ομάδες για να αναπτυχθούν χαρακτηριστικά απελευθερωτικής προοπτικής. Αυτό σημαίνει πως η απέχθεια, η αγανάκτηση κ.λπ. του κόσμου προς τους πολιτικούς, τα κόμματα, τους συνδικαλιστές, τους νόμους είναι ένα σημαντικό βήμα, αλλά δεν είναι αρκετό. Χρειάζεται ουσιαστική αμφισβήτηση των δομών και των θεσμών της κυριαρχίας με την ολική άρνηση αυτών και όχι ενός αιτήματος αντικατάστασής τους. Οι δυνατότητες, που υπάρχουν, αναπτύσσουν τη δυναμική τους προς την απελευθερωτική κατεύθυνση, όταν ενισχύεται η κοινωνική αλληλεγγύη και η εναντίωση σε συντεχνιακούς-ωφελιμιστικούς αγώνες. Το κράτος είναι η μήτρα των εξουσιών και της καταπίεσης και η καταστροφή του αποτελεί κοινωνική αναγκαιότητα για να επαναοικειο-

τελεσματικότητα των μηχανισμών βίας. Γι' αυτό το λόγο προχωρά στη βελτίωση και στην ενίσχυσή τους με περισσότερα μέσα, ώστε να διατηρεί το πλεονέκτημα της αμεσότητας και της αποτροπής των τάσεων εξάπλωσης, που μπορεί να περιέχουν εν δυνάμει οι κινητοποιήσεις.

Ένας εξ ίσου σημαντικός λόγος για την άμεση χρήση ωμής βίας, οφείλεται και στο θεμελιακό «αξίωμα» της εξουσίας πως σε κρίσιμες συνθήκες, όπως αυτή που διανύεται, η χρήση αυτού του μέσου με αυτό τον τρόπο δρα αποτρεπτικά και τρομοκρατικά προς όσους θα είχαν την τάση και τη διάθεση να εκφράσουν την οργή τους. Αυτό, όμως, το «αξίωμα» δεν έχει πάντα τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα...

Πάντως, εκείνο που έχει σημασία να ειπωθεί είναι πως όσο εξοργιστική είναι η κατάσταση -που βιώθηκε στις κινητοποιήσεις του Ιουνίου αλλά και στις πρόσφατες- όπου οι μονάδες της κρατικής βίας με άνεση διαλύουν εκατοντάδες και χιλιάδες διαδηλωτές που δεν έχουν την πρόθεση να συγκρουστούν, τόσο πιο βλαβερή για την απελευθερωτική προοπτική θα είναι η παράταση αυτή της κατάστασης επί μακρόν. Σε μια τέτοια περίπτωση, ο δρόμος για σαρωτικές επιχειρήσεις τρόμου κατά οποιουδήποτε αντιδρά στην εξουσία με δράση στους δρόμους θα ανοίξει με ένα τρόπο που θα προκαλέσει μια βαθειά ανατροπή στους όρους των κοινωνικών συγκρούσεων όπως τις έχουμε γνωρίσει. Τότε είναι που μπορεί εικόνες που είχαν σχέση με την «επιστημονική» φαντασία να γίνουν μέρος μιας ζοφερής πραγματικότητας.

Ας γίνει, επί τέλους, κατανοητό πως οι κοινωνικοί απελευθερωτικοί αγώνες δεν είναι παιχνίδι για μικρά παιδιά ούτε και για κομπασμούς πραγματικά «φτωχών τω πνεύματι» που ανήκουν σε άλλες σφαίρες «δράσης» κι όχι σ' αυτές που βιώνουμε.

Σ.Φ.

στο Puebla, στην Πόλη του Μεξικό και το Laredo.

Το Μάιο του 1901 ο Πραξέντις έγινε δεκτός σαν ανταποκριτής στο περιοδικό του Filomeno Mata Diario del Hogar που ήταν ενάντια στον Diaz, δε γνωρίζουμε όμως αν ήταν δουλειά full time ή part time. Αργότερα την ίδια χρονιά εντάχθηκε στη Δεύτερη Εφεδρεία του στρατού, ανερχόμενος το Νοέμβριο του 1901 στο βαθμό του υπίλαρχου.

Μέχρι το 1903 άρχισε να ενδιαφέρεται για το Φιλελεύθερο κίνημα, που είχε ιδρυθεί 2 χρόνια πριν και στρεφόταν ενάντια στον Ντίαζ. Άρχισε να διαβάζει τις εκδόσεις τους, συγκεκριμένα το El Demofilo του Camillo Arriaga και το El Hijo del Ahuizote του Ricardo Flores Magon. Τον ίδιο καιρό άρχισε να διαβάζει τα έργα των Μπακούνιν, Κροπότκιν και Μαλατέστα, που τότε ήταν δύσκολο να τα βρει κανείς, αν και **Η Κατάκτηση του Ψωμιού**, του Κροπότκιν, είχε δημοσιευτεί σε μπροσούρα από το περιοδικό της αντιπολίτευσης Vespar, την προηγούμενη χρονιά.

Τον Απρίλιο του 1903 έπεσαν πυροβολισμοί από τους μπάτσους σε μια διαδήλωση 10.000 φιλελεύθερων στο Μοντερέι, του Nuero Leon, ενάντια στην επανεκλογή του Στρατηγού Bernardo Reves σαν κυβερνήτη της πολιτείας, με εντολή του ίδιου. Σκοτώθηκαν 15 διαδηλωτές και πολλοί άλλοι τραυματίστηκαν. Όταν έφτασε η είδηση της σφαγής στα αυτιά του Πραξέντις αυτός παραιτήθηκε από τη θέση του στο στρατό αηδιασμένος και επέστρεψε στη χασιέντα της οικογένειάς του στο Los Altos de Ibarra. Εργάστηκε εκεί σαν αγρότης μέχρι το Σεπτέμβριο του 1904 και, μαζί με τον Francisco Manrique και τον Manuel Vasquez, δυο συνάδελφους στη χασιέντα του πατέρα του, αποφάσισαν να φύγουν από το Μεξικό και να βρουν δουλειά στις ΗΠΑ.[1]

Διασχίζοντας τα σύνορα στο Ελ Πάσο, ο Πραξέντις και οι δύο σύντροφοί του έφτασαν στο Ντένβερ, του Κολορά-

προς το Pueblo, της Arizona, όπου δούλεψε για κάποιο καιρό σε κάποιο ανθρακωρυχείο. Προς το τέλος του 1905 μετακινήθηκε ξανά, αυτή τη φορά στο Morenci, της Arizona, όπου βρήκε πιο μόνιμη δουλειά στη νεοϊδρυθείσα Detroit Copper Mining Co.

Την επόμενη χρονιά, το 1906, έγινε η πρώτη επαφή ανάμεσα στον Πραξέντις και την Junta Organizadora del Partido liberal Mexicano (PLM), όταν το Μάιο, ο Manuel Sarabia, αντιπροσωπεύοντας τη Junta, επισκέφτηκε τον Πραξέντις στο Morenci. Η Junta, που είχε σχηματιστεί την προηγούμενη χρονιά στο St. Louis του Missouri με πρωτοβουλία του Ricardo Flores Magon, στόχευε στο συντονισμό όλων των επαναστατικών δραστηριοτήτων ενάντια στο Ντίαζ τόσο από εξόριστες ομάδες στις ΗΠΑ όσο και από ομάδες μέσα στο ίδιο το Μεξικό και πιθανότατα ήξερε για τον Πραξέντις από την Κόκκινη Αυγή.

Τον επόμενο μήνα από την επίσκεψη του Sarabia στον Πραξέντις, ο τελευταίος ίδρυσε την ομάδα Obreros Libres, που αποτελούνταν από Μεξικανούς που δούλευαν στα ορυχεία του Morenci. Ο ίδιος ήταν ο πρόεδρος και ο Manuel Vasquez ο γραμματέας. Η ομάδα ήταν στην ουσία βοηθητική Junta (επιτροπή) στη Junta του Partido liberal Mexicano. Υπήρχαν τακτικές εισφορές και η ομάδα μπόρεσε να στέλνει λεφτά για να βοηθήσει τη βασική Junta στο St. Louis.

Το Σεπτέμβριο του 1906 η πρώτη εξέγερση εμπνευσμένη από το PLM έλαβε χώρα στο Μεξικό, αλλά λόγω ελλιπούς οργάνωσης και της διείσδυσης κυβερνητικών πρακτόρων στην ομάδα και στις δυο πλευρές των συνόρων, δεν έβγαλε πουθενά. Πολλά μέλη και οπαδοί του PLM συνελήφθησαν και στο Μεξικό και στις ΗΠΑ, ανάμεσά τους οι Juan Sarabia και Antonio I. Villarreal, ενώ ο Ricardo Flores Magon ίσα που γλύτωσε τη σύλληψη στο El Paso. Καταζητούμενος, με το ποσό της επικήρυξης να φτάνει τις 50.000 δολάρια, ο Magon πήγε στο

Οι αναρχικοί και η Μεξικανική Επανάσταση. Praxedis G. Guerrero, 1882 - 1910

Λος Άντζελες, της Καλιφόρνια, μέσω του Σακραμέντο και του Σαν Φρανσίσκο. Αργότερα ενώθηκε με τους Librado Rivera και Villarreal, επίσης καταζητούμενους, και ίδρυσαν τη Revolucion τον Ιούνιο του 1907, που την εξέδιδαν παράνομα.

Οι δραστηριότητες του Πραξέντις αυτή την περίοδο δεν είναι πολύ γνωστές. Υπάρχουν κάποιες ενδείξεις ότι μπορεί να ανέλαβε αρκετές αποστολές για τη Junta

Μετά από μήνες υπομονετικού σχεδιασμού, πλησίαζε ο καιρός για μια δεύτερη εξέγερση του PLM. Ένοπλες ομάδες και στις δυο πλευρές των συνόρων ετοιμάζονταν για δράση, όταν στις 18 Ιουνίου ήρθε η καταστροφή. Τα σπίτια αγωνιστών του PLM δέχτηκαν επιδρομή των μπάτσων στο Casas Grandes της Chihuahua μετά από πληροφορίες, που έδωσε στην αστυνομία ένας ρουφιάνος που είχε διεισδύσει στην ομάδα. Πέντε μέρες αρ-

ρισμό του ληστή.[3]

Αφού έφυγαν από την πόλη οι εξεγερμένοι διαλύθηκαν. Κάποιοι διέσχισαν τα σύνορα προς τις ΗΠΑ, και άλλοι ενώθηκαν με ενεργές ομάδες του PLM.

Την επόμενη μέρα, στην κραυγή: «**Σύντροφοι, μπροστά! Για το θάνατο ή την κατάκτηση της Ελευθερίας!**», μια ομάδα 40 ανδρών του PLM, με τον Πραξέντις, τον Benjamin Canales, τον Encamacion Guerra και τον Jesus M. Rangel, επιτέθηκαν στην πόλη Los Vecas (σημερινή Ciudad Acuna), στην Coahuila. Αν και η πόλη είχε μια φρουρά 100 ομοσπονδιακών, οι στρατιώτες, αντί να μείνουν στο στρατώνα τους, κρύφτηκαν στα σπίτια των κατοίκων για να τους εμποδίσουν να βοηθήσουν τους αντάρτες. Μετά από αιματηρές συμπλοκές κατά τις οποίες έμειναν μόνο 15 ομοσπονδιακοί, η πόλη τελικά κατελήφθη. Αλλά λόγω των μεγάλων απωλειών των ανταρτών αποφασίστηκε να εγκαταλειφθεί. Αυτή η υποχώρηση έγινε υπό την ηγεσία του τραυματισμένου Jesus M. Rangel. Το τίμημα της κατάληψης του Las Vacas ήταν πολύ βαρύ. Πολλοί μαχητές έχασαν τις ζωές τους, ανάμεσά τους ο Canales, που χάθηκε στην αρχική επίθεση, ο Nestor Lopez και ο Modesto G. Ramirez.[4]

Ο Πραξέντις γύρισε μετά στις ΗΠΑ και την 1 Ιουλίου, μαζί με τον Enrique Flores Magon, τον Jose Inez Salazar, τον Francisco Manrique και άλλους 7 συντρόφους γύρισαν πίσω στο Μεξικό και επιτέθηκαν στην πόλη Palomas της Chihuahua, αφού πρώτα έκοψαν τα τηλεγραφικά σύρματα της πόλης. Μετά έψαξαν τα σπίτια των κατοίκων για να αποφύγουν μια επανάληψη του Las Vacas, οι εξεγερμένοι τελικά βρήκαν μια δύναμη 25 στρατιωτών κρυμμένων στο στρατώνα τους. Η προσπάθειά τους να τους βγάλουν έξω αποκρούστηκε. Σ' αυτή τη μάχη σκοτώθηκε ο Francisco Manrique, ενώ ο Praxedis και ένας άλλος σύντροφος τραυματίστηκαν.[5]

Επαναστατική δράση από άλλες ομάδες του PLM έλαβε χώρα σε άλλα σημεία της χώρας. Επίθεση έγινε στις πόλεις Matamoros, Tamulipas, αλλά δεν απέφερε τίποτα, αντίθετα με την εξέγερση μιας ομάδας του PLM στο Janos της Chihuahua. Στη Baja της California η πόλη

Λος Άντζελες, της Καλιφόρνια, μέσω του Σακραμέντο και του Σαν Φρανσίσκο. Αργότερα ενώθηκε με τους Librado Rivera και Villarreal, επίσης καταζητούμενους, και ίδρυσαν τη Revolucion τον Ιούνιο του 1907, που την εξέδιδαν παράνομα.

Οι δραστηριότητες του Πραξέντις αυτή την περίοδο δεν είναι πολύ γνωστές. Υπάρχουν κάποιες ενδείξεις ότι μπορεί να ανέλαβε αρκετές αποστολές για τη Junta στο Μεξικό μετά την εξέγερση του 1906 αλλά δεν είναι σίγουρο. Πάντως τον Ιούνιο του 1907 πήγε στο Douglas της Arizona όπου δούλεψε στα ορυχεία της Copper Queen Co, και στις 29 αυτού του μήνα διορίστηκε Ειδικός Αντιπρόσωπος της Junta. Άρχισε επίσης τότε να γράφει άρθρα στη Revolucion.

Μετά τη σύλληψη των Ricardo Flores Magon, Villarreal και Rivera από τις αμερικανικές αρχές στις 23 Αυγούστου, με την ανακάλυψη του μέρους όπου κρύβονταν, ο Πραξέντις πήγε στο Λος Άντζελες όπου βοήθησε το Manuel Sarabia και τον Lazano Gutierrez de Lara στην έκδοση της Revolucion. Πάντως, το περιοδικό αναγκάστηκε να κλείσει από τις αμερικανικές αρχές τον Ιανουάριο του 1908 μετά τη σύλληψη του de Lara και μετά του Sarabia.

Στις 9/11/1907 ο Πραξέντις είχε την πρώτη του συνάντηση με το Ricardo Flores Magon, όταν επισκέφθηκε τα τρία φυλακισμένα μέλη της Junta στις φυλακές του

Μετά από μήνες υπομονετικού σχεδιασμού, πλησίαζε ο καιρός για μια δεύτερη εξέγερση του PLM. Ένοπλες ομάδες και στις δυο πλευρές των συνόρων ετοιμάζονταν για δράση, όταν στις 18 Ιουνίου ήρθε η καταστροφή. Τα σπίτια αγωνιστών του PLM δέχτηκαν επιδρομή των μπάτσων στο Casas Grandes της Chihuahua μετά από πληροφορίες, που έδωσε στην αστυνομία ένας ρουφιάνος που είχε διεισδύσει στην ομάδα. Πέντε μέρες αργότερα, στις 23/6, οι Texas Rangers εισέβαλαν στο σπίτι του Prisciliano G. Silva στο El Paso και κατέσχεσαν 3000 γεμιστήρες και σημαντικά έγγραφα, μεταξύ άλλων ένα γράμμα του Ricardo Flores Magon που το έβγαλε από τη φυλακή η φίλη του Maria Talevera. Αυτό το γράμμα κατέγραφε πολλές ομάδες του PLM στο Μεξικό, που ήταν έτοιμες να εξεγερθούν. Οι αρχές των ΗΠΑ έδωσαν αμέσως αυτό το γράμμα στη μεξικανική δικτατορία και με αίτημά της ο Ricardo Flores Magon και οι δύο σύντροφοί του κρατήθηκαν σε καθεστώς έλλειψης επικοινωνίας στις φυλακές του Λος Άντζελες.

Παρ' όλα αυτά, το πρώτο τμήμα του PLM διέσχισε τα σύνορα τη νύχτα της 24ης προς 25η και κατέλαβε με ευκολία την πόλη Viesca της Coahuila, με τους μπάτσους να προβάλλουν μικρή αντίσταση, κατά την οποία σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζεται άλλος ένας, καθώς και ένας αντάρτης. Οι εξεγερμένοι τότε άνοιξαν τις φυλακές απελευθερώνοντας όσους ήταν μέσα. Πηγαίνοντας στη δημόσια πλατεία διάβασαν το μα-

Ciudad Acuna), στην Coahuila. Αν και η πόλη είχε μια φρουρά 100 ομοσπονδιακών, οι στρατιώτες, αντί να μείνουν στο στρατώνα τους, κρύφτηκαν στα σπίτια των κατοίκων για να τους εμποδίσουν να βοηθήσουν τους αντάρτες. Μετά από αιματηρές συμπλοκές κατά τις οποίες έμειναν μόνο 15 ομοσπονδιακοί, η πόλη τελικά κατελήφθη. Αλλά λόγω των μεγάλων απωλειών των ανταρτών αποφασίστηκε να εγκαταλειφθεί. Αυτή η υποχώρηση έγινε υπό την ηγεσία του τραυματισμένου Jesus M. Rangel. Το τίμημα της κατάληψης του Las Vacas ήταν πολύ βαρύ. Πολλοί μαχητές έχασαν τις ζωές τους, ανάμεσά τους ο Canales, που χάθηκε στην αρχική επίθεση, ο Nestor Lopez και ο Modesto G. Ramirez.[4]

Ο Πραξέντις γύρισε μετά στις ΗΠΑ και την 1 Ιουλίου, μαζί με τον Enrique Flores Magon, τον Jose Inez Salazar, τον Francisco Manrique και άλλους 7 συντρόφους γύρισαν πίσω στο Μεξικό και επιτέθηκαν στην πόλη Palomas της Chihuahua, αφού πρώτα έκοψαν τα τηλεγραφικά σύρματα της πόλης. Μετά έψαξαν τα σπίτια των κατοίκων για να αποφύγουν μια επανάληψη του Las Vacas, οι εξεγερμένοι τελικά βρήκαν μια δύναμη 25 στρατιωτών κρυμμένων στο στρατώνα τους. Η προσπάθειά τους να τους βγάλουν έξω αποκρούστηκε. Σ' αυτή τη μάχη σκοτώθηκε ο Francisco Manrique, ενώ ο Praxedis και ένας άλλος σύντροφος τραυματίστηκαν.[5]

Επαναστατική δράση από άλλες ομάδες του PLM έλαβε χώρα σε άλλα σημεία της χώρας. Επίθεση έγινε στις πόλεις Matamoros, Tamulipas, αλλά δεν απέφερε τίποτα, αντίθετα με την εξέγερση μιας ομάδας του PLM στο Janos της Chihuahua. Στη Baja της California η πόλη Mexicali δέχτηκε επίθεση από μια μικρή ομάδα του PLM, που προχώρησαν προς την ενδοχώρα, ενώ μια εξέγερση Ινδιάνων Yaqui στο Sonora έγινε υπό τον Fernando Polamarez. Εξεγέρσεις που σκόπευαν να λάβουν χώρα σε άλλες πόλεις και περιοχές, δεν υλοποιήθηκαν ποτέ λόγω των μαζικών συλλήψεων των μαχητών από τη δικτατορία, αφού οι αρχές των ΗΠΑ της είχαν δώσει έγγραφα, που βρέθηκαν στην έφοδο στο σπίτι του Silva μια μέρα πριν την επανάσταση του PLM του 1908. Αν και δεν επιτεύχθηκε στρατιωτική επιτυχία ήταν ένας μεγάλης σημασίας προπομπός για την επανάσταση που ερχόταν...

(Από το **The anarchists and the Mexican Revolution**, Praxedis G. Guerrero 1882-1910, του Ντέιβ Πουλ. Πρωτοεκδόθηκε στο Cienfuegos Press Anarchist Review No 4, 1978)

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας

ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Λος Άντζελες, της Καλιφόρνια, μέσω του Σακραμέντο και του Σαν Φρανσίσκο. Αργότερα ενώθηκε με τους Librado Rivera και Villarreal, επίσης καταζητούμενους, και ίδρυσαν τη Revolucion τον Ιούνιο του 1907, που την εξέδιδαν παράνομα.

Οι δραστηριότητες του Πραξέντις αυτή την περίοδο δεν είναι πολύ γνωστές. Υπάρχουν κάποιες ενδείξεις ότι μπορεί να ανέλαβε αρκετές αποστολές για τη Junta στο Μεξικό μετά την εξέγερση του 1906 αλλά δεν είναι σίγουρο. Πάντως τον Ιούνιο του 1907 πήγε στο Douglas της Arizona όπου δούλεψε στα ορυχεία της Copper Queen Co, και στις 29 αυτού του μήνα διορίστηκε Ειδικός Αντιπρόσωπος της Junta. Άρχισε επίσης τότε να γράφει άρθρα στη Revolucion.

Μετά τη σύλληψη των Ricardo Flores Magon, Villarreal και Rivera από τις αμερικανικές αρχές στις 23 Αυγούστου, με την ανακάλυψη του μέρους όπου κρύβονταν, ο Πραξέντις πήγε στο Λος Άντζελες όπου βοήθησε το Manuel Sarabia και τον Lazano Gutierrez de Lara στην έκδοση της Revolucion. Πάντως, το περιοδικό αναγκάστηκε να κλείσει από τις αμερικανικές αρχές τον Ιανουάριο του 1908 μετά τη σύλληψη του de Lara και μετά του Sarabia.

Στις 9/11/1907 ο Πραξέντις είχε την πρώτη του συνάντηση με το Ricardo Flores Magon, όταν επισκέφθηκε τα τρία φυλακισμένα μέλη της Junta στις φυλακές του Λος Άντζελες. Μετά τη συνάντηση ο Πραξέντις διορίστηκε δεύτερος γραμματέας της Junta.

Τώρα η δουλειά της οργάνωσης και συντονισμού των δραστηριοτήτων του PLM στις δύο πλευρές των συνόρων έπεσε στον Πραξέντις και στον νεότερο αδερφό του Magon, Ενρίκε, που είχε μόλις έρθει στο Λος Άντζελες από τη Νέα Υόρκη. Μετά την επίσημη καταστολή της Revolucion, ο Πραξέντις πήγε στο Ελ Πάσο του Τέξας, όπου ήρθε σε επαφή με διάφορες επαναστατικές ομάδες του PLM στην περιοχή. Επίσης επόπτευε την αποστολή χρημάτων και όπλων απ' τα σύνορα σε ομάδες που δραστηριοποιούνταν στις βόρειες μεξικανικές πολιτείες της Coahuila και της Chihuahua.

Αυτό τον καιρό πεθαίνει ο πατέρας του, αφήνοντάς του ένα μερίδιο της οικογενειακής χασιέντας. Ο Πραξέντις αποποιείται την κληρονομιά.

Μετά από μήνες υπομονετικού σχεδιασμού, πλησίαζε ο καιρός για μια δεύτερη εξέγερση του PLM. Ένοπλες ομάδες και στις δυο πλευρές των συνόρων ετοιμάζονταν για δράση, όταν στις 18 Ιουνίου ήρθε η καταστροφή. Τα σπίτια αγωνιστών του PLM δέχτηκαν επιδρομή των μπάτσων στο Casas Grandes της Chihuahua μετά από πληροφορίες, που έδωσε στην αστυνομία ένας ρουφιάνος που είχε διεισδύσει στην ομάδα. Πέντε μέρες αργότερα, στις 23/6, οι Texas Rangers εισέβαλαν στο σπίτι του Prisciliano G. Silva στο El Paso και κατέσχεσαν 3000 γεμιστήρες και σημαντικά έγγραφα, μεταξύ άλλων ένα γράμμα του Ricardo Flores Magon που το έβγαλε από τη φυλακή η φίλη του Maria Talevera. Αυτό το γράμμα κατέγραφε πολλές ομάδες του PLM στο Μεξικό, που ήταν έτοιμες να εξεγερθούν. Οι αρχές των ΗΠΑ έδωσαν αμέσως αυτό το γράμμα στη μεξικανική δικτατορία και με αίτημά της ο Ricardo Flores Magon και οι δύο σύντροφοί του κρατήθηκαν σε καθεστώς έλλειψης επικοινωνίας στις φυλακές του Λος Άντζελες.

Παρ' όλα αυτά, το πρώτο τμήμα του PLM διέσχισε τα σύνορα τη νύχτα της 24ης προς 25η και κατέλαβε με ευκολία την πόλη Viesca της Coahuila, με τους μπάτσους να προβάλλουν μικρή αντίσταση, κατά την οποία σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζεται άλλος ένας, καθώς και ένας αντάρτης. Οι εξεγερμένοι τότε άνοιξαν τις φυλακές απελευθερώνοντας όσους ήταν μέσα. Πηγαίνοντας στη δημόσια πλατεία διάβασαν το μανιφέστο του PLM και δήλωσαν πως καταργείται η δικτατορία του Ντίαζ. Μετά απαλλοτριώθηκαν άλογα και χρήματα από το δημόσιο γραφείο για την επανάσταση. Όλα αυτά έγιναν χωρίς να πειραχτεί κανείς από τον πληθυσμό της πόλης. Δυστυχώς, αυτός ο μόλις απελευθερωμένος πληθυσμός πίστευε ότι οι εξεγερμένοι δεν ήταν μέλη του PLM, αλλά ληστές, κυρίως επειδή είχαν έρθει από τη μεριά των συνόρων των ΗΠΑ. Στο πρόσωπο της δημόσιας γνώμης οι εξεγερμένοι δεν είχαν άλλη επιλογή από το να αποσυρθούν.[2]

Η εκκένωση της Viesca ήταν αναπόφευκτη έγραψε ο Πραξέντις αργότερα. Οι εθελοντές της ελευθερίας βγήκαν μπροστά από τις θέσεις τους και αριστερά, ακολουθούμενοι από τα βλέμματα της αγάπης και της ελπίδας των προλεταρίων γυναικών, των οποίων η συμπάθεια είχε αναζωογονηθεί από τις πράξεις αυτών που πραγματικά διατηρούσαν την ειρήνη και την τάξη και που με την θέλησή τους φορτώθηκαν το χαρακτη-

φικά σύρματα της πόλης. Μετά έψαξαν τα σπίτια των κατοίκων για να αποφύγουν μια επανάληψη του Las Vacas, οι εξεγερμένοι τελικά βρήκαν μια δύναμη 25 στρατιωτών κρυμμένων στο στρατώνα τους. Η προσπάθειά τους να τους βγάλουν έξω αποκρούστηκε. Σ' αυτή τη μάχη σκοτώθηκε ο Francisco Manrique, ενώ ο Praxedis και ένας άλλος σύντροφος τραυματίστηκαν.[5]

Επαναστατική δράση από άλλες ομάδες του PLM έλαβε χώρα σε άλλα σημεία της χώρας. Επίθεση έγινε στις πόλεις Matamoros, Tamulipas, αλλά δεν απέφερε τίποτα, αντίθετα με την εξέγερση μιας ομάδας του PLM στο Janos της Chihuahua. Στη Baja της California η πόλη Mexicali δέχτηκε επίθεση από μια μικρή ομάδα του PLM, που προχώρησαν προς την ενδοχώρα, ενώ μια εξέγερση Ινδιάνων Yaqui στο Sonora έγινε υπό τον Fernando Polamarez. Εξεγέρσεις που σκόπευαν να λάβουν χώρα σε άλλες πόλεις και περιοχές, δεν υλοποιήθηκαν ποτέ λόγω των μαζικών συλλήψεων των μαχητών από τη δικτατορία, αφού οι αρχές των ΗΠΑ της είχαν δώσει έγγραφα, που βρέθηκαν στην έφοδο στο σπίτι του Silva μια μέρα πριν την επανάσταση του PLM του 1908. Αν και δεν επιτεύχθηκε στρατιωτική επιτυχία ήταν ένας μεγάλης σημασίας προπομπός για την επανάσταση που ερχόταν...

(Από το **The anarchists and the Mexican Revolution**, Praxedis G. Guerrero 1882-1910, του Ντέιβ Πουλ. Πρωτοεκδόθηκε στο Cienfuegos Press Anarchist Review No 4, 1978)

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

---

1. Για περαιτέρω υλικό πάνω στο Ricardo Flores Magon και το Partido Liberal Mexicano στο άρθρο Ricardo Flores Magon and the Mexican Revolution στο Cienfuegos Press Anarchist Review No. 3 Vol. I και την εισαγωγή και το χρονικό στο **«Land and Liberty», Anarchist Influences in the Mexican Revolution: Ricardo Flores Magon**, Cienfuegos Press 1977.

2. **Praxedis G. Guerrero**, Episodes of the Revolution of 1908. Vieica, Regeneracion. September 24th, 1910.

3. ό.π.

4. **Praxedis G. Guerrero**, Episodes de la Revolucion de 1908 Las Vacas, Regeneracion, September 10th, 1910.

5. **Praxedis G. Guerrero**, Episodes of the Revolution of 1908. Palornas, Regencracion, October 1st, 1910.

Χωρίς να διαπνέεται από οποιουδήποτε είδους πνεύμα συνομωσιολογίας, είναι δύσκολο να αποδεχθεί κάποιος αυτό το κύμα εξεγέρσεων και επαναστάσεων που συμβαίνουν σε χώρες της Β. Αφρικής και της Μέσης Ανατολής και να μην υποκύψει στον πειρασμό ενός προβληματισμού.

Όχι πως είναι αδύνατο να υπάρχει μια αλληλουχία τέτοιου είδους ξεσπασμάτων στις παρούσες συνθήκες αλλά, εκτός από το αποτέλεσμα, οι καταστάσεις διακρίνονται και από τους τρόπους με τους οποίους επιτυγχάνεται αυτό.

Σ' αυτό πάνω το θέμα παρ' ότι υπάρχουν αρκετά για να ειπωθούν, θα αναφερθούμε σε ορισμένα τα οποία θεωρούμε σημαντικά.

Είναι γεγονός πως μια εξέγερση ενάντια στην εξουσία, ενάντια σε κάθε εξουσία, μπορεί να θεωρηθεί, κατ' αρχήν, μια υγιής και θετική πράξη. Αυτό το «κατ' αρχήν» περιλαμβάνει ορισμένες προϋποθέσεις. Αυτές, οφείλουν να δημιουργούν δυνατότητες για μια ουσιαστική απελευθέρωση των ανθρώπων από τα δεσμά της εξουσίας κι όχι να είναι ένα μέσο για την διατήρηση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, αλλάζοντας πρόσωπα και μετασχηματίζοντας τους θεσμούς και μηχανισμούς του κράτους. Τότε είναι που αντί η εξέγερση να γίνει θανατηφόρο δηλητήριο για την εξουσία, έρχεται να δράσει σαν βάλσαμο γι' αυτήν.

Υπήρξε μια βιασύνη στο να εξωραϊσθούν τα γεγονότα στην Τυνησία και ιδιαίτερα στην Αίγυπτο. Βεβαίως αυτός ο εξωραϊσμός διευκολύνει τις αριστερές και αριστερόστροφες απόψεις και πολιτικές, από τις οποίες και προέρχεται. Όμως αν κοιτάξουμε τα αιτήματα των εξεγέρσεων δεν θα διαπιστώσουμε έστω και στοιχειώδη ίχνη των προϋποθέσεων, που θα δημιουργούσαν δυνατότητες για ουσιαστικές διεργασίες απελευθέρωσης.

Το να φύγει ο Μουμπάρακ (Αίγυπτος) και ο Μπεν Αλί (Τυνησία) και να υπάρξει εκδημοκρατισμός των καθεστώτων είναι

σιαστές και τα μέσα πληροφόρησης, για τέτοιου είδους ξεσηκωμούς, παραπλανάται ο κόσμος, μη θέλοντας, μη μπορώντας ή χωρίς να ενδιαφέρεται να ενώσει τα διάφορα κομμάτια που συνθέτουν κάθε ένα από τα γεγονότα και τη σχέση που έχουν όλα μαζί.

Γι' αυτό και οι μεγαλόσχημες φράσεις περί του «μεγαλείου» της αυτοοργάνωσης αποδείχνονται κενές περιεχομένου, αφού η αυτοοργάνωση εκείνο που επέτυχε, συγκεκριμένα στην Αίγυπτο, ήταν να ενισχύσει τις εξουσιαστικές μεταρρυθμίσεις. Άλλωστε, είναι επιβεβαιωμένο πως η αυτοοργάνωση είναι ένα μόρφωμα που έρχεται είτε να εξυπηρετήσει από την αρχή τα συμφέροντα μερίδων της εξουσίας ή να υποκύψει στις επιδιώξεις των εξουσιαστών. Όπερ το αυτό.

Επειδή μάλιστα το να στηρίζονται οι κοινωνικοί αγώνες πάνω σε ψευδαισθήσεις είναι το χειρότερο που θα μπορούσε να συμβεί, θεωρούμε πως το μέτρο του λόγου θα πρέπει να συμβαδίζει με την πραγματικότητα. Οι φανφαρονισμοί ταιριάζουν στους πολιτικούς κι όχι στους αναρχικούς.

Εννοείται πως συμπληρώνοντας τα κομμάτια του παζλ, εύκολα διαπιστώνει κάποιος πως οι δύο εξεγέρσεις χρησιμοποιήθηκαν σαν εφαλτήριο για την επίθεση κατά της Λιβύης.

Ας σημειωθεί, εν παρόδω, πως ιδιαίτερο ρόλο κατά την εξέγερση στη Αίγυπτο έπαιξαν οι «Αδελφοί Μουσουλμάνοι», οι οποίοι φαίνεται πως έχουν εμπλακεί και στην επέμβαση κατά της Λιβύης σε συνεργασία με κάποια άτομα που εδώ και χρόνια αποτελούν τα απόβλητα της Αλ Κάϊντα.

Από την Συνταγματική Μοναρχία στην Άμεση Δημοκρατία

Πριν προχωρήσουμε, θεωρούμε πως χρειάζεται μια μικρή αναδρομή σχετικά με την πορεία της Λιβύης από την ανεξαρτησία της, το 1951, μέχρι τώρα.

Δεσπόζουσα φυσιογνωμία για τέσσερις

τους, οι αντικαθεστωτικοί εγκάθετοι της αμερικανο-νατοϊκής συμμαχίας].

Το καθεστώς αποτέλεσε ένα προπύργιο για την δυτική κυριαρχία. Οι αμερικανικές και βρετανικές βάσεις στη Λιβύη χρησιμοποιήθηκαν ενάντια στην Αίγυπτο κατά τον πόλεμο με το Ισραήλ, τον γνωστό ως «πόλεμο των έξη ημερών».

Ο υπερπλουτισμός της εξουσιαστικής κλίκας, η εγκατάλειψη του πληθυσμού στη φτώχια και την εξαθλίωση, παρά την αύξηση του κρατικού πλούτου και η σύμπτυξη με τους εχθρούς του αραβικού

μας παραμένουν βουβοί ή, το χειρότερο γι' αυτούς, αναθεματίζουν τον Καντάφι. Η γελοιότητα των δούλων που σκύβουν να φιλήσουν την ατουρημένη ποδιά του ισχυρού της εποχής τους είναι η πλέον απεχθής εικόνα.

Και εξηγούμαστε.

Προκαλούν την ιλαρότητα οι διάφορες υστερικές κραυγές των εγκάθετων της δυτικής κυριαρχίας, ότι το καθεστώς της Λιβύης παραβιάζει τα ανθρώπινα δικαιώματα. Επειδή πρόκειται για μια «ανακάλυψη» σκοπιμοτήτων. Η αλήθεια είναι πως

Εξεγέρσεων και επανα-

κόσμου έκαναν τον βασιλέα Ιντρίς Α΄ μισητό από μεγάλες μερίδες του πληθυσμού. Σαν αποτέλεσμα όλων αυτών, η ανατροπή του και η ανακήρυξη της Λιβυκής Αραβικής Δημοκρατίας έγινε αποδεκτή με ενθουσιασμό από τον πληθυσμό.

Οκτώ χρόνια αργότερα, το Μάρτιο του 1977, το πολίτευμα μετασχηματίζεται σε **αμεσοδημοκρατικό**, υιοθετώντας τη **Διακήρυξη της Ίδρυσης της Λαϊκής Αρχής**, σύμφωνα και με το πνεύμα των άρθρων και της διατυπωμένης φιλοσοφίας του Καντάφι, που περιέχονται στο γνωστό **Πράσινο Βιβλίο**. Το καθεστώς μπόρεσε για τέσσερεις δεκαετίες να διατηρήσει ενωμένες 140 φυλές με την εφαρμογή αυτού του αμεσοδημοκρατικού συστήματος.

Σε σχέση με αυτό το σύστημα διακυβέρνησης είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε μια σύντομη αναφορά επειδή ακριβώς υπήρξε ορόσημο για τις τελευταίες δεκαετίες του εικοστού αιώνα. Δεν θα ασπασθούμε, βέβαια, τα ενθουσιώδη λόγια του Ανδρέα Παπανδρέου μετά την πρώτη επίσκεψή του στη Λιβύη, το 1977: «*Δεν εί-*

το καθεστώς της Λιβύης αντιμετώπισε από την αρχή συνωμοσίες και συνεχείς προσπάθειες ανατροπής του, στις οποίες πρωτοστατούσε η CIA. Όπως είναι επίσης γεγονός πως αντιμετώπισε αυτές τις καταστάσεις με την σκληρότητα που εφαρμόζουν όλα τα εξουσιαστικά καθεστώτα. Δεν θα μπορούσε άλλωστε να συμβεί κάτι το διαφορετικό.

Και εδώ είναι ακριβώς η πλευρά που πολλοί δημοκράτες και αριστεροί ψάλτες προσπαθούν να αποκρύψουν. Ότι, δηλαδή, **ο τρόπος άσκησης της εξουσίας ήταν αμεσοδημοκρατικός**.

Το καθεστώς της Λιβύης υπεράσπιζε την ύπαρξή του με το ισχυρότερο μέσο που διαθέτουν οι απανταχού εξουσίες: **τη βία**. Το ίδιο θα έκαναν και κάνουν οι θιασώτες και φανατικοί υποστηρικτές της άμεσης δημοκρατίας, δεν θα άφηναν τους αντίθετους να επικρατήσουν, όταν θα βρίσκονταν σε κίνδυνο τα συμφέροντα όσων υπηρετούν και τα οποία εκφράζουν μέσω της δημοκρατίας τους. Ξεκάθαρα πράγματα. Άλλωστε, μικρό δείγμα της «ανοχής» των αμεσοδημοκρατών μπορεί να έ-

χουν αρκετά για να ειπωθούν, θα αναφερθούμε σε ορισμένα τα οποία θεωρούμε σημαντικά.

Είναι γεγονός πως μια εξέγερση ενάντια στην εξουσία, ενάντια σε κάθε εξουσία, μπορεί να θεωρηθεί, κατ' αρχήν, μια υγιής και θετική πράξη. Αυτό το «κατ' αρχήν» περιλαμβάνει ορισμένες προϋποθέσεις. Αυτές, οφείλουν να δημιουργούν δυνατότητες για μια ουσιαστική απελευθέρωση των ανθρώπων από τα δεσμά της εξουσίας κι όχι να είναι ένα μέσο για την διατήρηση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, αλλάζοντας πρόσωπα και μετασχηματίζοντας τους θεσμούς και μηχανισμούς του κράτους. Τότε είναι που αντί η εξέγερση να γίνει θανατηφόρο δηλητήριο για την εξουσία, έρχεται να δράσει σαν βάλσαμο γι' αυτήν.

Υπήρξε μια βιασύνη στο να εξωραϊσθούν τα γεγονότα στην Τυνησία και ιδιαίτερα στην Αίγυπτο. Βεβαίως αυτός ο εξωραϊσμός διευκολύνει τις αριστερές και αριστερόστροφες απόψεις και πολιτικές, από τις οποίες και προέρχεται. Όμως αν κοιτάξουμε τα αιτήματα των εξεγέρσεων δεν θα διαπιστώσουμε έστω και στοιχειώδη ίχνη των προϋποθέσεων, που θα δημιουργούσαν δυνατότητες για ουσιαστικές διεργασίες απελευθέρωσης.

Το να φύγει ο Μουμπάρακ (Αίγυπτος) και ο Μπεν Αλί (Τυνησία) και να υπάρξει εκδημοκρατισμός των καθεστώτων είναι ένα αίτημα που εντάσσεται στην πάγια (προσχηματική) γραμμή της δυτικής κυριαρχίας προκειμένου να επιτύχει τους σκοπούς της, που είναι η επιβολή με τη βία των όρων της σε χώρες της Αφρικής και της Ασίας, στα πλαίσια της διαμόρφωσης των συνθηκών κάτω από τις οποίες θα αναπτυχθεί παγκόσμια η ενοποιημένη κυριαρχία.

Οι θιασώτες αυτών των εξεγέρσεων «ξεχνούν» ότι και στις δύο χώρες η ανατροπή των καθεστώτων πραγματοποιήθηκε από το στρατό, τον σταθερό θεματοφύλακα της κάθε εξουσίας και της εκμετάλλευσης.

Μέσα από την περιορισμένη και στρεβλή εικόνα που παρέχεται από τους εξουσιαστές έρχεται είτε να εξυπηρετήσει από την αρχή τα συμφέροντα μερίδων της εξουσίας ή να υποκύψει στις επιδιώξεις των εξουσιαστών. Όπερ το αυτό.

Επειδή μάλιστα το να στηρίζονται οι κοινωνικοί αγώνες πάνω σε ψευδαισθήσεις είναι το χειρότερο που θα μπορούσε να συμβεί, θεωρούμε πως το μέτρο του λόγου θα πρέπει να συμβαδίζει με την πραγματικότητα. Οι φανφαρονισμοί ταιριάζουν στους πολιτικούς κι όχι στους αναρχικούς.

Εννοείται πως συμπληρώνοντας τα κομμάτια του παζλ, εύκολα διαπιστώνει κάποιος πως οι δύο εξεγέρσεις χρησιμοποιήθηκαν σαν εφαλτήριο για την επίθεση κατά της Λιβύης.

Ας σημειωθεί, εν παρόδω, πως ιδιαίτερο ρόλο κατά την εξέγερση στη Αίγυπτο έπαιξαν οι «Αδελφοί Μουσουλμάνοι», οι οποίοι φαίνεται πως έχουν εμπλακεί και στην επέμβαση κατά της Λιβύης σε συνεργασία με κάποια άτομα που εδώ και χρόνια αποτελούν τα απόβλητα της Αλ Κάιντα.

Από την Συνταγματική Μοναρχία στην Άμεση Δημοκρατία

Πριν προχωρήσουμε, θεωρούμε πως χρειάζεται μια μικρή αναδρομή σχετικά με την πορεία της Λιβύης από την ανεξαρτησία της, το 1951, μέχρι τώρα.

Δεσπόζουσα φυσιογνωμία για τέσσερις δεκαετίες στην Αφρική υπήρξε αυτή του Μουαμάρ Καντάφι. Είναι αυτός, που μαζί με μια ομάδα στρατιωτικών ανάτρεψε το καθεστώς του βασιλιά Ιντρίς το 1969.

Ο βασιλιάς Ιντρίς Α΄, προγενέστερα εμίρης της Κυρηναϊκής και της Τρίπολης, είχε αναλάβει τον Δεκέμβριο του 1951 την διακυβέρνηση της Λιβύης, σύμφωνα με απόφαση που είχε παρθεί από τον ΟΗΕ, εγκαθιδρύοντας το πολίτευμα της συνταγματικής μοναρχίας,.

Η αξιοποίηση των κοιτασμάτων πετρελαίου, δέκα χρόνια αργότερα, ισχυροποίησε την εξουσιαστική κλίκα που περιέβαλε την μοναρχία. [Ας σημειωθεί, πως την σημαία του καθεστώτος του βασιλιά Ιντρίς Α΄ χρησιμοποιούν σαν έμβλημά

Εξεγέρσεων και επανα-

κόσμου έκαναν τον βασιλέα Ιντρίς Α΄ μισητό από μεγάλες μερίδες του πληθυσμού. Σαν αποτέλεσμα όλων αυτών, η ανατροπή του και η ανακήρυξη της Λιβυκής Αραβικής Δημοκρατίας έγινε αποδεκτή με ενθουσιασμό από τον πληθυσμό.

Οκτώ χρόνια αργότερα, το Μάρτιο του 1977, το πολίτευμα μετασχηματίζεται σε **αμεσοδημοκρατικό**, υιοθετώντας τη **Διακήρυξη της Ίδρυσης της Λαϊκής Αρχής**, σύμφωνα και με το πνεύμα των άρθρων και της διατυπωμένης φιλοσοφίας του Καντάφι, που περιέχονται στο γνωστό **Πράσινο Βιβλίο**. Το καθεστώς μπόρεσε για τέσσερις δεκαετίες να διατηρήσει ενωμένες 140 φυλές με την εφαρμογή αυτού του αμεσοδημοκρατικού συστήματος.

Σε σχέση με αυτό το σύστημα διακυβέρνησης είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε μια σύντομη αναφορά επειδή ακριβώς υπήρξε ορόσημο για τις τελευταίες δεκαετίες του εικοστού αιώνα. Δεν θα αποσπάσουμε, βέβαια, τα ενθουσιώδη λόγια του Ανδρέα Παπανδρέου μετά την πρώτη επίσκεψή του στη Λιβύη, το 1977: «*Δεν είναι στρατιωτική δικτατορία. Το αντίθετο μάλιστα. Πρόκειται για μια διακυβέρνηση στα πρότυπα του δήμου των αρχαίων Αθηναίων*». Αυτή ήταν η διαπίστωση. Η αλήθεια είναι, επίσης, πως το Πράσινο Βιβλίο του Καντάφι συνιστούσε εκείνη την εποχή και για περισσότερο από μία δεκαετία τον μπούσουλα για την πολιτικοφιλοσοφική τοποθέτηση πληθώρας αριστερών και σοσιαλιστών. Εκτός από το «όραμα» του «τρίτου δρόμου για τον σοσιαλισμό», ο Καντάφι πρότεινε και εφάρμοσε στην πράξη ένα σύστημα της άμεσης δημοκρατίας.

[Πολλοί από αυτούς που εμβάθυναν και υπερθεμάτιζαν για την πολιτική φιλοσοφία του Λιβυκού καθεστώτος, στις μέρες το καθεστώς της Λιβύης αντιμετώπισε από την αρχή συνωμοσίες και συνεχείς προσπάθειες ανατροπής του, στις οποίες πρωτοστατούσε η CIA. Όπως είναι επίσης γεγονός πως αντιμετώπισε αυτές τις καταστάσεις με την σκληρότητα που εφαρμόζουν όλα τα εξουσιαστικά καθεστώτα. Δεν θα μπορούσε άλλωστε να συμβεί κάτι το διαφορετικό.

Και εδώ είναι ακριβώς η πλευρά που πολλοί δημοκράτες και αριστεροί ψάλτες προσπαθούν να αποκρύψουν. Ότι, δηλαδή, **ο τρόπος άσκησης της εξουσίας ήταν αμεσοδημοκρατικός**.

Το καθεστώς της Λιβύης υπεράσπιζε την ύπαρξή του με το ισχυρότερο μέσο που διαθέτουν οι απανταχού εξουσίες: **τη βία**. Το ίδιο θα έκαναν και κάνουν οι θιασώτες και φανατικοί υποστηρικτές της άμεσης δημοκρατίας, δεν θα άφηναν τους αντίθετους να επικρατήσουν, όταν θα βρίσκονταν σε κίνδυνο τα συμφέροντα όσων υπηρετούν και τα οποία εκφράζουν μέσω της δημοκρατίας τους. Ξεκάθαρα πράγματα. Άλλωστε, μικρό δείγμα της «ανοχής» των αμεσοδημοκρατών μπορεί να έχει όποιος ανατρέξει στις απαγορεύσεις προς τα κομματικά λάβαρα και κείμενα, από την αμεσοδημοκρατική συνέλευση της πλατείας του Συντάγματος.

Λες και οι Αθηναίοι αμεσοδημοκράτες της αρχαιότητας άφηναν τους εξουσιαζόμενους είτε τις υποταγμένες («συμμαχικές») πόλεις να σηκώσουν κεφάλι. Στη «φύση» των εξουσιαστών είναι να υπερασπίζονται το καθεστώς που έχουν εγκαθιδρύσει. Με τον ίδιο τρόπο φαίνεται πως αντιμετώπισε και ο Καντάφι το «εξεγερσιακό» πραξικόπημα που ξεκίνησε στις 17 Φεβρουαρίου, χωρίς όμως οι «ειδήσεις» που διοχετεύονται από τους εγκάθετους δημοσιογράφους να αποτελούν αξιόπιστη πηγή.]

σθούν τα γεγονότα στην Τυνησία και ιδιαίτερα στην Αίγυπτο. Βεβαίως αυτός ο εξωραϊσμός διευκολύνει τις αριστερές και αριστερόστροφες απόψεις και πολιτικές, από τις οποίες και προέρχεται. Όμως αν κοιτάξουμε τα αιτήματα των εξεγέρσεων δεν θα διαπιστώσουμε έστω και στοιχειώδη ίχνη των προϋποθέσεων, που θα δημιουργούσαν δυνατότητες για ουσιαστικές διεργασίες απελευθέρωσης.

Το να φύγει ο Μουμπάρακ (Αίγυπτος) και ο Μπεν Αλί (Τυνησία) και να υπάρξει εκδημοκρατισμός των καθεστώτων είναι ένα αίτημα που εντάσσεται στην πάγια (προσχηματική) γραμμή της δυτικής κυριαρχίας προκειμένου να επιτύχει τους σκοπούς της, που είναι η επιβολή με τη βία των όρων της σε χώρες της Αφρικής και της Ασίας, στα πλαίσια της διαμόρφωσης των συνθηκών κάτω από τις οποίες θα αναπτυχθεί παγκόσμια η ενοποιημένη κυριαρχία.

Οι θιασώτες αυτών των εξεγέρσεων «ξεχνούν» ότι και στις δύο χώρες η ανατροπή των καθεστώτων πραγματοποιήθηκε από το στρατό, τον σταθερό θεματοφύλακα της κάθε εξουσίας και της εκμετάλλευσης.

Μέσα από την περιορισμένη και στρεβλή εικόνα που παρέχεται από τους εξουσιοποίοι φαίνεται πως έχουν εμπλακεί και στην επέμβαση κατά της Λιβύης σε συνεργασία με κάποια άτομα που εδώ και χρόνια αποτελούν τα απόβλητα της Αλ Κάιντα.

Από την Συνταγματική Μοναρχία στην Άμεση Δημοκρατία

Πριν προχωρήσουμε, θεωρούμε πως χρειάζεται μια μικρή αναδρομή σχετικά με την πορεία της Λιβύης από την ανεξαρτησία της, το 1951, μέχρι τώρα.

Δεσπόζουσα φυσιογνωμία για τέσσερις δεκαετίες στην Αφρική υπήρξε αυτή του Μουαμάρ Καντάφι. Είναι αυτός, που μαζί με μια ομάδα στρατιωτικών ανάτρεψε το καθεστώς του βασιλιά Ιντρίς το 1969.

Ο βασιλιάς Ιντρίς Α΄, προγενέστερα εμίρης της Κυρηναϊκής και της Τρίπολης, είχε αναλάβει τον Δεκέμβριο του 1951 την διακυβέρνηση της Λιβύης, σύμφωνα με απόφαση που είχε παρθεί από τον ΟΗΕ, εγκαθιδρύοντας το πολίτευμα της συνταγματικής μοναρχίας,.

Η αξιοποίηση των κοιτασμάτων πετρελαίου, δέκα χρόνια αργότερα, ισχυροποίησε την εξουσιαστική κλίκα που περιέβαλε την μοναρχία. [Ας σημειωθεί, πως την σημαία του καθεστώτος του βασιλιά Ιντρίς Α΄ χρησιμοποιούν σαν έμβλημά **Πράσινο Βιβλίο**. Το καθεστώς μπόρεσε για τέσσερις δεκαετίες να διατηρήσει ενωμένες 140 φυλές με την εφαρμογή αυτού του αμεσοδημοκρατικού συστήματος.

Σε σχέση με αυτό το σύστημα διακυβέρνησης είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε μια σύντομη αναφορά επειδή ακριβώς υπήρξε ορόσημο για τις τελευταίες δεκαετίες του εικοστού αιώνα. Δεν θα απασθούμε, βέβαια, τα ενθουσιώδη λόγια του Ανδρέα Παπανδρέου μετά την πρώτη επίσκεψή του στη Λιβύη, το 1977: *«Δεν είναι στρατιωτική δικτατορία. Το αντίθετο μάλιστα. Πρόκειται για μια διακυβέρνηση στα πρότυπα του δήμου των αρχαίων Αθηναίων»*. Αυτή ήταν η διαπίστωση. Η αλήθεια είναι, επίσης, πως το Πράσινο Βιβλίο του Καντάφι συνιστούσε εκείνη την εποχή και για περισσότερο από μία δεκαετία τον μπούσουλα για την πολιτικοφιλοσοφική τοποθέτηση πληθώρας αριστερών και σοσιαλιστών. Εκτός από το «όραμα» του «τρίτου δρόμου για τον σοσιαλισμό», ο Καντάφι πρότεινε και εφάρμοσε στην πράξη ένα σύστημα της άμεσης δημοκρατίας.

[Πολλοί από αυτούς που εμβάθυναν και υπερθεμάτιζαν για την πολιτική φιλοσοφία του Λιβυκού καθεστώτος, στις μέρες **αμεσοδημοκρατικός**.

Το καθεστώς της Λιβύης υπεράσπιζε την ύπαρξή του με το ισχυρότερο μέσο που διαθέτουν οι απανταχού εξουσίες: **τη βία**. Το ίδιο θα έκαναν και κάνουν οι θιασώτες και φανατικοί υποστηρικτές της άμεσης δημοκρατίας, δεν θα άφηναν τους αντίθετους να επικρατήσουν, όταν θα βρίσκονταν σε κίνδυνο τα συμφέροντα όσων υπηρετούν και τα οποία εκφράζουν μέσω της δημοκρατίας τους. Ξεκάθαρα πράγματα. Άλλωστε, μικρό δείγμα της «ανοχής» των αμεσοδημοκρατών μπορεί να έχει όποιος ανατρέξει στις απαγορεύσεις προς τα κομματικά λάβαρα και κείμενα, από την αμεσοδημοκρατική συνέλευση της πλατείας του Συντάγματος.

Λες και οι Αθηναίοι αμεσοδημοκράτες της αρχαιότητας άφηναν τους εξουσιαζόμενους είτε τις υποταγμένες («συμμαχικές») πόλεις να σηκώσουν κεφάλι. Στη «φύση» των εξουσιαστών είναι να υπερασπίζονται το καθεστώς που έχουν εγκαθιδρύσει. Με τον ίδιο τρόπο φαίνεται πως αντιμετώπισε και ο Καντάφι το «εξεγερσιακό» πραξικόπημα που ξεκίνησε στις 17 Φεβρουαρίου, χωρίς όμως οι «ειδήσεις» που διοχετεύονται από τους εγκάθετους δημοσιογράφους να αποτελούν αξιόπιστη πηγή.]

Θα πρέπει, επίσης, να τονιστεί πως το καθεστώς της Λιβύης υποστήριξε ένοπλα επαναστατικά κινήματα και οργανώσεις των δεκαετιών 1970 και 1980. Ήρθε σε ρήξη με το Τουρκικό κράτος υποστηρίζοντας το ΡΚΚ, αψήφησε την Μεγάλη Βρετανία υποστηρίζοντας τον IRA, υποστήριξε την Παλαιστινιακή Αντίσταση και δημιούργησε στρατόπεδα εκπαίδευσης ανταρτών. Γι' αυτό το λόγο έγινε διαρκής στόχος της δυτικής κυριαρχίας αλλά και των αραβικών καθεστώτων που συντάσσονται με αυτήν.

κά ενδιαφέροντα της κυριαρχίας που έχουν σχέση με την Β. Αφρική και τη Μ. Ανατολή. Θα χρειαζόταν να αποδεχθεί τις ανάγκες του καταμερισμού των σύγχρονων σκλάβων στα κράτη της περιοχής, συμπεριλαμβανομένης και της ίδιας, συμμετέχοντας στην κατασκευή στρατοπέδων συγκέντρωσης σ' αυτά τα κράτη. Όμως αυτά δεν θα μπορούσαν να γίνουν εφ' όσον στην Λιβύη διατηρούνταν ο Καντάφι και το ιδεολογικοπολιτικό σύστημα που είχε αναπτυχτεί στα σαράντα χρόνια ύπαρξης της Τζαμαχιρία.

στάσεων ...καμώματα

Μετά την εντατικοποίηση των διαδικασιών ενοποίησης της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο, που ξεκίνησε το 1989, η Λιβύη βρέθηκε απομονωμένη. Αυτό, όμως, δεν εμπόδισε σε τίποτα στο να συνεχίσει για μια ολόκληρη δεκαετία όχι μόνο να μην αντιμετωπίζει ιδιαίτερα προβλήματα από το εμπάργκο, αλλά και οι Λίβυοι να μην επηρεαστούν στο ελάχιστο. Σ' αυτό συνέβαλαν οι στερεές δομές και υποδομές κοινωνικής πρόνοιας και παροχών που είχε θέσει σε λειτουργία το καθεστώς δεκαετίες πριν και οι οποίες συνέχισαν απρόσκοπτα να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στον πληθυσμό.

Μετά την άρση του εμπάργκο, το 1999, -το οποίο είχε επιβληθεί με αφορμή την υπόθεση της βομβιστικής επίθεσης σε αεροσκάφος της Pan American, που ανατινάχτηκε στο Λόκερμπι της Σκωτίας, το 1988-, το καθεστώς της Λιβύης προχώρησε σε ανοίγματα προς τη Δυτική κυριαρχία. Έμοιαζε σαν να είναι ένα αναπόφευκτο βήμα που ελάμβανε υπ' όψιν τις συνθήκες που διαμορφώθηκαν, με τις διαδικασίες που έθεσε σε εφαρμογή η ενοποιημένη κυριαρχία. Με αυτή την κίνηση η Λιβύη

Σε σχέση, λοιπόν, με όλα τα παραπάνω, που συνιστούν ένα μέρος των σχεδιασμών των κυρίαρχων, τα εμπόδια που υπήρχαν εξ αιτίας της ύπαρξης του συγκεκριμένου καθεστώτος δεν ήταν δευτερεύουσας σημασίας.

Είναι χαρακτηριστική η αντίθεση της Λιβύης στην πρόταση, για τη δημιουργία Μεσογειακής Ένωσης, που την έχει ξεκινήσει το Γαλλικό κράτος δια του Σαρκοζί. Στις 10 Ιουνίου 2008 οι ηγέτες των αραβικών χωρών του Μάγκρεμπ, με τον Μ. Καντάφι επικεφαλής, κάνουν γνωστό πώς απορρίπτουν την ιδέα ίδρυσης της Μεσογειακής Ένωσης.

Αυτή η πρόταση αποσκοπούσε στο να κρατηθεί ο φτωχός πληθυσμός στο εσωτερικό των νοτίων χωρών της Μεσογείου, εξασφαλίζοντας παράλληλα τη συνεργασία αυτών των χωρών στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας. Εννοείται πως στις χώρες αυτές θα συγκεντρώνονταν και οι σκλάβοι από τις υπόλοιπες περιοχές της Ευρώπης (κυρίως μετανάστες), αλλά και όχι μόνον απ' αυτές. Το σχέδιο είναι οι χώρες αυτές να εγκαθιδρύσουν στα εδάφη τους ουσιαστικά στρατόπεδα συγκέντρω-

κρατικοποίησης και τη μετατροπή των ανθρώπων σε καταναλωτές των άθλιων παρασκευασμάτων τη δυτικής βιομηχανίας.

Η Ενοποιημένη κυριαρχία ...προελαύνει

Ποντάροντας στην προδοσία, την εξουσιαστική απληστία και βαρβαρότητα, όλα πρέπει να στρογγυλευτούν να γίνουν εύπεπτα, να συνδυαστούν με τις επιθυμίες όσων εξαπατούνται από τις φανταχτερές υποσχέσεις των διεκδικητών της εξουσίας, να ντυθούν τον μανδύα της υπεράσπισης των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων» και της εγκαθίδρυσης της δημοκρατίας στους «υπανάπτυκτους», τους «καθυστερημένους», τους εθισμένους να ζουν κάτω από την «τυραννία».

Η αλήθεια είναι ότι ο πλανήτης έχει μεταβληθεί σε ένα πεδίο μάχης. Αυτό δεν είναι μια καινούργια εικόνα ή μια πρωτόγνωρη είδηση. Εδώ και αιώνες οι εξουσιαστές εδραίωναν την κυριαρχία τους δια πυρός και σιδήρου. Από τον εκπολιτισμό του Μακεδόνα Αλέξανδρου, που ένωσε τον κόσμο και «έφερε τα φώτα του πολιτισμού» στους βαρβάρους, την Ρωμαϊκή αυτοκρατορία που ένωσε την Οικουμένη μέχρι και την «επιβολή της δημοκρατίας σ' ολόκληρο τον πλανήτη», που επιδιώκουν ο Ομπάμα και οι συνεταίροι του, τα επιχειρήματα παραμένουν ίδια με ελάχιστες παραλλαγές. «Ανοιχτό» παραμένει το θέμα κατά πόσον οι διάφορες ομάδες ανθρώπων ήθελαν ή ενδιαφέρονται γι' αυτή την «ένωση», η οποία έτσι όπως γίνεται μόνο απέραντη δυστυχία φέρνει και περιβάλλει με ακόμα πιο βαριές αλυσίδες την ανθρωπότητα.

Σ' όποιο σημείο του πλανήτη έχουν να αποκομίσουν συμφέροντα και οφέλη οι κυρίαρχοι που απλώνουν την οικουμενική αυτοκρατορία τους στον 21ο αιώνα, επιτίθενται, ισοπεδώνουν, καταστρέφουν τις κοινωνικές υποδομές και στη συνέχεια έρχονται να προσφέρουν οικονομική βοήθεια για την ανόρθωση της οικονομίας της κατεστραμμένης χώρας.

Η Νέα Τάξη πραγμάτων που ανήγγειλαν πριν από 21 χρόνια στη Μάλτα ο πατήρ Μπους και ο Γκορμπατσώφ γίνεται ο-

συνέχεια στη σελίδα 10

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν

Μετά την εντατικοποίηση των διαδικασιών ενοποίησης της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο, που ξεκίνησε το 1989, η Λιβύη βρέθηκε απομονωμένη. Αυτό, όμως, δεν εμπόδισε σε τίποτα στο να συνεχίσει για μια ολόκληρη δεκαετία όχι μόνο να μην αντιμετωπίζει ιδιαίτερα προβλήματα από το εμπάργκο, αλλά και οι Λίβυοι να μην επηρεαστούν στο ελάχιστο. Σ' αυτό συνέβαλαν οι στερεές δομές και υποδομές κοινωνικής πρόνοιας και παροχών που είχε θέσει σε λειτουργία το καθεστώς δεκαετίες πριν και οι οποίες συνέχισαν απρόσκοπτα να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στον πληθυσμό.

Μετά την άρση του εμπάργκο, το 1999, -το οποίο είχε επιβληθεί με αφορμή την υπόθεση της βομβιστικής επίθεσης σε αεροσκάφος της Pan American, που ανατινάχτηκε στο Λόκερμπι της Σκωτίας, το 1988-, το καθεστώς της Λιβύης προχώρησε σε ανοίγματα προς τη Δυτική κυριαρχία. Έμοιαζε σαν να είναι ένα αναπόφευκτο βήμα που ελάμβανε υπ' όψιν τις συνθήκες που διαμορφώθηκαν, με τις διαδικασίες που έθεσε σε εφαρμογή η ενοποιημένη κυριαρχία. Με αυτή την κίνηση η Λιβύη μπήκε σε έναν κυκεώνα που δύσκολα θα μπορούσε να αντιμετωπίσει.

Οι λόγοι της επέμβασης

Εκ πρώτης όψεως η επέμβαση ξεκίνησε ένα ακριβώς μήνα μετά τις ταραχές που ξέσπασαν στη Βεγγάζη στις 17 Φεβρουαρίου. Εδώ αναφερόμαστε στην στρατιωτική επέμβαση, επειδή η επέμβαση με την μορφή της συνωμοσίας, της υπονόμευσης από τις μυστικές υπηρεσίες και την εξαγορά στελεχών του καθεστώτος έχει αρχίσει αρκετά χρόνια πριν. Πάντα, σε τέτοιες καταστάσεις τον πρώτο ρόλο παίζει η προδοσία.

Εννοείται πως αν η Λιβύη ξεπουλιόταν ολοκληρωτικά, το σχέδιο της προδοσίας και της επέμβασης θα ακολουθούσε άλλο δρόμο, πιο διεισδυτικό και «ειρηνικό». Τότε θα έπρεπε οι ξένες εταιρείες που δραστηριοποιούνταν στη χώρα να αφεθούν ασύδοτες, δηλαδή οι κρατικές εταιρείες που διατηρούσαν τον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών να υποχωρήσουν. Θα έπρεπε, επίσης, η Λιβύη να γίνει το εργαλείο για την αναδιανομή της περιοχής σύμφωνα με τα γεωπολιτικά και οικονομι-

Σε σχέση, λοιπόν, με όλα τα παραπάνω, που συνιστούν ένα μέρος των σχεδιασμών των κυρίαρχων, τα εμπόδια που υπήρχαν εξ αιτίας της ύπαρξης του συγκεκριμένου καθεστώτος δεν ήταν δευτερεύουσας σημασίας.

Είναι χαρακτηριστική η αντίθεση της Λιβύης στην πρόταση, για τη δημιουργία Μεσογειακής Ένωσης, που την έχει ξεκινήσει το Γαλλικό κράτος δια του Σαρκοζί. Στις 10 Ιουνίου 2008 οι ηγέτες των αραβικών χωρών του Μάγκρεμπ, με τον Μ. Καντάφι επικεφαλής, κάνουν γνωστό πώς απορρίπτουν την ιδέα ίδρυσης της Μεσογειακής Ένωσης.

Αυτή η πρόταση αποσκοπούσε στο να κρατηθεί ο φτωχός πληθυσμός στο εσωτερικό των νοτίων χωρών της Μεσογείου, εξασφαλίζοντας παράλληλα τη συνεργασία αυτών των χωρών στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας. Εννοείται πως στις χώρες αυτές θα συγκεντρώνονταν και οι σκλάβοι από τις υπόλοιπες περιοχές της Ευρώπης (κυρίως μετανάστες), αλλά και όχι μόνον απ' αυτές. Το σχέδιο είναι οι χώρες αυτές να εγκαθιδρύσουν στα εδάφη τους ουσιαστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης με ιλουστρασιόν περίβλημα (στην καλύτερη περίπτωση) και ταυτόχρονα να γίνουν ορμητήρια για στρατιωτικές επεμβάσεις στην ευρύτερη περιοχή με πρόσχημα την καταπολέμηση της τρομοκρατίας.

Ένα χρόνο μετά, το Φεβρουάριο του 2009, ο Καντάφι ανακηρύσσεται πρόεδρος της Αφρικανικής Ένωσης και προτάσσει την δημιουργία των *Ηνωμένων Πολιτειών της Αφρικής*. Πράγμα πολύ δύσκολο αλλά όχι ακατόρθωτο, όπως δηλώνει και ο ίδιος.

Τέτοιου είδους κινήσεις, όμως, βρίσκονται σε αντίθεση με τους σχεδιασμούς της ενοποιημένης κυριαρχίας η οποία μπορεί να προχωρήσει στην ολοκλήρωση των σχεδίων της διαλύοντας ομοσπονδίες, όπως έκανε με τη Γιουγκοσλαβία και προφανώς δεν θα ανεχόταν ακόμα και την υποψία μιας πιθανότητας να υπάρξει μια τέτοια ομοσπονδία.

Συνεπώς, η επέμβαση στη Λιβύη δεν αφορά μόνο τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της περιοχής, έχει σχέση με όσα προαναφέρθηκαν, αλλά και με τον εκμαυλισμό των φυλών της περιοχής, που θα πρέπει να υποστούν τον οδοστρωτήρα της δημο-

γνωρη είδηση. Εδώ και αιώνες οι εξουσιαστές εδραίωναν την κυριαρχία τους δια πυρός και σιδήρου. Από τον εκπολιτισμό του Μακεδόνα Αλέξανδρου, που ένωσε τον κόσμο και «έφερε τα φώτα του πολιτι-

της κατεστραμμένης χώρας.

Η Νέα Τάξη πραγμάτων που ανήγγειλαν πριν από 21 χρόνια στη Μάλτα ο πατήρ Μπους και ο Γκορμπατσώφ γίνεται ο-

συνέχεια στη σελίδα 10

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

ες τους στον πληθυσμό.

Μετά την άρση του εμπάργκο, το 1999, -το οποίο είχε επιβληθεί με αφορμή την υπόθεση της βομβιστικής επίθεσης σε αεροσκάφος της Pan American, που ανατινάχτηκε στο Λόκερμπι της Σκωτίας, το 1988-, το καθεστώς της Λιβύης προχώρησε σε ανοίγματα προς τη Δυτική κυριαρχία. Έμοιαζε σαν να είναι ένα αναπόφευκτο βήμα που ελάμβανε υπ' όψιν τις συνθήκες που διαμορφώθηκαν, με τις διαδικασίες που έθεσε σε εφαρμογή η ενοποιημένη κυριαρχία. Με αυτή την κίνηση η Λιβύη μπήκε σε έναν κυκεώνα που δύσκολα θα μπορούσε να αντιμετωπίσει.

Οι λόγοι της επέμβασης

Εκ πρώτης όψεως η επέμβαση ξεκίνησε ένα ακριβώς μήνα μετά τις ταραχές που ξέσπασαν στη Βεγγάζη στις 17 Φεβρουαρίου. Εδώ αναφερόμαστε στην στρατιωτική επέμβαση, επειδή η επέμβαση με την μορφή της συνωμοσίας, της υπονόμευσης από τις μυστικές υπηρεσίες και την εξαγορά στελεχών του καθεστώτος έχει αρχίσει αρκετά χρόνια πριν. Πάντα, σε τέτοιες καταστάσεις τον πρώτο ρόλο παίζει η προδοσία.

Εννοείται πως αν η Λιβύη ξεπουλιόταν ολοκληρωτικά, το σχέδιο της προδοσίας και της επέμβασης θα ακολουθούσε άλλο δρόμο, πιο διεισδυτικό και «ειρηνικό». Τότε θα έπρεπε οι ξένες εταιρείες που δραστηριοποιούνταν στη χώρα να αφεθούν ασύδοτες, δηλαδή οι κρατικές εταιρείες που διατηρούσαν τον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών να υποχωρήσουν. Θα έπρεπε, επίσης, η Λιβύη να γίνει το εργαλείο για την αναδιανομή της περιοχής σύμφωνα με τα γεωπολιτικά και οικονομι-

γειακής Ένωσης.

Αυτή η πρόταση αποσκοπούσε στο να κρατηθεί ο φτωχός πληθυσμός στο εσωτερικό των νοτίων χωρών της Μεσογείου, εξασφαλίζοντας παράλληλα τη συνεργασία αυτών των χωρών στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας. Εννοείται πως στις χώρες αυτές θα συγκεντρώνονταν και οι σκλάβοι από τις υπόλοιπες περιοχές της Ευρώπης (κυρίως μετανάστες), αλλά και όχι μόνον απ' αυτές. Το σχέδιο είναι οι χώρες αυτές να εγκαθιδρύσουν στα εδάφη τους ουσιαστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης με ιλουστρασιόν περίβλημα (στην καλύτερη περίπτωση) και ταυτόχρονα να γίνουν ορμητήρια για στρατιωτικές επεμβάσεις στην ευρύτερη περιοχή με πρόσχημα την καταπολέμηση της τρομοκρατίας.

Ένα χρόνο μετά, το Φεβρουάριο του 2009, ο Καντάφι ανακηρύσσεται πρόεδρος της Αφρικανικής Ένωσης και προτάσσει την δημιουργία των *Ηνωμένων Πολιτειών της Αφρικής*. Πράγμα πολύ δύσκολο αλλά όχι ακατόρθωτο, όπως δηλώνει και ο ίδιος.

Τέτοιου είδους κινήσεις, όμως, βρίσκονται σε αντίθεση με τους σχεδιασμούς της ενοποιημένης κυριαρχίας η οποία μπορεί να προχωρήσει στην ολοκλήρωση των σχεδίων της διαλύοντας ομοσπονδίες, όπως έκανε με τη Γιουγκοσλαβία και προφανώς δεν θα ανεχόταν ακόμα και την υποψία μιας πιθανότητας να υπάρξει μια τέτοια ομοσπονδία.

Συνεπώς, η επέμβαση στη Λιβύη δεν αφορά μόνο τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της περιοχής, έχει σχέση με όσα προαναφέρθηκαν, αλλά και με τον εκμαυλισμό των φυλών της περιοχής, που θα πρέπει να υποστούν τον οδοστρωτήρα της δημο-

συνέχεια από τη σελίδα 9

λοένα και πιο απαιτητική. Κι αυτό αποδείχτηκε με ό,τι επακολούθησε σ' όλο τον κόσμο κατά την εικοσαετία που πέρασε. Αρχίζοντας από τον πρώτο πόλεμο στον περσικό κόλπο μέχρι τις εισβολές και τους δολοφονικούς βομβαρδισμούς σε διάφορες περιοχές του πλανήτη (από τη Ευρώπη ως την Μ. Ανατολή και από την Ασία ως τον Περσικό κόλπο) από τις συνασπισμένες δυνάμεις της δυτικής κυριαρχίας και των συμμάχων τους.

Όταν τότε αναφερόμασταν στην λεγόμενη κατάρρευση του Ανατολικού μπλοκ, υποστηρίζοντας πως δεν πρόκειται για κατάρρευση αλλά για το **βίαιο άνοιγμα μιας περιόδου ενοποίησης της κυριαρχίας**, ελάχιστοι ήταν αυτοί που συμφώνησαν.

Τώρα, δύο δεκαετίες μετά, η αποδοχή της θεωρίας της κατάρρευσης του ανατολικού μπλοκ κυριαρχίας έχει πάει περίπατο, μέσα από τα ίδια τα πράγματα. Δεν κάνουμε αυτή την επισήμανση για να περιαυτολογήσουμε, αλλά για να επιμείνουμε σε ένα τρόπο θεώρησης των γεγονότων. Η αδιαφιλονίκητη πραγματικότητα επιβεβαιώνεται σε κάθε περίπτωση. Μπορεί, για παράδειγμα να υπάρχουν διαφωνίες, όπως στην περίπτωση της Λιβύης από διάφορες χώρες (Βραζιλία, Κίνα, Ρωσία, Ινδία), αλλά τελικά θα μπει σε εφαρμογή το εκάστοτε σχέδιο της κυριαρχίας και οι «διαφωνούντες» θα πάρουν, την κατάλληλη στιγμή, το μερίδιό τους από την πίτα.

Η «Αυγή της Οδύσσειας»

Δεν είναι τυχαία η ονομασία που δόθηκε στην επιχείρηση επέμβασης και κατάληψης της Λιβύης από την αμερικανο-να-

λιάδες διαδηλωτές» σκοτώνονται από βομβαρδισμούς αεροπλάνων, «δεκάδες χιλιάδες» φυλακισμένοι απελευθερώνονται καθώς κάποιες άλλες «δεκάδες χιλιάδες» ανύπαρκτων φυλακισμένων «αναζητούνται», ενώ από τις πρώτες μέρες διαδίδεται πως το καθεστώς κατέρρευσε. Πρόκειται για την κορύφωση τής πλέον αισχρής προπαγάνδας, που παράγεται και κατευθύνεται από τα ενσωματωμένα στους μηχανισμούς της αμερικανο-νατοϊκής συμμαχίας μέσα πληροφόρησης.

μετά την κατάληψη της Τρίπολης. Στους καιρούς της ενοποιημένης κυριαρχίας η Καρχηδόνα γίνεται πιστός σύμμαχος της Ρώμης!

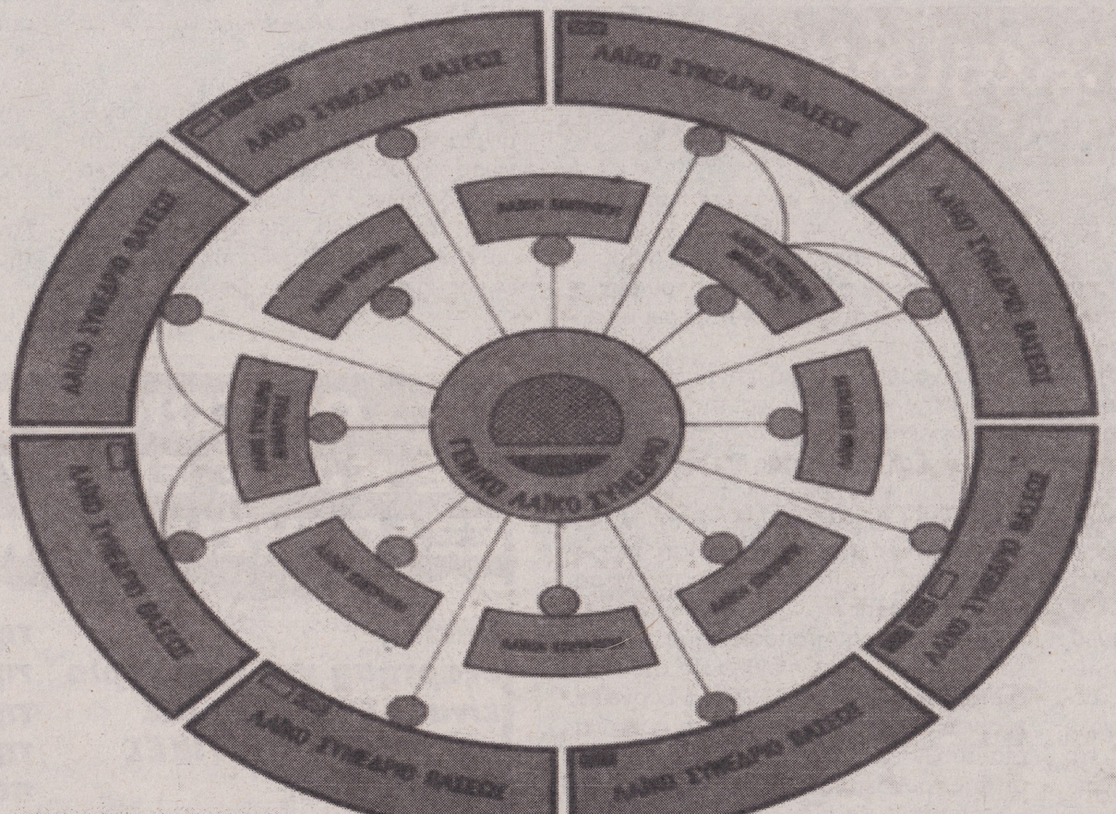
Είναι διαπιστωμένο πως στη Λιβύη υπήρχε ένα καλά οργανωμένο σχέδιο πραξικοπήματος στο οποίο συμμετείχαν άτομα των μυστικών υπηρεσιών, τμήματα του στρατού και μέλη του κυβερνητικού σχήματος. Βεβαίως και υπήρξε υποστήριξη από ορισμένες φυλές οι οποίες όμως μπορούν να μετρηθούν στα δάκτυλα του ενός

τάρ, την Ιορδανία, την Αγγλία, τη Γαλλία κ.ά. πολεμούν από την πρώτη στιγμή εναντίον της Λιβύης. Αυτό δεν είναι κάτι το καινούργιο. Το ίδιο συνέβη και στο Αφγανιστάν, όπου οι Νατοϊκές και λοιπές δυνάμεις της δυτικής κυριαρχίας ουσιαστικά άνοιγαν το δρόμο στις συμμορίες της λεγόμενης Βόρειας Συμμαχίας. Αφού προηγουμένως ολόκληρες περιοχές ισοπεδώνονταν και σκάβονταν από τις «απελευθερωτικές» βόμβες. Με τον ίδιο τρόπο επιτυγχάνονται στη Λιβύη και οι νίκες των αντικαθεστωτικών, λακέδων της κυριαρχίας.

Η προπαγάνδα των ΜΜΕ παρουσίαζε από τις πρώτες εβδομάδες σαν τελειωμένο το καθεστώς της Λιβύης. Έχουν περάσει οκτώ μήνες μαχών και το καθεστώς της Λιβύης, με τον Καντάφι, συνεχίζει να αντιμετωπίζει τους επιδρομείς της αμερικανο-νατοϊκής συμμαχίας. Δεν έχει σημασία αν η «Αυγή της Οδύσσειας» έχει γίνει μεσημέρι ή αν θα γίνει δειλινό. Αυτό που έχει σημασία είναι πως οι καταστροφές που έχουν προκληθεί είναι ανεπανόρθωτες.

Οι Κουίσλινγκς απεγνωσμένα προσπαθούν να σχηματίσουν κυβέρνηση, αλλά η μανία για πλούτη και εξουσία των «επαναστατών» που απαρτίζουν το Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο στέκεται εμπόδιο. Την ίδια στιγμή οι πιστοί στο προηγούμενο καθεστώς συνεχίζουν να μάχονται κατά των εισβολέων και των υποτακτικών τους. Όμως, οι πληροφορίες έρχονται αποσπασματικά και μόνο για να αναγγείλουν «νίκες» των αντικαθεστωτικών, παρ' ότι σε προηγούμενη ειδησεογραφία οι «Καντάφικοί» εμφανίζονταν σαν «τελειωμένοι». Απ' ότι δείχνουν τα πράγματα

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΜΕΣΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΝΤΑΦΙ

ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Γενική Γραμματεία Πάνδημου Λαϊκού Συνεδρίου

Πάνδημη Λαϊκή Επιτροπή

Γραμματεία Συνεδρίου

διάφορες περιοχές του πλανήτη (από τη Ευρώπη ως την Μ. Ανατολή και από την Ασία ως τον Περσικό κόλπο) από τις συνασπισμένες δυνάμεις της δυτικής κυριαρχίας και των συμμάχων τους.

Όταν τότε αναφερόμασταν στην λεγόμενη κατάρρευση του Ανατολικού μπλοκ, υποστηρίζοντας πως δεν πρόκειται για κατάρρευση αλλά για το **βίαιο άνοιγμα μιας περιόδου ενοποίησης της κυριαρχίας**, ελάχιστοι ήταν αυτοί που συμφώνησαν.

Τώρα, δύο δεκαετίες μετά, η αποδοχή της θεωρίας της κατάρρευσης του ανατολικού μπλοκ κυριαρχίας έχει πάει περίπατο, μέσα από τα ίδια τα πράγματα. Δεν κάνουμε αυτή την επισήμανση για να περιαυτολογήσουμε, αλλά για να επιμείνουμε σε ένα τρόπο θεώρησης των γεγονότων. Η αδιαφιλονίκητη πραγματικότητα επιβεβαιώνεται σε κάθε περίπτωση. Μπορεί, για παράδειγμα να υπάρχουν διαφωνίες, όπως στην περίπτωση της Λιβύης από διάφορες χώρες (Βραζιλία, Κίνα, Ρωσία, Ινδία), αλλά τελικά θα μπει σε εφαρμογή το εκάστοτε σχέδιο της κυριαρχίας και οι «διαφωνούντες» θα πάρουν, την κατάλληλη στιγμή, το μερίδιό τους από την πίτα.

Η «Αυγή της Οδύσσειας»

Δεν είναι τυχαία η ονομασία που δόθηκε στην επιχείρηση επέμβασης και κατάληψης της Λιβύης από την αμερικανο-νατοϊκή συμμαχία. Είναι προφανές πως αυτή αποτελεί την αρχή μιας διαδικασίας που έχει σχέση με την κατάκτηση-επανακατάκτηση της ευρύτερης περιοχής και την επιβολή ακόμη πιο βάναυσων συνθηκών στους ανθρώπους που ζουν σ' αυτήν. Από το Ιράκ και το Αφγανιστάν στη Λιβύη. Είναι σχεδόν βέβαιο πως στους επόμενους στόχους του εκδημοκρατισμού βρίσκονται η Συρία και η Περσία. Είναι βέβαιο πως για τις χώρες με πυρηνικά οπλοστάσια όπως η Περσία και η Κορέα το μενού

αισχρής προπαγάνδας, που παράγεται και κατευθύνεται από τα ενσωματωμένα στους μηχανισμούς της αμερικανο-νατοϊκής συμμαχίας μέσα πληροφόρησης.

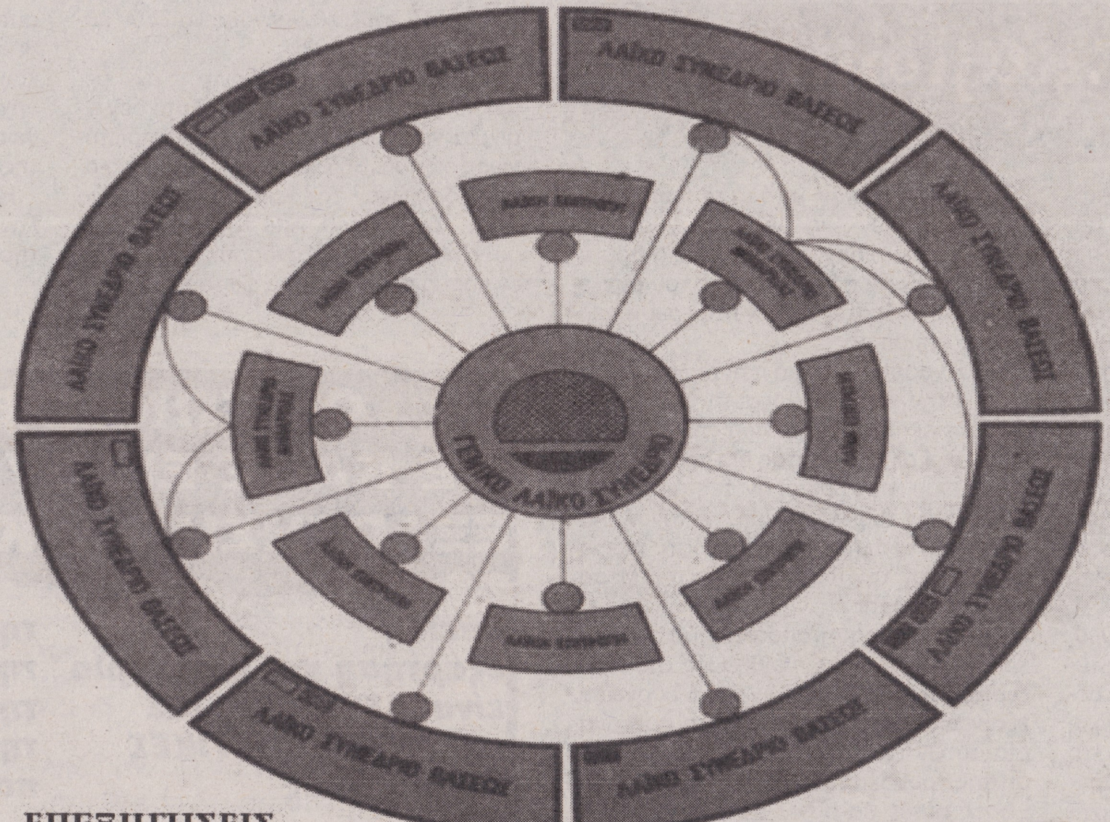
Είναι προφανές πως σε τέτοιες συνθήκες η αλήθεια βγαίνει στην επιφάνεια όταν τελειώσει η βρώμικη δουλειά, αλλά τότε πλέον είναι αργά κι απλά η μεθόδευση που εφαρμόστηκε από τη κυριαρχία γίνεται μια εμπειρία, που όμως «ξεχνιέται» για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας και τη

στρατού και μέλη του κυβερνητικού σχήματος. Βεβαίως και υπήρξε υποστήριξη από ορισμένες φυλές οι οποίες όμως μπορούν να μετρηθούν στα δάκτυλα του ενός

χεριού, μέλη των οποίων διοργάνωσαν τις αντικυβερνητικές διαδηλώσεις.

Σε ό,τι αφορά την συνομωσία και το πραξικόπημα θα αναφέρουμε ενδεικτικά τον Moussa Koussa, επικεφαλής των λιβυκών υπηρεσιών πληροφοριών από το 1994 έως το 2009 που στη συνέχεια έγινε

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΜΕΣΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΝΤΑΦΙ

ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Γενική Γραμματεία Πάνδημιου Λαϊκού Συνεδρίου
Πάνδημη Λαϊκή Επιτροπή

Γραμματεία Συνεδρίου

Λαϊκή επιτροπή διάφοριων εκτελεστικών τομέων
(γεωργία, εκπαίδευση, υγεία, οικισμός κ.ο.κ)

Συνδικάτα, συνεταιρισμοί ή συνομοσπονδίες

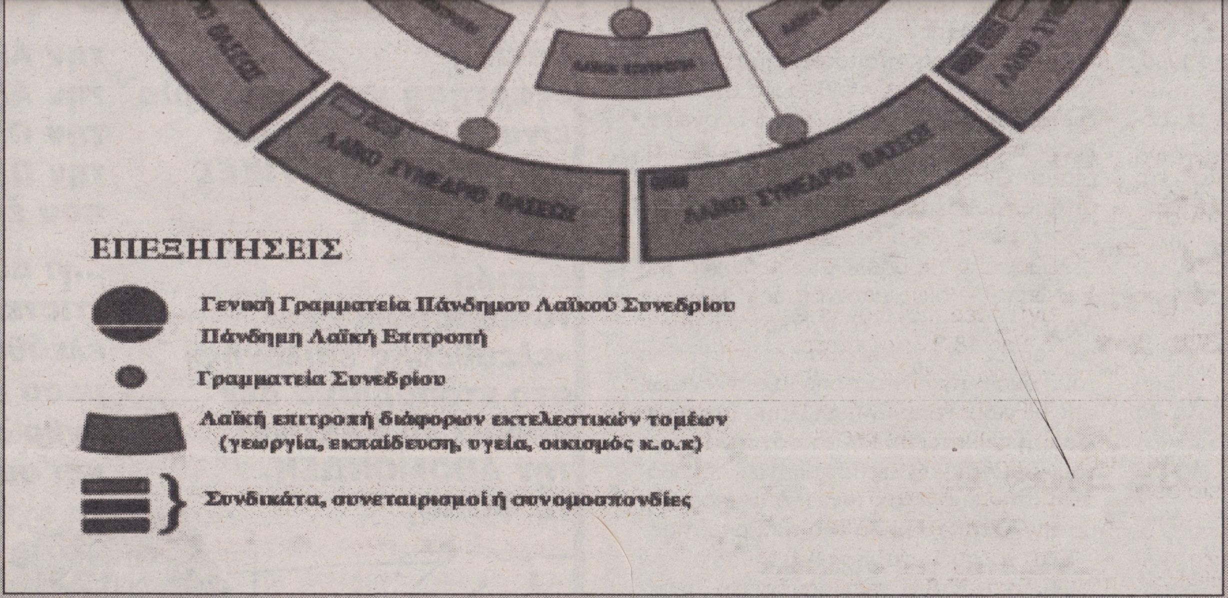
γουμένως ολόκληρες περιοχές ισοπεδώνονταν και σκάβονταν από τις «απελευθερωτικές» βόμβες. Με τον ίδιο τρόπο επιτυγχάνονται στη Λιβύη και οι νίκες των αντικαθεστωτικών, λακέδων της κυριαρχίας.

Η προπαγάνδα των ΜΜΕ παρουσίαζε από τις πρώτες εβδομάδες σαν τελειωμένο το καθεστώς της Λιβύης. Έχουν περάσει οκτώ μήνες μαχών και το καθεστώς της Λιβύης, με τον Καντάφι, συνεχίζει να αντιμετωπίζει τους επιδρομείς της αμερικανο-νατοϊκής συμμαχίας. Δεν έχει σημασία αν η «Αυγή της Οδύσσειας» έχει γίνει μεσημέρι ή αν θα γίνει δειλινό. Αυτό που έχει σημασία είναι πως οι καταστροφές που έχουν προκληθεί είναι ανεπανόρθωτες.

Οι Κουίσλινγκς απεγνωσμένα προσπαθούν να σχηματίσουν κυβέρνηση, αλλά η μανία για πλούτη και εξουσία των «επαναστατών» που απαρτίζουν το Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο στέκεται εμπόδιο. Την ίδια στιγμή οι πιστοί στο προηγούμενο καθεστώς συνεχίζουν να μάχονται κατά των εισβολέων και των υποτακτικών τους. Όμως, οι πληροφορίες έρχονται αποσπασματικά και μόνο για να αναγγείλουν «νίκες» των αντικαθεστωτικών, παρ' ότι σε προηγούμενη ειδησεογραφία οι «Κανταφικοί» εμφανίζονταν σαν «τελειωμένοι». Απ' ότι δείχνουν τα πράγματα η αντίσταση αρκετών φυλών, απέναντι στην αμερικανο-νατοϊκή συμμαχία και τους λακέδες της, συνεχίζεται με αμείωτη ένταση.

Δεν νοιώθουμε ικανοποιημένοι από την πτώση του Καντάφι, που έκφραζε ένα συγκεκριμένο καθεστώς εξουσίας στη Λιβύη, επειδή είναι φανερό πως ένα χειρότερο πρόκειται να εγκαθιδρυθεί. Θα μπορούσαμε να αισθανθούμε ικανοποίηση αν πραγματικά η ανατροπή αυτού του καθεστώτος γεννούσε μια πιο ελεύθερη και δημιουργική πραγματικότητα προς όφελος των αν-

στην περίπτωση της Λιβύης από διάφορες χώρες (Βραζιλία, Κίνα, Ρωσία, Ινδία), αλλά τελικά θα μπει σε εφαρμογή το εκάστοτε σχέδιο της κυριαρχίας και οι «διαφωνούντες» θα πάρουν, την κατάλληλη στιγμή, το μερίδιό τους από την πίτα.

Η «Αυγή της Οδύσσειας»

Δεν είναι τυχαία η ονομασία που δόθηκε στην επιχείρηση επέμβασης και κατάληψης της Λιβύης από την αμερικανο-νατοϊκή συμμαχία. Είναι προφανές πως αυτή αποτελεί την αρχή μιας διαδικασίας που έχει σχέση με την κατάκτηση-επανακατάκτηση της ευρύτερης περιοχής και την επιβολή ακόμη πιο βάναυσων συνθηκών στους ανθρώπους που ζουν σ' αυτήν. Από το Ιράκ και το Αφγανιστάν στη Λιβύη. Είναι σχεδόν βέβαιο πως στους επόμενους στόχους του εκδημοκρατισμού βρίσκονται η Συρία και η Περσία. Είναι βέβαιο πως για τις χώρες με πυρηνικά οπλοστάσια όπως η Περσία και η Κορέα το μενού θα έχει άλλες «νοστιμιές».

Οι ανακοινώσεις των αντικαθεστωτικών, που εμφανίζονται με την ονομασία *Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο* και είναι στην πραγματικότητα ο επίσημος εκπρόσωπος της αμερικανο-νατοϊκής συμμαχίας) αναπαράγονται σαν μεγάλες και απόλυτες αλήθειες χωρίς καν να αφήνονται περιθώρια ώστε να μπορέσει κάποιος να αντιληφθεί την αλήθεια τόσο για τα μεγέθη των αριθμών, όσο και για την πραγματική διάσταση των γεγονότων που εξιστορούνται. Ένα γιγάντιο κύμα παραπληροφόρησης προσπαθεί να σαρώσει κάθε τι και ένας λυσσαλέος συναγωνισμός ανάμεσα στους δημοσιογράφους και στα δίκτυα ενημέρωσης για το ποιο θα ξεπεράσει το άλλο σε δουλοπρέπεια προς τους κυρίαρχους. Η εικόνα του Καντάφι προσαρμόστηκε στα μοντέλα απαξίωσης, που χρησιμοποιήθηκαν για τον Μιλόσεβιτς, τον Σαντάμ και τους υπόλοιπους αντιπάλους της ενοποιημένης κυριαρχίας. Έτσι, «χιΕίναι προφανές πως σε τέτοιες συνθήκες η αλήθεια βγαίνει στην επιφάνεια όταν τελειώσει η βρώμικη δουλειά, αλλά τότε πλέον είναι αργά κι απλά η μεθόδευση που εφαρμόστηκε από τη κυριαρχία γίνεται μια εμπειρία, που όμως «ξεχνιέται» για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας και τη θέση της καταλαμβάνουν οι άναρθρες κραυγές εναντίον τού, κατά περίσταση, «δαίμονα» και αντίπαλου των σχεδίων της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας.

Με τα πραγματικά δεδομένα που έχουν δει το φως της δημοσιότητας, θα τολμήσουμε να ισχυριστούμε πως οι εξεγέρσεις που προηγήθηκαν στην περιοχή δημιούργησαν τις συνθήκες μιας λαβίδας για το καθεστώς της Λιβύης. Η πτώση του καθεστώτος Μπεν Αλί στις αρχές του χρόνου αποτέλεσε το ένα και η Αίγυπτος το άλλο σκέλος της λαβίδας η οποία θα έσφιγγε τη Λιβύη την κατάλληλη στιγμή. Το δεύτερο σκέλος άρχισε από την αρχή να παράγει αποτελέσματα αφού η Αίγυπτος είναι η χώρα απ' όπου τροφοδοτούνταν οι αντικαθεστωτικές δυνάμεις της αμερικανονατοϊκής συμμαχίας. Το πρώτο σκέλος άρχισε να «παράγει έργο» λίγους μήνες μετά, αφού το σημερινό καθεστώς της Τυνησίας άνοιξε τα σύνορα για τον ανεφοδιασμό των εγκάθετων της κυριαρχίας χεριού, μέλη των οποίων διοργάνωσαν τις αντικυβερνητικές διαδηλώσεις.

Σε ό,τι αφορά την συνομωσία και το πραξικόπημα θα αναφέρουμε ενδεικτικά τον Moussa Koussa, επικεφαλής των λιβυκών υπηρεσιών πληροφοριών από το 1994 έως το 2009 που στη συνέχεια έγινε υπουργός Εξωτερικών και που αυτομόλησε στο Λονδίνο στις 30 Μαρτίου και στη συνέχεια αναχώρησε ελεύθερος για το Κατάρ. Το Κατάρ, θυμίζουμε, είναι μια από τις χώρες που συμμετέχουν στην επέμβαση και του οποίου οι στρατιωτικές δυνάμεις εισέβαλαν στην Τρίπολη μαζί με τις υπόλοιπες μονάδες της Αμερικανο-νατοϊκής συμμαχίας.

Δεν θα επεκταθούμε, επειδή είναι γνωστό ότι ο εξοπλισμός των αντικαθεστωτικών είχε προετοιμαστεί από καιρό και σ' ένα μεγάλο βαθμό από τις δυνάμεις τις δυτικής κυριαρχίας στις οποίες σημαντικό ρόλο έπαιξε ο πράκτορας Αμπντ Αλ-Χακίμ Μπελχάτζ, (βλέπε σχετικά και στην Ελευθεροτυπία, 26 Αυγούστου 2011).

Τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο (στα τέλη του Σεπτεμβρίου) αραβικές και νατοϊκές δυνάμεις, συνεχίζουν την ένοπλη επέμβαση για την επιβολή του καθεστώτος των Κουίσλινγκς στη Λιβύη. Ειδικές στρατιωτικές δυνάμεις από το Κα-

Συμβούλιο στέκεται εμπόδιο. Την ίδια στιγμή οι πιστοί στο προηγούμενο καθεστώς συνεχίζουν να μάχονται κατά των εισβολέων και των υποτακτικών τους. Όμως, οι πληροφορίες έρχονται αποσπασματικά και μόνο για να αναγγείλουν «νίκες» των αντικαθεστωτικών, παρ' ότι σε προηγούμενη ειδησεογραφία οι «Καντάφικοί» εμφανίζονταν σαν «τελειωμένοι». Απ' ότι δείχνουν τα πράγματα η αντίσταση αρκετών φυλών, απέναντι στην αμερικανο-νατοϊκή συμμαχία και τους λακέδες της, συνεχίζεται με αμείωτη ένταση.

Δεν νοιώθουμε ικανοποιημένοι από την πτώση του Καντάφι, που έκφραζε ένα συγκεκριμένο καθεστώς εξουσίας στη Λιβύη, επειδή είναι φανερό πως ένα χειρότερο πρόκειται να εγκαθιδρυθεί. Θα μπορούσαμε να αισθανθούμε ικανοποίηση αν πραγματικά η ανατροπή αυτού του καθεστώτος γεννούσε μια πιο ελεύθερη και δημιουργική πραγματικότητα προς όφελος των ανθρώπων που απαρτίζουν τις διάφορες φυλές της Λιβύης. Για να συμβεί κάτι τέτοιο, θα έπρεπε οι ίδιοι οι «Λίβυοι» να οδηγούσαν το άρμα της ανατροπής, της αλλαγής και της ελευθερίας. Όμως αυτό που συμβαίνει δεν έχει κανένος είδους σχέση με κοινωνική εξέγερση ή κοινωνική επανάσταση. Αυτή είναι η ωμή αλήθεια. Πρόκειται για ένα ξεκάθαρο πραξικόπημα που προετοιμάστηκε, ενισχύθηκε, κατευθύνθηκε και υλοποιήθηκε από τις δυνάμεις της δυτικής κυριαρχίας και των συμμάχων της στον Αραβικό κόσμο.

Η Λιβύη είναι πλέον μια διαλυμένη περιοχή, που δύσκολα θα μπορέσει να ζήσει στιγμές γαλήνης. Ο Καντάφι από την άλλη πλευρά, καλεί σε αντίσταση και διαμηνύει: «**Αν θέλουν μια μακρά μάχη, ας είναι μακρά. Εάν η Λιβύη καεί ποιος θα μπορέσει να την κυβερνήσει; Ας καεί**»!

Συσπείρωση Αναρχικών

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Συνεχίζεται με πολλές επιτυχίες των ανταρτών η επιχείρηση Μπαντάρ

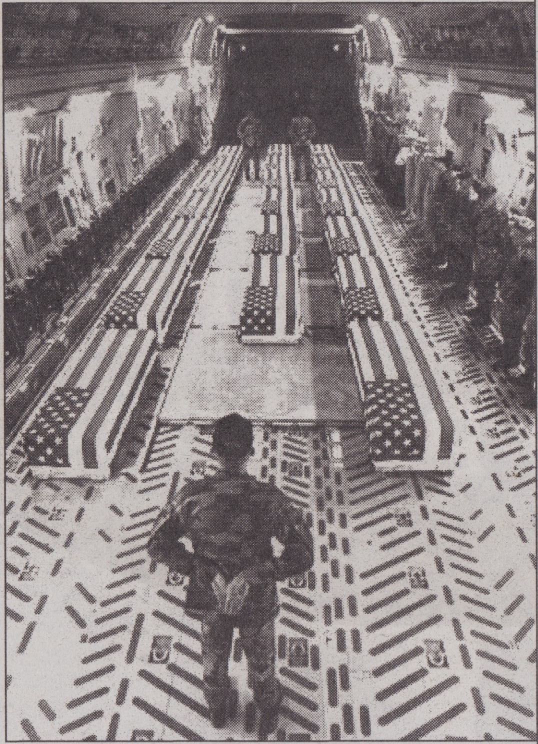
Στις **27-8** γίνονται 2 επιθέσεις αυτοκτονίας στην πόλη Κανταχάρ. Πρώτα ο μαχητής Noorullah εισέρχεται σε κατοχική βάση με ένα φορτηγό Mazda φορτωμένο με τόνους εκρηκτικών και σκοτώνει 36 κατοχικούς και ντόπιους συνεργάτες τους. Λίγο αργότερα ένας άλλος μαχητής, ο Habibullah, ανατινάζεται με ένα Land Cruiser σε άλλη βάση της ISAF και σκοτώνει 28 κατοχικούς και ντόπιους συνεργάτες τους. Την ίδια μέρα στην πόλη Λασκαργκά ο μαχητής Ahmad Mubariz ανατινάζεται με ένα Toyota Corolla μπροστά στην τράπεζα της Καμπούλ καθώς μπάτσοι και στρατιώτες έχουν συγκεντρωθεί για να πάρουν το μηνιάτικό τους (μήνας μπαίνει... μήνας βγαίνει...). Περίπου 48 μέλη των δυνάμεων ασφαλείας συνολικά σκοτώνονται.

Επίσης, στις **27-8** σκοτώνεται στην πόλη Κανταχάρ ο Aslam Agha (γνωστός και ως Ghaws Agha), επικεφαλής των πρακτόρων που συνεργάζονται με τους αμερικανούς.

Στις **28-8** ο μαχητής Amirullah ανατινάζεται με ένα SUV φορτωμένο με 750 κιλά ισχυρών εκρηκτικών δίπλα σε κομβόι της CIA στην Καμπούλ και σκοτώνει 12 πράκτορες, ενώ τραυματίζει πολλούς άλλους. Την ίδια μέρα, στην πόλη Qalat, ομάδα μαχητών αυτοκτονίας επιτίθεται σε γραφεία του PRT, στο σπίτι του κυβερνήτη και στον ξενώνα του. Συνολικά σκοτώνονται 13 (ξένοι) κατοχικοί και 6 τσιράκια

θεση στην πρωτεύουσα, που πραγματοποιήθηκε από 15 μαχητές αυτοκτονίας, σε σημεία-κλειδιά, όπως το αρχηγείο του ΝΑΤΟ, η αμερικανική πρεσβεία, έδρες ξένων και ντόπιων μυστικών υπηρεσιών και άλλα κρατικά και στρατιωτικά κτίρια.

Η πρώτη ομάδα 6 ατόμων επιτίθεται με όλμους, ρουκέτες και αυτόματα στην αμερικανική πρεσβεία, το αρχηγείο της ISAF, της NDS (National Directorate of Security), και άλλα κρατικά κτίρια. Άλλοι μαχητές ανατινάζονται με στόχο στρατιωτικά κομβόι. Άλλο όχημα ανατινάζεται με τηλεχειρισμό. Οι υπόλοιποι συνεχίζουν να μάχονται μέχρι τα ξημερώματα. Σκοτώνονται συνολικά 69 ΝΑΤΟικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους, ενώ 9 από τους

αντάρτες πέφτουν νεκροί.

Στις **18-9** σκοτώνεται ο Haider Khan, αρχηγός των ΜΚΟ (Mujahedin-e-Khalq Organiza-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

Στην ευρύτερη περιοχή της Βαγδάτης, από τις 29 Αυγούστου μέχρι τις 25 Σεπτεμβρίου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον τέσσερεις ένοπλες επιθέσεις, μια με δύο χειροβομβίδες, οκτώ βομβιστικές επιθέσεις, από τις οποίες οι δύο σε αμερικανική περίπολο, καθώς και μια επίθεση με τρεις πυραύλους κατιούσα στην λεγόμενη πράσινη ζώνη. Σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι, ένας ταξίαρχος της τροχαίας και ένας συνταγματάρχης. Τραυματίζονται εννέα μπάτσοι και ένας αξιωματικός. Επίσης, σκοτώνονται ένας αξιωματικός και δύο στρατιώτες σε προσπάθεια απενεργοποίησης βόμβας. Ακόμη, σκοτώνεται ο στρατηγός Μουσταφά Γκαλίμπ, του υπουργείου εσωτερικών, από βόμβα κολλημένη στο αυτοκίνητό του.

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 28 Αυγούστου μέχρι και τις 21 Σεπτεμβρίου, πραγματοποιούνται τρεις τουλάχιστον ένοπλες επιθέσεις, μια βομβιστικές. Σκοτώνονται τρεις μπάτσοι, τραυματίζονται άλλοι δέκα, ενώ σκοτώνεται και ένας σάχουα.

Επίσης, αντάρτες επιτίθενται, στις 27 Αυγούστου, στην αυτοκινητοπομπή του προέδρου της επιτροπής ασφαλείας Σααντίγια, Σαλάμ Μοχάμεντ Χασάν και τον εκτελούν.

Ακόμη, η αυτοκινητοπομπή του αστυνομικού διοικητή της Μπακούμπα πέφτει σε βόμβα στις 20 Σεπτεμβρίου. Τραυματίζονται ο ίδιος και τρεις από τους σωματοφύλακές του.

Στην επαρχία Ανμπάρ, από τις 6 μέχρι και τις 25 Σεπτεμβρίου, γίνονται τουλάχιστον τέσσερεις ένοπλες επιθέσεις και έξι βομβιστικές. Σκοτώνονται τρεις μπάτσοι, ένας λοχαγός της αντι-τρομοκρατικής υπηρεσίας, ενώ τραυματίζονται άλλοι έντεκα. Εξάλλου, σκοτώνονται και δύο σεκιουριτάδες, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις. Ακόμη σκοτώνονται οκτώ στρατιώτες, ένας αξιωματικός και τραυματίζονται άλλοι δέκα.

Στην επαρχία Μπαμπέλ, τουλάχιστον δέκα μπάτσοι σκοτώνονται, στις 14 Σεπτεμβρίου, από παγιδευμένο αυτοκίνητο στην πόλη Σόμαλι.

Συνεχίζεται με πολλές επιτυχίες των ανταρτών η επιχείρηση Μπαντάρ

Στις **27-8** γίνονται 2 επιθέσεις αυτοκτονίας στην πόλη Κανταχάρ. Πρώτα ο μαχητής Noorullah εισέρχεται σε κατοχική βάση με ένα φορτηγό Mazda φορτωμένο με τόνους εκρηκτικών και σκοτώνει 36 κατοχικούς και ντόπιους συνεργάτες τους. Λίγο αργότερα ένας άλλος μαχητής, ο Habibullah, ανατινάζεται με ένα Land Cruiser σε άλλη βάση της ISAF και σκοτώνει 28 κατοχικούς και ντόπιους συνεργάτες τους. Την ίδια μέρα στην πόλη Λασκαργκά ο μαχητής Ahmad Mubariz ανατινάζεται με ένα Toyota Corolla μπροστά στην τράπεζα της Καμπούλ καθώς μπάτσοι και στρατιώτες έχουν συγκεντρωθεί για να πάρουν το μηνιάτικό τους (μήνας μπαίνει... μήνας βγαίνει...). Περίπου 48 μέλη των δυνάμεων ασφαλείας συνολικά σκοτώνονται.

Επίσης, στις **27-8** σκοτώνεται στην πόλη Κανταχάρ ο Aslam Agha (γνωστός και ως Ghaws Agha), επικεφαλής των πρακτόρων που συνεργάζονται με τους αμερικανούς.

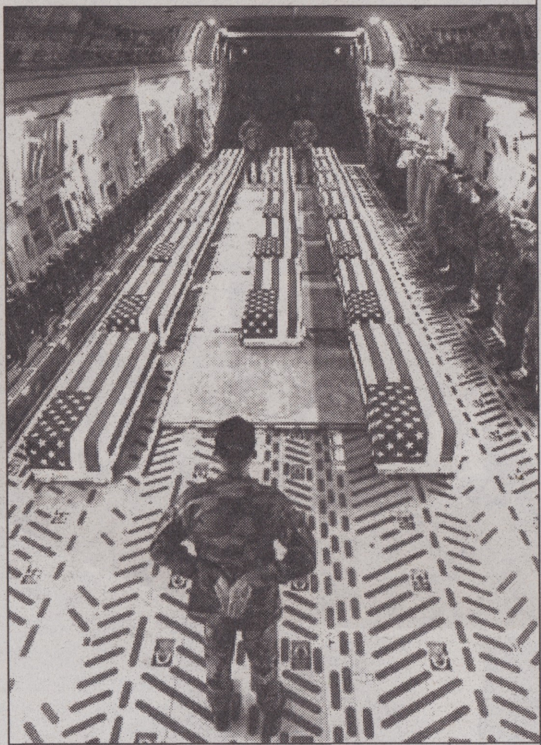
Στις **28-8** ο μαχητής Amirullah ανατινάζεται με ένα SUV φορτωμένο με 750 κιλά ισχυρών εκρηκτικών δίπλα σε κομβόι της CIA στην Καμπούλ και σκοτώνει 12 πράκτορες, ενώ τραυματίζει πολλούς άλλους. Την ίδια μέρα, στην πόλη Qalat, ομάδα μαχητών αυτοκτονίας επιτίθεται σε γραφεία του PRT, στο σπίτι του κυβερνήτη και στον ξενώνα του. Συνολικά σκοτώνονται 13 (ξένοι) κατοχικοί και 6 τσιράκια τους.

Στις **9-9** ο μαχητής Fazal Ahmad ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα σε σημείο συνάντησης ντόπιων και αλλοδαπών κατοχικών. Σκοτώνονται συνολικά 35 άτομα.

Στις **11-9** γίνεται συντονισμένη επίθεση αυτο-

NDS (National Directorate of Security), και άλλα κρατικά κτίρια. Άλλοι μαχητές ανατινάζονται με στόχο στρατιωτικά κομβόι. Άλλο όχημα ανατινάζεται με τηλεχειρισμό. Οι υπόλοιποι συνεχίζουν να μάχονται μέχρι τα ξημερώματα. Σκοτώνονται συνολικά 69 ΝΑΤΟικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους, ενώ 9 από τους

αντάρτες πέφτουν νεκροί.

Στις **18-9** σκοτώνεται ο Haider Khan, αρχηγός των ΜΚΟ (Mujahedin-e-Khalq Organization), στην επαρχία Ghor. Στις 24-9 μαχητής με φορτωμένο με εκρηκτικά όχημα ανατινάζεται σε κρατικό κτίριο στην επαρχία Λογκάρ, την ώρα που γίνεται συνάντηση ντόπιων και ΝΑΤΟικών κατοχικών. Σκοτώνονται τουλάχιστον 30 άτομα.

Στις **25-9** γίνεται επίθεση αυτοκτονίας σε στρατιωτικό φυλάκιο από το μαχητή Hameedulla στην επαρχία Πάκτικα. Ο αντάρτης πυροδοτεί τη ζώνη με εκρηκτικά που φοράει και σκοτώνει 14 αφγανούς στρατιώτες. Οι θρασύδειλοι στρατιώτες ανοίγουν πυρ σε αυτοκίνητο με άμαχους, μετά την επίθεση, σκοτώνοντας 2 άτομα, ενώ συλλαμβάνουν και άλλα 2.

Επίσης, **από τις 24-8 ως τις 25-**

Στην ευρύτερη περιοχή της Βαγδάτης, από τις 29 Αυγούστου μέχρι τις 25 Σεπτεμβρίου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον τέσσερεις ένοπλες επιθέσεις, μια με δύο χειροβομβίδες, οκτώ βομβιστικές επιθέσεις, από τις οποίες οι δύο σε αμερικανική περίπολο, καθώς και μια επίθεση με τρεις πυραύλους κατιούσα στην λεγόμενη πράσινη ζώνη. Σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι, ένας ταξίαρχος της τροχαίας και ένας συνταγματάρχης. Τραυματίζονται εννέα μπάτσοι και ένας αξιωματικός. Επίσης, σκοτώνονται ένας αξιωματικός και δύο στρατιώτες σε προσπάθεια απενεργοποίησης βόμβας. Ακόμη, σκοτώνεται ο στρατηγός Μουσταφά Γκαλίμπ, του υπουργείου εσωτερικών, από βόμβα κολλημένη στο αυτοκίνητό του.

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 28 Αυγούστου μέχρι και τις 21 Σεπτεμβρίου, πραγματοποιούνται τρεις τουλάχιστον ένοπλες επιθέσεις, μια βομβι-

στική και άλλη μια με παγιδευμένο αυτοκίνητο. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι, τραυματίζονται άλλοι δέκα, ενώ σκοτώνονται και δύο στρατιώτες. Επίσης, ο αστυνομικός υποδιοικητής της επαρχίας επιζεί απόπειρας εναντίον του με βόμβα. Τραυματίζο-

στις 27 Αυγούστου, στην αυτοκινητοπομπή του προέδρου της επιτροπής ασφαλείας Σααντίγια, Σαλάμ Μοχάμεντ Χασάν και τον εκτελούν.

Ακόμη, η αυτοκινητοπομπή του αστυνομικού διοικητή της Μπακούμπα πέφτει σε βόμβα στις 20 Σεπτεμβρίου. Τραυματίζονται ο ίδιος και τρεις από τους σωματοφύλακές του.

Στην επαρχία Ανμπάρ, από τις 6 μέχρι και τις 25 Σεπτεμβρίου, γίνονται τουλάχιστον τέσσερεις ένοπλες επιθέσεις και έξι βομβιστικές. Σκοτώνονται τρεις μπάτσοι, ένας λοχαγός της αντι-τρομοκρατικής υπηρεσίας, ενώ τραυματίζονται άλλοι έντεκα. Εξάλλου, σκοτώνονται και δύο σεκιουριτάδες, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις. Ακόμη σκοτώνονται οκτώ στρατιώτες, ένας αξιωματικός και τραυματίζονται άλλοι δέκα.

Στην επαρχία Μπαμπέλ, τουλάχιστον δέκα μπάτσοι σκοτώνονται, στις 14 Σεπτεμβρίου, από παγιδευμένο αυτοκίνητο στην πόλη Σόμαλι.

Στην επαρχία Τι-Καρ, περίπολος του αμερικανικού κατοχικού στρατού γίνεται στόχος τριπλής βομβιστικής επίθεσης στις 11 Σεπτεμβρίου.

Στο Τικρίτ, η αμερικανική βάση Ανακόντα στο Γιαθρίμπ γίνεται, στις 6 Σεπτεμβρίου, στόχος βλημάτων όλ-

συνολικά σκοτώνονται.

Επίσης, στις **27-8** σκοτώνεται στην πόλη Καντάχαρ ο Aslam Agha (γνωστός και ως Ghaws Agha), επικεφαλής των πρακτόρων που συνεργάζονται με τους αμερικανούς.

Στις **28-8** ο μαχητής Amirullah ανατινάζεται με ένα SUV φορτωμένο με 750 κιλά ισχυρών εκρηκτικών δίπλα σε κομβόι της CIA στην Καμπούλ και σκοτώνει 12 πράκτορες, ενώ τραυματίζει πολλούς άλλους. Την ίδια μέρα, στην πόλη Qalat, ομάδα μαχητών αυτοκτονίας επιτίθεται σε γραφεία του PRT, στο σπίτι του κυβερνήτη και στον ξενώνα του. Συνολικά σκοτώνονται 13 (ξένοι) κατοχικοί και 6 τσιράκια τους.

Στις **9-9** ο μαχητής Fazal Ahmad ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα σε σημείο συνάντησης ντόπιων και αλλοδαπών κατοχικών. Σκοτώνονται συνολικά 35 άτομα.

Στις **11-9** γίνεται συντονισμένη επίθεση αυτο-

κτονίας σε αμερικανική βάση της επαρχίας Γουαρντάκ από το μαχητή Saifullah, ο οποίος ανατινάζεται με όχημα φορτωμένο με 9 τόνους εκρηκτικών! Οι καταστροφές είναι πολύ μεγάλες και οι νεκροί αμερικανοί τουλάχιστον 50. Μαρτυρίες αναφέρουν ότι ελικόπτερα που απομακρύνουν νεκρούς και τραυματίες απογειώνονται τουλάχιστον 16 φορές από το σημείο!

Στις **14-9** λήγει η συντονισμένη διήμερη επί-

αντάρτες πέφτουν νεκροί.

Στις **18-9** σκοτώνεται ο Haider Khan, αρχηγός των ΜΚΟ (Mujahedin-e-Khalq Organization), στην επαρχία Ghor. Στις 24-9 μαχητής με φορτωμένο με εκρηκτικά όχημα ανατινάζεται σε κρατικό κτίριο στην επαρχία Λογκάρ, την ώρα που γίνεται συνάντηση ντόπιων και ΝΑΤΟικών κατοχικών. Σκοτώνονται τουλάχιστον 30 άτομα.

Στις **25-9** γίνεται επίθεση αυτοκτονίας σε στρατιωτικό φυλάκιο από το μαχητή Hameedulla στην επαρχία Πάκτικα. Ο αντάρτης πυροδοτεί τη ζώνη με εκρηκτικά που φοράει και σκοτώνει 14 αφγανούς στρατιώτες. Οι θρασύδειλοι στρατιώτες ανοίγουν πυρ σε αυτοκίνητο με άμαχους, μετά την επίθεση, σκοτώνοντας 2 άτομα, ενώ συλλαμβάνουν και άλλα 2.

Επίσης, **από τις 24-8 ως τις 25-9**, σε τουλάχιστον 712 επιχειρήσεις των ανταρτών στις **επαρχίες: Baghlan, Balkh, Farah, Faryab, Ghazni, Ghor, Helmand, Herat, Jaozjan, Kabul, Kandahar, Kapisa, Khost, Kunar, Kunduz, Laghman, Logar, Nangarhar, Nooristan, Oruzgan, Paktia, Paktika, Parwan, Sar-e-pul, Takhar, Wardak, Zabul**, σκοτώνονται 277 αφγανοί στρατιώτες, 3 συνοριοφύλακες, 33 μπάτσοι, 12 πράκτορες/κατάσκοποι, 273 αμερικανοί, 6 της ISAF, 11 γάλλοι, 5 τούρκοι. Επίσης, καταστρέφονται 2 γαλλικά άρματα, 1 ΝΑΤΟικό ελικότερο και 1 κατασκοπευτικό αεροσκάφος, 63 αμερικανικά άρματα και σκοτώνονται/τραυματίζονται οι επιβαίνοντες. Οι καθεστωτικές δυνάμεις σκότωσαν 19 αντάρτες, ενώ απήγαγαν και δολοφόνησαν δεκάδες άμαχους.

σκοτώνεται ο στρατηγός Μουσταφά Γκαλίμπ, του υπουργείου εσωτερικών, από βόμβα κολλημένη στο αυτοκίνητό του.

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 28 Αυγούστου μέχρι και τις 21 Σεπτεμβρίου, πραγματοποιούνται τρεις τουλάχιστον ένοπλες επιθέσεις, μια βομβι-

στική και άλλη μια με παγιδευμένο αυτοκίνητο. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι, τραυματίζονται άλλοι δέκα, ενώ σκοτώνονται και δύο στρατιώτες. Επίσης, ο αστυνομικός υποδιοικητής της επαρχίας επιζεί απόπειρας εναντίον του με βόμβα. Τραυματίζονται δύο σωματοφύλακές του.

Στην επαρχία Σαλαχουντίν, αντάρτες επιτίθενται, την 1η Σεπτεμβρίου, σε περίπολο του ιρακινού στρατού στην περιοχή Ντιλοΐγια και σκοτώνουν ένα στρατιώτη, ενώ τραυματίζουν σοβαρά άλλους δύο.

Ακόμη, στις 7 του μήνα, ομάδα ανταρτών επιτίθεται στο σπίτι αρχηγού των σάχουα (πρώην αντάρτες που μεταπήδησαν στις κατοχικές δυνάμεις και μετέπειτα στις καθεστωτικές), και σκοτώνουν τον ίδιο και όποιον βρίσκεται μέσα στο σπίτι.

Στην επαρχία Ντιγιάλα, από τις 27 Αυγούστου έως και τις 23 Σεπτεμβρίου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον τρεις ένοπλες επιθέσεις και δύ-

λοι τρεις. Ακόμη σκοτώνονται οκτώ στρατιώτες, ένας αξιωματικός και τραυματίζονται άλλοι δέκα.

Στην επαρχία Μπαμπέλ, τουλάχιστον δέκα μπάτσοι σκοτώνονται, στις 14 Σεπτεμβρίου, από παγιδευμένο αυτοκίνητο στην πόλη Σόμαλι.

Στην επαρχία Τι-Καρ, περίπολος του αμερικανικού κατοχικού στρατού γίνεται στόχος τριπλής βομβιστικής επίθεσης στις 11 Σεπτεμβρίου.

Στο Τικρίτ, η αμερικανική βάση Ανακόντα στο Γιαθρίμπ γίνεται, στις 6 Σεπτεμβρίου, στόχος βλημάτων όλμου.

Στην επαρχία Ντιγιανίγια, κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων δέχεται βομβιστική επίθεση στις 6 Σεπτεμβρίου. Καταστρέφεται τουλάχιστον ένα όχημα και σκοτώνεται το πλήρωμά του.

Ψυχολογικά πειράματα κοινωνικής συμπεριφοράς

Είναι αλήθεια ότι έχουν γραφτεί πολλές σελίδες για να καταδείξουν τον ψυχιατρικό φασισμό, όπως αυτός έλαβε χώρα στη ναζιστική Γερμανία. Η αναγκαστική θεραπεία και τα φριχτά ιατρικά πειράματα με θύματα χιλιάδες Εβραίους, τσιγγάνους, πολιτικούς κρατούμενους, παιδιά και γυναίκες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, αποδεικνύουν ότι οι γερμανοί ψυχίατροι, εφάρμοσαν το πρόγραμμα Τ4, που περιλάμβανε την μαζική δολοφονία 200.000 «διανοητικά ασθενών», χιλιάδων αρρώστων και ανάπηρων παιδιών και ενηλίκων. Ανάμεσα στους εκατοντάδες ψυχίατρους του προγράμματος Τ4, της μαζικής δολοφονίας των ψυχασθενών, που ακόμα αναφέρονται στα ειδικά περιοδικά, ήταν και ο Lenny Lapon που το περιγράφει στο βιβλίο του «Μαζικοί δολοφόνοι με άσπρα παλτά: ψυχιατρική γενοκτονία στην ναζιστική Γερμανία». Ο Lenny Lapon δηλώνει ότι πολλοί ψυχίατροι της ναζιστικής Γερμανίας μετανάστευσαν στις ΗΠΑ και τον Καναδά και πέτυχαν την κατήχηση πολλών συνάδελφων τους στη ρατσιστική θεωρία για τις βιολογικές και κληρονομικές αιτίες της σχιζοφρένειας. Τον περασμένο Αύγουστο το Associated Press έφερε στο φως την αθέατη πλευρά της ιατρικής έρευνας προηγουμένων ετών. Περισσότερες από 40 έρευνες που αποκαλύπτει το πρακτορείο πραγματοποιήθηκαν πριν από 40 έως 80 χρόνια –ακόμα και μετά την καταδίκη των γιατρών ναζί που πειραματίζονταν σε Εβραίους.

Έτσι, εκτός από την ιδρυματοποίηση και τον εγκλεισμό, στον τομέα της ψυχιατρικής παρατηρείται ότι λάμβανε χώρα μια συστηματική παραβίαση της ανθρώπινης υπόστασης μέσω των ψυχιατρικών πειραμάτων. Όπως εύστοχα είχε γράψει στα *Αιρετικά* ο Τόμας Σαζ: «Εάν ένας άνθρωπος "υπερβεί τα όρια του νόμου", θα τον συλλάβει η αστυνομία, εάν "υπερβεί

Στο παρόν σημείωμα, όμως, θα ασχοληθούμε με την κοινωνική συμπεριφορά του ατόμου που παραπέμπει σε καταστάσεις όπως απάθεια, χειραγώγηση, μίμηση. Σε πόσους από εμάς δεν έχει τύχει να νιώθουμε ότι οφείλουμε να βοηθήσουμε κάποιον αλλά να μην το πράττουμε; Εκτεθειμένοι κυρίως μπροστά σε κόσμο, όπως μέσα σε ένα λεωφορείο, όπου ένα συμβάν απαιτεί την αντίδραση μας, και παρ' ότι νιώθουμε ότι πρέπει να επέμβουμε με τον α ή β τρόπο, επιλέγουμε την οδό της σιωπής ή της απραξίας. Τι είναι αυτό

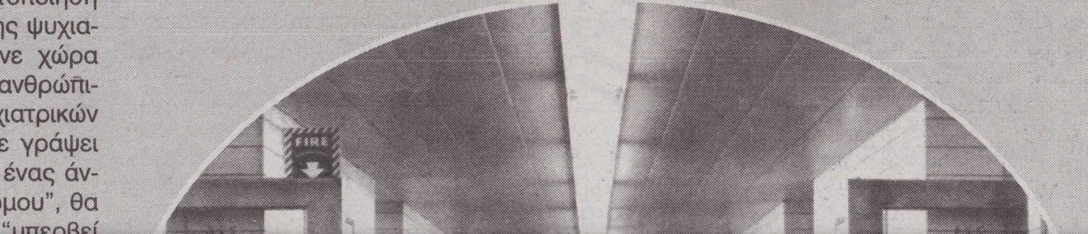
ένα βαθμό ο άνθρωπος έχει αλλοιωθεί και αλλοτριωθεί από το εξουσιαστικό συρφετό.

Το 1964, ένα ιδιόμορφο έγκλημα διαπράχθηκε στη Ν. Υόρκη, το οποίο λειτούργησε καταλυτικά για τους ψυχολόγους Τ. Ντάρλει και Μ. Λατανέ, που ήθελαν να ερευνήσουν τη συμπεριφορά των αυτοπτών μαρτύρων. Οι ίδιοι επινόησαν μια αλληλουχία πειραμάτων με τα οποία εξέτασαν τις αναγκαίες συνθήκες υπό τις οποίες οι άνθρωποι αγνοούν τη κραυγή κάποιου άλλου για βοήθεια, κα-

Μόουζλι απομακρύνθηκε προσωρινά, η Κάθριν σύρθηκε μέχρι την είσοδο κάποιου βιβλιοπωλείου. Τα φώτα έσβησαν και ο Μόουζλι ξαναεπέστρεψε. Επιτέθηκε πάλι με μαχαίρι. Φωνές επίκλησης για βοήθεια από την Κάθριν, τα φώτα ξανάναψαν, ο Μόουζλι υποχώρησε. Αλλά και πάλι κανείς δεν κατέβηκε κάτω, τα φώτα έσβησαν και ο δράστης γύρισε και πάλι για να αποτελειώσει το θύμα και να ασελγήσει πάνω της.

Το συγκεκριμένο έγκλημα έλαβε χώρα μεταξύ 3:15 έως 3:50 πμ, επρόκειτο για τρεις αλλεπάλληλες ξεχωριστές επιθέσεις παρατεταμένης διάρκειας, παρουσία κραυγών που ζητούσαν βοήθεια. Οι αυτόπτες μάρτυρες, οι οποίοι άναψαν τα φώτα ήταν στο σύνολο τους 38, και οι οποίοι μετά το συμβάν πήγαν και πάλι για ύπνο.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ήταν ωσεί παρόντες. Τις επόμενες βδομάδες από το έγκλημα, επιστολές αναγνωστών κατέφθαναν στις εφημερίδες που ζητούσαν την τιμωρία των αυτοπτών μαρτύρων. Οι δυο ερευνητές του πειράματος αναρωτήθηκαν για ποιο λόγο δεν βοήθησε κανείς, ήταν η απάθεια ή επέδρασαν άλλες ψυχολογικές δυνάμεις; Διάφοροι επιστήμονες ανέφεραν ότι έφταιγε η τηλεόραση, άλλοι η «συναισθηματική άρνηση» λόγω του σοκ που υπέστησαν και άλλοι διατύπωσαν ψυχαναλυτικές εξηγήσεις. Οι Ντάρλει και Λατανέ δεν πείστηκαν από τις εξηγήσεις που δοθήκαν, εν μέρει επειδή υπήρχαν πειραματικοί κοινωνικοί ψυχολόγοι, όπως ο Μίλγκραμ, που πίστευαν λιγότερο στη δύναμη της προσωπικότητας παρά στη δύναμη των καταστάσεων. Έτσι οι δύο τους σχεδίασαν ένα πείραμα στο NYUnivercity όπου προσέλαβαν ανυποψίαστους φοιτητές να συμμετάσχουν σε μια μελέτη, η οποία θα αφορούσε στην προσαρμογή των φοιτητών στην πανεπιστημιακή ζωή της πόλης. Φυσικά, αντί για φόνο οι ερευνητές έκα-

Ψυχολογικά πειράματα κοινωνικής συμπεριφοράς

στων και ανάπηρων παιδιών και ενηλίκων. Ανάμεσα στους εκατοντάδες ψυχίατρους του προγράμματος Τ4, της μαζικής δολοφονίας των ψυχασθενών, που ακόμα αναφέρονται στα ειδικά περιοδικά, ήταν και ο Lenny Lapon που το περιγράφει στο βιβλίο του «Μαζικοί δολοφόνοι με άσπρα παλτά: ψυχιατρική γενοκτονία στην ναζιστική Γερμανία». Ο Lenny Lapon δηλώνει ότι πολλοί ψυχίατροι της ναζιστικής Γερμανίας μετανάστευσαν στις ΗΠΑ και τον Καναδά και πέτυχαν την κατήχηση πολλών συνάδελφων τους στη ρατσιστική θεωρία για τις βιολογικές και κληρονομικές αιτίες της σχιζοφρένειας. Τον περασμένο Αύγουστο το Associated Press έφερε στο φως την αθέατη πλευρά της ιατρικής έρευνας προηγουμένων ετών. Περισσότερες από 40 έρευνες που αποκαλύπτει το πρακτορείο πραγματοποιήθηκαν πριν από 40 έως 80 χρόνια –ακόμα και μετά την καταδίκη των γιατρών ναζί που πειραματίζονταν σε Εβραίους.

Έτσι, εκτός από την ιδρυματοποίηση και τον εγκλεισμό, στον τομέα της ψυχιατρικής παρατηρείται ότι λάμβανε χώρα μια συστηματική παραβίαση της ανθρώπινης υπόστασης μέσω των ψυχιατρικών πειραμάτων. Όπως εύστοχα είχε γράψει στα *Αιρετικά* ο Τόμας Σαζ: «Εάν ένας άνθρωπος "υπερβεί τα όρια του νόμου", θα τον συλλάβει η αστυνομία, εάν "υπερβεί τα όρια της πραγματικότητας", θα τον συλλάβουν οι ψυχίατροι». Φυσικά ο David Rosenham, μετέπειτα καθηγητής του Στάνφορντ, από τη δεκαετία του '70 αμφισβήτησε, μέσω πειράματος, τις ψυχιατρικές γνωματεύσεις των γιατρών, αφού 8 ψευδοασθενείς υποδύθηκαν τους ψυχικά πάσχοντες σε γιατρούς νοσοκομείου. Αποτέλεσμα; Και οι 8 εισήχθησαν ως σχιζοφρενείς και μανιοκαταθλιπτικοί στο ψυχιατρείο! Μεταξύ των οποίων και ο Rosenham ως συμμετέχων στο πείραμα. Ποιοι κατάλαβαν την απάτη; Μα οι άλλοι νοσηλευόμενοι, οι οποίοι αμέσως τους πλησίασαν και ευθαρσώς τους δήλωσαν ότι παραπλανούν! Ένας μάλιστα ρώτησε τον Rosenham, αν κάνει κρυφά, έλεγχο στο νοσοκομείο...(τελικά «από μικρό και από τρελό μαθαίνεις την αλήθεια»...!!).

Μια άλλη κατηγορία πειραμάτων είναι

που καθηλώνει τον άνθρωπο και δεν ενεργεί με βάση τις αρχές και τις αξίες της ανθρώπινης

θώς και τις συνθήκες που πρυτανεύει το πνεύμα ευσπλαχνίας. Το συμβάν-αφορμή για

τρεις αλλεπάλληλες ξεχωριστές επιθέσεις παρατεταμένης διάρκειας, παρουσία κραυγών που ζητούσαν βοήθεια. Οι αυτόπτες μάρτυρες, οι οποίοι άναψαν τα φώτα ήταν στο σύνολο τους 38, και οι οποίοι μετά το συμβάν πήγαν και πάλι για ύπνο.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ήταν ωσεί παρόντες. Τις επόμενες βδομάδες από το έγκλημα, επιστολές αναγνωστών κατέφθαναν στις εφημερίδες που ζητούσαν την τιμωρία των αυτοπτών μαρτύρων. Οι δυο ερευνητές του πειράματος αναρωτήθηκαν για ποιο λόγο δεν βοήθησε κανείς, ήταν η απάθεια ή επέδρασαν άλλες ψυχολογικές δυνάμεις; Διάφοροι επιστήμονες ανέφεραν ότι έφταιγε η τηλεόραση, άλλοι η «συναισθηματική άρνηση» λόγω του σοκ που υπέστησαν και άλλοι διατύπωσαν ψυχαναλυτικές εξηγήσεις. Οι Ντάρλεϊ και Λατανέ δεν πείστηκαν από τις εξηγήσεις που δοθήκαν, εν μέρει επειδή υπήρχαν πειραματικοί κοινωνικοί ψυχολόγοι, όπως ο Μίλγκραμ, που πίστευαν λιγότερο στη δύναμη της προσωπικότητας παρά στη δύναμη των καταστάσεων. Έτσι οι δύο τους σχεδίασαν ένα πείραμα στο NYUnivercity όπου προσέλαβαν ανυποψίαστους φοιτητές να συμμετάσχουν σε μια μελέτη, η οποία θα αφορούσε στην προσαρμογή των φοιτητών στην πανεπιστημιακή ζωή της πόλης. Φυσικά, αντί για φόνο οι ερευνητές έκαναν αναπαράσταση μιας επιληπτικής κρίσης. Στο αρχικό πείραμα συμμετείχαν 59 γυναίκες και 13 άνδρες, καθισμένοι σε ανεξάρτητα δωμάτια χωρίς οπτική και λεκτική επαφή μεταξύ τους. Ο κάθε συμμετέχων έπρεπε να περιμένει την σειρά του να μιλήσει κατά την οποία είχε χρόνο δύο λεπτών ομιλίας. Ο συμμετέχων πίστευε ότι στα γύρω δωμάτια βρίσκονταν άλλοι εθελοντές-φοιτητές, οι οποίοι μιλούσαν, κάτι το οποίο δεν ίσχυε αφού οι ομιλίες ήταν μαγνητοσκοπημένες. Στην πρώτη ηχογραφημένη φωνή που ακούστηκε ήταν εκείνη του υποτιθέμενου επιληπτικού, ο οποίος «παθαίνει» κρίση και ζητάει βοήθεια. Ο συμμετέχων είχε τη δυνατότητα να σηκωθεί από τη θέση του, να κατευθυνθεί στον επόπτη και να ζητήσει τη παροχή βοήθειας. Το ποσοστό που έπραξε αυτό είναι μόλις 31%. Εν

έρευνας προηγούμενων ετών. Περισσότερες από 40 έρευνες που αποκαλύπτει το πρακτορείο πραγματοποιήθηκαν πριν από 40 έως 80 χρόνια –ακόμα και μετά την καταδίκη των γιατρών ναζί που πειραματίζονταν σε Εβραίους.

Έτσι, εκτός από την ιδρυματοποίηση και τον εγκλεισμό, στον τομέα της ψυχιατρικής παρατηρείται ότι λάμβανε χώρα μια συστηματική παραβίαση της ανθρώπινης υπόστασης μέσω των ψυχιατρικών πειραμάτων. Όπως εύστοχα είχε γράψει στα *Αιρετικά* ο Τόμας Σαζ: «Εάν ένας άνθρωπος "υπερβεί τα όρια του νόμου", θα τον συλλάβει η αστυνομία, εάν "υπερβεί τα όρια της πραγματικότητας", θα τον συλλάβουν οι ψυχίατροι». Φυσικά ο David Rosenham, μετέπειτα καθηγητής του Στάνφορντ, από τη δεκαετία του '70 αμφισβήτησε, μέσω πειράματος, τις ψυχιατρικές γνωματεύσεις των γιατρών, αφού 8 ψευδοασθενείς υποδύθηκαν τους ψυχικά πάσχοντες σε γιατρούς νοσοκομείου. Αποτέλεσμα; Και οι 8 εισήχθησαν ως σχιζοφρενείς και μανιοκαταθλιπτικοί στο ψυχιατρείο! Μεταξύ των οποίων και ο Rosenham ως συμμετέχων στο πείραμα. Ποιοι κατάλαβαν την απάτη; Μα οι άλλοι νοσηλευόμενοι, οι οποίοι αμέσως τους πλησίασαν και ευθαρσώς τους δήλωσαν ότι παραπλανούν! Ένας μάλιστα ρώτησε τον Rosenham, αν κάνει κρυφά, έλεγχο στο νοσοκομείο...(τελικά «από μικρό και από τρελό μαθαίνεις την αλήθεια»...!!).

Μια άλλη κατηγορία πειραμάτων είναι εκείνα που εντάσσονται στη σφαίρα της Ψυχολογίας, και όχι της Ψυχιατρικής, και συγκεκριμένα στο τομέα της μελέτης της κοινωνικής συμπεριφοράς του ατόμου. Από την πληθώρα των πειραμάτων που έχουν εφαρμοστεί, το πιο εντυπωσιακό ως προς τα αποτελέσματά του είναι το περίφημο πείραμα του Μίλγκραμ. Ενός κοινωνικού ψυχολόγου που πίστευε πως η αλήθεια για την καταστρεπτική **υπακοή στην εξουσία εξαρτιόταν λιγότερο από τη δύναμη της προσωπικότητας και περισσότερο από τις συνθήκες**. Κάθε ιδιαίτερη πιεστική κατάσταση θα μπορούσε να οδηγήσει κάθε λογικό άνθρωπο να εγκαταλείψει τους ηθικούς ενδοιασμούς του και να διαπράξει κτηνωδίες, κατόπιν εντολών.

που καθηλώνει τον άνθρωπο και δεν ενεργεί με βάση τις αρχές και τις αξίες της ανθρώπινης συμπεριφοράς και κουλτούρας; Τέτοια ερωτήματα αλλά και πιο σύνθετα, όπως για ποιο λόγο ο άνθρωπος υπακούει στην εξουσία, έχουν αποτελέσει εκτενές αντικείμενο έρευνας του τομέα της ψυχολογίας. Πολλά ψυχολογικά πειράματα έχουν πραγματοποιηθεί ώστε να παρατηρήσουν, να ερμηνεύσουν και να κατανοήσουν την ανθρώπινη συμπεριφορά. Φυσικά, οφείλουμε να είμαστε αρκετά προσεκτικοί στην αποδοχή των συμπερασμάτων ενός πειράματος αφού πολλές φορές η μεθοδολογία είναι άτυπη, συχνά σε μικρό δείγμα και μη ανεξάρτητο. **Ασφαλώς, οφείλουμε να έχουμε πάντα κατά νου ότι αυτές οι έρευνες και μετρήσεις της ανθρώπινης συμπεριφοράς γίνονται μέσα σε μια καταπιεστική κοινωνία, όπου ως**

θώς και τις συνθήκες που πρυτανεύει το πνεύμα ευσπλαχνίας. Το συμβάν-αφορμή για την έρευνα είχε ως εξής: Ήταν Παρασκευή 13 Μαρτίου 1964 και η 20χρονη Κάθριν Τζενοβέζε, επέστρεφε από τη νυχτερινή της βάρδια στο μπαρ όπου εργαζόταν. Στάθμευσε το αυτοκίνητό της και κατευθύνθηκε προς το σπίτι της, στη θέα του υπόπτου άλλαξε κατεύθυνση και πήγε προς τον τηλεφωνικό θάλαμο. Εκεί την πρόλαβε ο δράστης όπου την μαχαίρωσε. Η Κάθριν φώναζε: «Με μαχαίρωσαν. Σας παρακαλώ, βοηθήστε με! Σας παρακαλώ! Βοήθεια!». Αμέσως φώτα άνοιξαν από τα σπίτια σε αυτή τη γειτονιά του Κουίνς και κάποιος φώναξε από το παράθυρο: «Άσε ήσυχο το κορίτσι». Ο δράστης Γ. Μόουζλι αργότερα είπε κατά τη διάρκεια της δίκης, ότι είδε τα φώτα αλλά αισθάνθηκε ότι κανείς δεν θα κατέβαινε τις σκάλες. Ο

γω του σοκ που υπέστησαν και άλλοι διατύπωσαν ψυχαναλυτικές εξηγήσεις. Οι Ντάρλει και Λατανέ δεν πείστηκαν από τις εξηγήσεις που δοθήκαν, εν μέρει επειδή υπήρχαν πειραματικοί κοινωνικοί ψυχολόγοι, όπως ο Μίλγκραμ, που πίστευαν λιγότερο στη δύναμη της προσωπικότητας παρά στη δύναμη των καταστάσεων. Έτσι οι δύο τους σχεδίασαν ένα πείραμα στο NYUnivercity όπου προσέλαβαν ανυποψίαστους φοιτητές να συμμετάσχουν σε μια μελέτη, η οποία θα αφορούσε στην προσαρμογή των φοιτητών στην πανεπιστημιακή ζωή της πόλης. Φυσικά, αντί για φόνο οι ερευνητές έκαναν αναπαράσταση μιας επιληπτικής κρίσης. Στο αρχικό πείραμα συμμετείχαν 59 γυναίκες και 13 άνδρες, καθισμένοι σε ανεξάρτητα δωμάτια χωρίς οπτική και λεκτική επαφή μεταξύ τους. Ο κάθε συμμετέχων έπρεπε να περιμένει την σειρά του να μιλήσει κατά την οποία είχε χρόνο δύο λεπτών ομιλίας. Ο συμμετέχων πίστευε ότι στα γύρω δωμάτια βρίσκονταν άλλοι εθελοντές-φοιτητές, οι οποίοι μιλούσαν, κάτι το οποίο δεν ίσχυε αφού οι ομιλίες ήταν μαγνητοσκοπημένες. Στην πρώτη ηχογραφημένη φωνή που ακούστηκε ήταν εκείνη του υποτιθέμενου επιληπτικού, ο οποίος «παθαίνει» κρίση και ζητάει βοήθεια. Ο συμμετέχων είχε τη δυνατότητα να σηκωθεί από τη θέση του, να κατευθυνθεί στον επόπτη και να ζητήσει τη παροχή βοήθειας. Το ποσοστό που έπραξε αυτό είναι μόλις 31%. Εν συνεχεία τροποποίησαν λίγο το μέγεθος των «ομάδων». Όταν οι συμμετέχοντες πίστευαν ότι βρίσκόταν σε μια ομάδα άνω των τεσσάρων ατόμων, ήταν απίθανο να ζητήσουν βοήθεια για λογαριασμό του θύματος. Από την άλλη το 85% των συμμετεχόντων που πίστευαν ότι αποτελούσαν μέρος μιας δυάδας με τον επιληπτικό φοιτητή, αναζήτησε βοήθεια εντός τριών λεπτών.

Συνεπώς, η σχέση ανάμεσα στο μέγεθος της ομάδας και τη συμπεριφορά παροχής βοήθειας είναι ακόμη πιο ενδιαφέρουσα από τη σχέση ανάμεσα στη χρονική διάρκεια και τη παροχή βοήθειας. Ίσως πιστεύετε ότι όσο μεγαλύτερη είναι η ομάδα τόσο πιο ενεργητικός γίνεται κανείς και ότι είναι πιθανότερη η παροχή βοήθειας.

28η Οκτωβρίου - 20 Απριλίου 1941

μια μικρή συμβολή στην αλήθεια

Σε λιγότερο από ένα μήνα θα ακουστεί, για άλλη μια φορά, με αφορμή την επέτειο της επίθεσης του ιταλικού κράτους στο ελλαδικό, η γνωστή κρατική προπαγάνδα περί «ηρωισμού» των προγόνων, εθνικής «ομοψυχίας», «αξιών της πατρίδας» και διαφόρων παρόμοιων δημαγωγικών ανοησιών. Είναι δεδομένη, πλέον, λόγω της περίστασης, η ανελέητη επίθεση στο βιοτικό επίπεδο των «μη προνομιούχων» κοινωνικών ομάδων και με αφορμή την (και καλά) τακτοποίηση των δημοσιονομικών «ελλειμμάτων», πατριωτικές αλλά και εθνικιστικές κόρωνες θα ακουστούν από τα χείλη των κυβερνοπατέρων. Για την μικρή πλην τίμια «πατρίδα» που δέχεται επίθεση, για το σθένος των Ελλήνων ενάντια σε όσους θέλουν το «κακό τους». Ξέρουμε πολύ καλά όταν οι κυβερνήτες, εντολοδόχοι, πλέον, της παγκόσμιας εξουσιαστικής κλίκας κάνουν αναφορά σε «έθνος», «πατρίδα» και «φυλή» κάτι άσχημο συμβαίνει (ή πρόκειται να συμβεί) στους καταπιεσμένους.

Στην μοναδική χώρα της Ευρώπης που γιορτάζεται η έναρξη του πολέμου σαν «εθνική» εορτή, σε αντίθεση με άλλες όπου συνήθως γιορτάζεται η απελευθέρωσή τους, το ελλαδικό κράτος στήριξε σε αυτή μια εθνοπατριωτική προπαγάνδα για τις δεκαετίες που ακολούθησαν. Χωρίς να υποτιμούμε το θάρρος που έδειξαν οι παραπλανημένοι από τη πολιτική των εξουσιαστών, στρατιώτες του ελλαδικού κράτους απέναντι στον πανίσχυρο στρατό της φασιστικής Ιταλίας και τις αντίξοες συνθήκες που αντιμετώπισαν κατά τη διάρκεια του «έπους του '40», δε παύει να ήταν θύματα ενός πολιτικού σχεδιασμού ανακατανομής κυριαρχίας και πλούτου, θυσιαζόμε-

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ

Η κατάσταση το 1936

Κάνοντας μια σύντομη περιγραφή της κατάστασης που επικρατούσε στο ελλαδικό κράτος, αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο, είναι εμφανές ότι από το 1936 που επιβλήθηκε η δικτατορία με τον Ιωάννη Μεταξά μέχρι τον Οκτώβριο του 1940, το κράτος και όλες οι πολιτικές δυνάμεις που το στελέχωναν προετοίμαζαν τον κρατικό μηχανισμό, αλλά και τους κατοίκους της χώρας για μια πολεμική σύρραξη.

Μετά το **δημοψήφισμα** του καλοκαιριού του 1935, την επιστροφή του έκπτωτου

ξασφαλίσουν την κοινωνική τάξη. Ο βασιλιάς αναθέτει την πρωθυπουργία τον Απρίλιο του 1936,[1] στον μέχρι τότε Υπουργό Στρατιωτικών, Ιωάννη Μεταξά.

Η εξέγερση των καπνεργατών στην αρχή, και των υπολοίπων εργατών το Μάιο του 1936 και η σκληρότατη κρατική καταστολή, που άφησε πίσω της 12 νεκρούς και 300 τραυματίες, έκανε πλέον εμφανές ότι το Κράτος τρομαγμένο, από την κοινωνική ανησυχία και φοβούμενο μια γενικευμένη εξέγερση, έπρεπε να καταστείλει κάθε φωνή αντίδρασης και φυσικά την κομμουνιστική «απειλή». Άλλωστε, δεν είναι

τορία μια ημέρα πριν την κηρυγμένη γενική απεργία της 5ης Αυγούστου.[3] Ο φόβος για ενδεχόμενη κοινωνική εξέγερση, που απειλούσε την «αστική δημοκρατία» αποτυπώνεται και στο διάγγελμα του Ι. Μεταξά προς τον ελληνικό λαό την 4η Αυγούστου όπου αναφέρει ότι *«ο κομμουνισμός παρεσκεύαζε την κοινωνικήν επανάστασιν [...]. Αι σκηναί της Θεσσαλονίκης κατά τον παρελθόντα Μάιον υπήρξαν το προοίμιο»*.[4]

Σε καμιά περίπτωση ο Ι. Μεταξάς δεν αποφάσιζε μόνος του και όντας πιστός στο βασιλιά είχε την εύνοια του. Δεν θα πρέπει, πάντως, να μας διαφεύγει ότι για την επιστροφή του βασιλιά Γεωργίου Β΄ σιωπηρά συναίνεσε και ο πολιτικός κόσμος εκείνης της περιόδου (βουλή) δεχόμενος να διενεργήσει **δημοψήφισμα** για το πολιτειακό και την επαναφορά ή όχι της βασιλείας. Με λίγα λόγια, οι εξουσιαστές διακρίνοντας μια πιθανότητα απώλειας του ρόλου τους από μια ενδεχόμενη κοινωνική εξέγερση, δεν δίστασαν να προχωρήσουν στην επιβολή δικτατορίας για την διασφάλιση τους, σχεδιάζοντας την μετάβαση σε σταθερές συνθήκες που θα διασφάλιζαν την κρατική επιβολή.

Η Βρετανία υποστήριξε το νέο καθεστώς, γιατί ο βασιλιάς Γεώργιος είχε ταχθεί υπέρ μιας φιλοβρετανικής εξωτερικής πολιτικής και μιας υπερτροφικά ευνοϊκής μεταχείρισης των βρετανικών χρηματιστικών και οικονομικών συμφερόντων. Τη δεκαετία του '30 τα βρετανικά κεφάλαια αποτελούσαν το 53% των ξένων κεφαλαίων στην Ελλάδα, ενώ π.χ. τα γερμανικά μόλις το 5%, τα δε προνόμια των βρετανικών επιχειρήσεων θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν «σκανδαλώδη». Κλείστηκε ακόμη και συμφωνία, ύστερα από παρέμβαση του

μια μικρή συμβολή στην αλήθεια

Σε λιγότερο από ένα μήνα θα ακουστεί, για άλλη μια φορά, με αφορμή την επέτειο της επίθεσης του ιταλικού κράτους στο ελλαδικό, η γνωστή κρατική προπαγάνδα περί «ηρωισμού» των προγόνων, εθνικής «ομοψυχίας», «αξιών της πατρίδας» και διαφόρων παρόμοιων δημαγωγικών ανοησιών. Είναι δεδομένη, πλέον, λόγω της περίστασης, η ανελέητη επίθεση στο βιοτικό επίπεδο των «μη προνομιούχων» κοινωνικών ομάδων και με αφορμή την (και καλά) τακτοποίηση των δημοσιονομικών «ελλειμμάτων», πατριωτικές αλλά και εθνικιστικές κόρωνες θα ακουστούν από τα χείλη των κυβερνοπατέρων. Για την μικρή πλην τίμια «πατρίδα» που δέχεται επίθεση, για το σθένος των Ελλήνων ενάντια σε όσους θέλουν το «κακό τους». Ξέρουμε πολύ καλά όταν οι κυβερνήτες, εντολοδόχοι, πλέον, της παγκόσμιας εξουσιαστικής κλίκας κάνουν αναφορά σε «έθνος», «πατρίδα» και «φυλή» κάτι άσχημο συμβαίνει (ή πρόκειται να συμβεί) στους καταπιεσμένους.

Στην μοναδική χώρα της Ευρώπης που γιορτάζεται η έναρξη του πολέμου σαν «εθνική» εορτή, σε αντίθεση με άλλες όπου συνήθως γιορτάζεται η απελευθέρωσή τους, το ελλαδικό κράτος στήριξε σε αυτή μια εθνοπατριωτική προπαγάνδα για τις δεκαετίες που ακολούθησαν. Χωρίς να υποτιμούμε το θάρρος που έδειξαν οι παραπλανημένοι από τη πολιτική των εξουσιαστών, στρατιώτες του ελλαδικού κράτους απέναντι στον πανίσχυρο στρατό της φασιστικής Ιταλίας και τις αντίξοες συνθήκες που αντιμετώπισαν κατά τη διάρκεια του «έπους του '40», δε παύει να ήταν θύματα ενός πολιτικού σχεδιασμού ανακατανομής κυριαρχίας και πλούτου, θυσιαζόμενοι στην εξουσιαστική απληστία. Γιατί καμιά νίκη δεν χάρηκαν οι έλληνες, εκτός και αν κάποιοι αρκούνται σε μια «πύρρειο» με μπόλικη δόση προπαγάνδας.

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ

Η κατάσταση το 1936

Κάνοντας μια σύντομη περιγραφή της κατάστασης που επικρατούσε στο ελλαδικό κράτος, αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο, είναι εμφανές ότι από το 1936 που επιβλήθηκε η δικτατορία με τον Ιωάννη Μεταξά μέχρι τον Οκτώβριο του 1940, το κράτος και όλες οι πολιτικές δυνάμεις που το στελέχωναν προετοίμαζαν τον κρατικό μηχανισμό, αλλά και τους κατοίκους της χώρας για μια πολεμική σύρραξη.

Μετά το **δημοψήφισμα** του καλοκαιριού του 1935, την επιστροφή του έκπτωτου βασιλιά Γεωργίου Β΄ το Νοέμβριο του ίδιου έτους, το μη σχηματισμό αυτοδύναμης κυβέρνησης στις εκλογές (με απλή αναλογική) του Ιανουαρίου του 1936, είναι φανερή η αδυναμία των πολιτικών δυνάμεων να εξασφαλίσουν την κοινωνική τάξη. Ο βασιλιάς αναθέτει την πρωθυπουργία τον Απρίλιο του 1936,[1] στον μέχρι τότε Υπουργό Στρατιωτικών, Ιωάννη Μεταξά.

Η εξέγερση των καπνεργατών στην αρχή, και των υπολοίπων εργατών το Μάιο του 1936 και η σκληρότατη κρατική καταστολή, που άφησε πίσω της 12 νεκρούς και 300 τραυματίες, έκανε πλέον εμφανές ότι το Κράτος τρομαγμένο, από την κοινωνική ανησυχία και φοβούμενο μια γενικευμένη εξέγερση, έπρεπε να καταστείλει κάθε φωνή αντίδρασης και φυσικά την κομμουνιστική «απειλή». Άλλωστε, δεν είναι τυχαίο ότι την 4η Αυγούστου 1936, ο Ιωάννης Μεταξάς, έκανε χρήση του νόμου 4229/1929[2] με τη σύμφωνη γνώμη του βασιλιά και ανέστειλε συγκεκριμένα άρθρα του συντάγματος εγκαθιδρύοντας δικτατορία μια ημέρα πριν την κηρυγμένη γενική απεργία της 5ης Αυγούστου.[3] Ο φόβος για ενδεχόμενη κοινωνική εξέγερση, που απειλούσε την «αστική δημοκρατία» αποτυπώνεται και στο διάγγελμα του Ι. Μεταξά προς τον ελληνικό λαό την 4η Αυγούστου όπου αναφέρει ότι «*ο κομμουνισμός παρεσκεύαζε την κοινωνικήν επανάστασιν [...]. Αι σκηναί της Θεσσαλονίκης κατά τον παρελθόντα Μάιον υπήρξαν το προοίμιο*».[4]

Σε καμιά περίπτωση ο Ι. Μεταξάς δεν αποφάσιζε μόνος του και όντας πιστός στο βασιλιά είχε την εύνοια του. Δεν θα πρέπει, πάντως, να μας διαφεύγει ότι για την επιστροφή του βασιλιά Γεωργίου Β΄ σιωπηρά συναίνεσε και ο πολιτικός κόσμος εκείνης της περιόδου (βουλή) δεχόμενος να διενεργήσει **δημοψήφισμα** για το πολιτειακό και την επαναφορά ή όχι της βασιλείας. Με λίγα λόγια, οι εξουσιαστές διακρίνοντας μια πιθανότητα απώλειας του ρόλου τους από μια ενδεχόμενη κοινωνική εξέγερση, δεν δίστασαν να προχωρήσουν στην επιβολή δικτατορίας για την διασφάλιση τους, σχεδιάζοντας την μετάβαση σε σταθερές συνθήκες που θα διασφάλιζαν την κρατική επιβολή.

Η Βρετανία υποστήριξε το νέο καθεστώς, γιατί ο βασιλιάς Γεώργιος είχε ταχθεί υπέρ μιας φιλοβρετανικής εξωτερικής πολιτικής και μιας υπερτροφικά ευνοϊκής μεταχείρισης των βρετανικών χρηματιστικών και οικονομικών συμφερόντων. Τη δεκαετία του '30 τα βρετανικά κεφάλαια αποτελούσαν το 53% των ξένων κεφαλαίων στην Ελλάδα, ενώ π.χ. τα γερμανικά μόλις το 5%, τα δε προνόμια των βρετανικών επιχειρήσεων θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν «σκανδαλώδη». Κλείστηκε ακόμη και συμφωνία, ύστερα από παρέμβαση του βασιλιά Γεωργίου, που προέβλεπε αύξηση των τόκων που θα πλήρωνε το ελληνικό

συνέχεια στη σελίδα 14

Το συγκεκριμένο πείραμα αμφισβητεί αυτή τη δυνατότητα, όπως και το ρητό της εξελικτικής θεωρίας σχετικά με την ασφάλεια που παρέχει ο αριθμός των παρευρι- πειράματος, αβλαβής καπνός θα διοχετεύονταν από τους αεραγωγούς μέσα στην αίθουσα. Τότε οι δυο ηθοποιοί θα παρέμεναν ψύχραιμοι και αδιάφοροι πα- τρόπο ώστε ο ανυποψίαστος συμμετέχων να είναι μόνος του στην αίθουσα, σχεδόν όλοι οι συμμετέχοντες εξέλαβαν την ιστορία του καπνού ως κατάσταση εκτάκτου κολα τα ΜΜΕ κατασκευάζοντας πρωτίστως μια πλαστή εικόνα του κοινωνικού συνόλου, συγκεκριμενοποιώντας τάσεις και καταστάσεις κατά το δοκούν και απο-

θνική» εορτή, σε αντίθεση με άλλες όπου συνήθως γιορτάζεται η απελευθέρωσή τους, το ελλαδικό κράτος στήριξε σε αυτή μια εθνοπατριωτική προπαγάνδα για τις δεκαετίες που ακολούθησαν. Χωρίς να υποτιμούμε το θάρρος που έδειξαν οι παραπλανημένοι από τη πολιτική των εξουσιαστών, στρατιώτες του ελλαδικού κράτους απέναντι στον πανίσχυρο στρατό της φασιστικής Ιταλίας και τις αντίξοες συνθήκες που αντιμετώπισαν κατά τη διάρκεια του «έπους του '40», δε παύει να ήταν θύματα ενός πολιτικού σχεδιασμού ανακατανομής κυριαρχίας και πλούτου, θυσιαζόμενοι στην εξουσιαστική απληστία. Γιατί καμιά νίκη δεν χάρηκαν οι έλληνες, εκτός και αν κάποιοι αρκούνται σε μια «πύρρειο» με μπόλικη δόση προπαγάνδας.

Η κατάσταση το 1936

Κάνοντας μια σύντομη περιγραφή της κατάστασης που επικρατούσε στο ελλαδικό κράτος, αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο, είναι εμφανές ότι από το 1936 που επιβλήθηκε η δικτατορία με τον Ιωάννη Μεταξά μέχρι τον Οκτώβριο του 1940, το κράτος και όλες οι πολιτικές δυνάμεις που το στελέχωναν προετοίμαζαν τον κρατικό μηχανισμό, αλλά και τους κατοίκους της χώρας για μια πολεμική σύρραξη.

Μετά το **δημοψήφισμα** του καλοκαιριού του 1935, την επιστροφή του έκπτωτου βασιλιά Γεωργίου Β΄ το Νοέμβριο του ίδιου έτους, το μη σχηματισμό αυτοδύναμης κυβέρνησης στις εκλογές (με απλή αναλογική) του Ιανουαρίου του 1936, είναι φανερή η αδυναμία των πολιτικών δυνάμεων να εξασφαλίσουν την κοινωνική τάξη. Ο βασιλιάς αναθέτει την πρωθυπουργία τον Απρίλιο του 1936,[1] στον μέχρι τότε Υπουργό Στρατιωτικών, Ιωάννη Μεταξά.

Η εξέγερση των καπνεργατών στην αρχή, και των υπολοίπων εργατών το Μάιο του 1936 και η σκληρότατη κρατική καταστολή, που άφησε πίσω της 12 νεκρούς και 300 τραυματίες, έκανε πλέον εμφανές ότι το Κράτος τρομαγμένο, από την κοινωνική ανησυχία και φοβούμενο μια γενικευμένη εξέγερση, έπρεπε να καταστείλει κάθε φωνή αντίδρασης και φυσικά την κομμουνιστική «απειλή». Άλλωστε, δεν είναι τυχαίο ότι την 4η Αυγούστου 1936, ο Ιωάννης Μεταξάς, έκανε χρήση του νόμου 4229/1929[2] με τη σύμφωνη γνώμη του βασιλιά και ανέστειλε συγκεκριμένα άρθρα του συντάγματος εγκαθιδρύοντας δικτατορία με τη στήριξη της αστικής τάξης και τη σιωπηρή ανοχή των πολιτικών κομμάτων, αφού ήταν ο μόνος τρόπος να εξασφαλιστεί η επιβολή.

Η Βρετανία υποστήριξε το νέο καθεστώς, γιατί ο βασιλιάς Γεώργιος είχε ταχθεί υπέρ μιας φιλοβρετανικής εξωτερικής πολιτικής και μιας υπερτροφικά ευνοϊκής μεταχείρισης των βρετανικών χρηματιστικών και οικονομικών συμφερόντων. Τη δεκαετία του '30 τα βρετανικά κεφάλαια αποτελούσαν το 53% των ξένων κεφαλαίων στην Ελλάδα, ενώ π.χ. τα γερμανικά μόλις το 5%, τα δε προνόμια των βρετανικών επιχειρήσεων θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν «σκανδαλώδη». Κλείστηκε ακόμη και συμφωνία, ύστερα από παρέμβαση του βασιλιά Γεωργίου, που προέβλεπε αύξηση των τόκων που θα πλήρωνε το ελληνικό

συνέχεια στη σελίδα 14

Το συγκεκριμένο πείραμα αμφισβητεί αυτή τη δυνατότητα, όπως και το ρητό της εξελικτικής θεωρίας σχετικά με την ασφάλεια που παρέχει ο αριθμός των παρευρισκομένων. Επίσης από τα συμπεράσματα του πειράματος προκύπτει ότι οι συμμετέχοντες που δεν αντέδρασαν δεν ήταν απαθή (παρουσίασαν ταχυκαρδία, στρες κ.ά.) αλλά βρίσκονταν σε κατάσταση αναποφασιστικότητας και σύγκρουσης. Επί πλέον για πρώτη φορά αντιλήφθηκαν το φαινόμενο που ονόμασαν **«διάχυση ευθύνης»**. Όσο περισσότερα άτομα παρίστανται ως μάρτυρες σε κάποιο γεγονός, τόσο λιγότερο υπεύθυνο αισθάνεται το κάθε άτομο γιατί η ευθύνη κατανέμεται ισομερώς. **«Είμαστε ζώα που έχουν καταδικαστεί να ζουν μ' ένα εγκεφαλικό φλοιό ο οποίος έχει αναπτυχθεί τόσο πολύ σε σχέση με τον αρχέγονο εγκέφαλο μας μέχρι σημείου να συνθλίβονται το ένστικτο και το επακόλουθο του -η κοινή λογική»**.

Εν συνεχεία, οι ερευνητές προχώρησαν σε ένα ακόμη πείραμα. Μέσα σ' ένα δωμάτιο με αγωγούς εξαερισμού οι ψυχολόγοι τοποθέτησαν δύο φοιτητές-ηθοποιούς και έναν ανυποψίαστο συμμετέχοντα. Οι τρεις τους θα συμπλήρωναν ένα ερωτηματολόγιο σχετικά με την πανεπιστημιακή ζωή. Αρκετά λεπτά μετά την έναρξη του πειράματος, αβλαβής καπνός θα διοχετεύονταν από τους αεραγωγούς μέσα στην αίθουσα. Τότε οι δυο ηθοποιοί θα παρέμεναν ψύχραιμοι και αδιάφοροι, παρότι η ατμόσφαιρα γινόταν θολή και αποπνικτική, προκαλούσε ερεθισμό και μερικοί άρχισαν να βήχουν. Από το σύνολο των συμμετεχόντων στο πείραμα (72 άτομα), μόνο ένα ενημέρωσε εντός τεσσάρων λεπτών ακόμη τρία μέχρι το τέλος της διεξαγωγής του πειράματος. Και όλα αυτά ενώ τα μαλλιά και τα χείλη των συμμετεχόντων ήταν κάτασπρα από το στρώμα αιθάλης...

Είναι πιθανό, αυτό το πείραμα περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο **«να καταδεικνύει την καθαρή τρέλα που υπάρχει στα μύχια των ανθρώπινων όντων, μια τρέλα που αντιστέκεται τόσο σθεναρά στην κοινή λογική κάνοντάς μας να προτιμούμε να θέτουμε τη ζωή μας σε κίνδυνο παρά να ενεργούμε αντίθετα με αυτό που κάνουν όλοι, να δίνουμε δηλαδή μεγαλύτερη αξία στα κοινωνικά πρότυπα απ' ότι στην επιβίωση μας»**. Οι τρόποι συμπεριφοράς δεν είναι κάτι το επιπόλαιο, είναι πολύ ισχυρές καταστάσεις που μπορούν να αλλοιώσουν και να διαφοροποιήσουν αρχέγονες όψεις. Όταν οι ερευνητές τροποποίησαν το πείραμα κατά τρόπο ώστε ο ανυποψίαστος συμμετέχων να είναι μόνος του στην αίθουσα, σχεδόν όλοι οι συμμετέχοντες εξέλαβαν την ιστορία του καπνού ως κατάσταση εκτάκτου ανάγκης κι ανέφεραν το γεγονός αμέσως. Συνεπώς, μια βασική παρατήρηση που μπορούμε να κάνουμε, είναι ότι το ανθρώπινο είδος των πόλεων παρακινείται από τη μίμηση, άρα ακολουθεί το πλήθος, τη μάζα είτε αυτό αφορά εκλογική πελατεία είτε «κινηματικά» πρόβατα. Μίμηση, δηλαδή, χειραγώγηση, υπακοή, εκτέλεση. Συμπεριφορές που βρίσκουν πρόσφορο έδαφος σε τρόπους και καταστάσεις ζωής όπου οι κοινωνικές δομές είναι πολύπλοκες, πολυπληθείς, εξαρτησιογόνες και ιεραρχικές. Τα πειράματα αυτά καταδεικνύουν με απλό τρόπο, ότι πολλές φορές ο σημερινός άνθρωπος δεν σκέφτεται λογικά αλλά μιμητικά και πρωταρχικά κοινωνικά αποδεκτά. Ακόμη και όταν στα τέλη της δεκαετίας του '70 φοιτητές παρακολούθησαν σε βίντεο τα πειράματα των Ντάρλεϊ και Λατανέ, γνωρίζοντας όλη τη μεθοδολογία, ναι μεν το ποσοστό αντίδρασης τους και παροχής βοήθειας, ήταν διπλάσιο αλλά και πάλι υπήρχε ποσοστό αδρανοποίησης και αβουλίας λόγω μιμητισμού.

Αντιλαμβανόμαστε, επίσης, τον χειραγωγικό ρόλο που μπορούν να παίξουν εύκολα τα ΜΜΕ κατασκευάζοντας πρωτίστως μια πλαστή εικόνα του κοινωνικού συνόλου, συγκεκριμενοποιώντας τάσεις και καταστάσεις κατά το δοκούν και αποσιωπόντας άλλες. Αν τα ΜΜΕ περιγράφουν ένα γεγονός ως «μεγάλου κοινωνικού ενδιαφέροντος», τότε ο πολίτης θεωρεί αυτόματα το συγκεκριμένο γεγονός ως σημαντικό, ενώ ο ίδιος σε άλλη περίπτωση ίσως θεωρούσε σημαντικό ένα άλλο γεγονός. Το ίδιο ασφαλώς ισχύει και για τα ιντερνετικά δίκτυα κοινωνικής δικτύωσης, όπου μπορούν να κατευθύνουν τη σκέψη, αντίδραση και δράση των ανθρώπων σε συγκεκριμένες εκτονωτικές καταστάσεις. Και εκτός των άλλων, το άτομο συχνά θεωρεί ότι συμμετέχει στη διαμόρφωση μιας ωφελιμιστικής κατάστασης πατώντας απλά πάνω στις ετικέτες και τα εικονίδια like και προώθηση. Έτσι, αντί να χρησιμοποιείται το μέσο για κάποιο σκοπό, καταλήγει ο χρήστης να είναι το θύμα τόσο του μέσου όσο φυσικά και του σκοπού.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Πηγές: 1. Lauren Slater, Το κουτί της ψυχής, εκδ.οξύ

2. Σημειώσεις για τον ψυχιατρικό φασισμό, Don Waitz , Toronto ,Ontario

συνέχεια από τη σελίδα 13

δημόσιο στους Βρετανούς πιστωτές του.[5] Δεν είναι τυχαία η δήλωση του Βρετανού πρέσβη Sydney Waterlow, ότι αν η ελλάδα είχε κοινοβουλευτική κυβέρνηση δεν θα μπορούσαν να είχαν λυθεί αυτά τα προβλήματα.[6] Όπως επίσης δεν είναι τυχαία και η επαναδιαπραγμάτευση των ομόλογων του ελληνικού κράτους και η συμφωνία με τους Βρετανούς ομολογιούχους που έγινε στις 20 Αυγούστου του 1936, η πρώτη από την εγκαθίδρυση της δικτατορίας.[7]

Η παραπάνω σύντομη αναφορά γίνεται περισσότερο για να γίνει φανερό ότι ο βασιλιάς Γεώργιος και η κυβέρνηση της δικτατορίας του Μεταξά, είχαν συμφέροντα με το βρετανικό κράτος και σε καμιά περίπτωση, η φασιστικής ιδεολογίας υπόσταση του ελλαδικού κράτους, δεν υπήρξε ταυτισμένη με τα ναζιστικά και φασιστικά καθεστώτα και οικονομικά συμφέροντα του άξονα.

Προετοιμασία για τον πόλεμο

Κάθε προσπάθεια του ΚΚΕ, μετά την επιβολή της δικτατορίας, να «αφυπνίσει» τον «ελληνικό λαό» με προπαγάνδα για δήθεν ταύτιση της δικτατορίας με τον Άξονα στερείται, παντελώς, σοβαρότητας. Το ΚΚΕ αναφέρεται στην κυβέρνηση Μεταξά ως εξής: *«πράκτορας του γερμανικού φασισμού η μοναρχοφασιστική δικτατορία, ξεπούλησε και ξεπουλάει στους γερμανούς φασίστες την Ελλάδα»*[8] και *«η χιτλερική εξωτερική πολιτική της δικτατορίας εκμηδενίζει και το τελευταίο ίχνος της εθνικής μας ανεξαρτησίας. Οι βασικότερες πλουτοπαραγωγικές πηγές του τόπου μας, οι στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις καθώς και όλα τα αμυντικά έργα της χώρας βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο και των γερμανών. Η χιτλερική κατασκοπεία δρα ελεύθερα...»*.[9]

Η γελοιότητα του κόμματος φτάνει στην κορύφωσή της τον Ιούνιο του 1939, μετά την συνθήκη Μολότοφ-Ρίμπεντροπ και τη συμφωνία για μη επίθεση μεταξύ ναζιστικής Γερμανίας και Σοβιετικής Ένωσης, ό-

πως άλλωστε συμβαίνει σε όλους τους πολέμους. Χωρίς κανέναν ενδοιασμό, κανείς από τους «πολιτικούς εταίρους» της περιόδου της δικτατορίας δεν εξέφρασε αντιπολεμικό λόγο, αντίθετα προετοίμαζαν τους ανθρώπους για τη σφαγή και φυσικά επιθυμούσαν να τους πείσουν να αναλωθούν, ο καθένας για τα συμφέροντά του. Ειδικά όσον αφορά τους σταλινικούς του κ.κ.ε., τα γεγονότα τούς εξέθεσαν τόσο πολύ, αλλά ουδέποτε νοιάστηκαν για την «ηθική» παρά μόνο για την εξουσία.

Το δικτατορικό καθεστώς στη Ελλάδα προσπάθησε πολύ για να κρατήσει την «ουδετερότητα» της χώρας. Στις 21 Μαΐου 1940, σε συνάντηση του δικτάτορα με το στρατιωτικό επιτελείο, ο ίδιος αναφέρει ότι η χώρα δεν έχει επιθετικές βλέψεις, ούτε προβλέπει ότι θα παραστεί η ανάγκη να επιτεθεί σε κάποια γείτονα χώρα, αλλά και δε θα δώσει αφορμή επίθεσης στην Ιταλία, τηρώντας την απόλυτη ουδετερότητα μεταξύ των αντιμαχόμενων.

Επίσης, αναγνωρίζει ότι η Ελλάδα δεν είναι ικανή να ζήσει, πόσο μάλλον να πολεμήσει σαν αντίπαλος της Γαλλίας και της Αγγλίας (που ήταν κυρίαρχη δύναμη των θαλασσών) και εφ' όσον περιβρέχεται από θάλασσα, είναι αναμενόμενο ότι «θ' αποθάνει εξ ασφυξίας». Οι οικονομικές δυνατότητες της χώρας δεν είναι τέτοιες, ώστε να επιτρέπουν το μακροχρόνιο πόλεμο με κάποια μεγάλη δύναμη αλλά εφ' όσον συμβεί, *«διάρκεια 15-20 ημερών υπολογίζεται, καθ' ην θα αντιταχθώμεν σθεναρώς, θα δείξωμεν τας αρετάς μας και θα πέσωμεν ενδόξως»*.[13] Στη συνέχεια, ένας αντιστράτηγος τον ρωτά *«μήπως είναι δυνατόν να μεταπηδήσωμεν προς τον Άξονα;»* και ο Μεταξάς οργισμένος, λέει *«θα τηρήσωμεν το λόγο της τιμής μας»*. Οι στρατιωτικοί μη φέροντες αντίρρηση (στο βασιλιά στην ουσία), του ζήτησαν έστω και την τελευταία στιγμή ενίσχυση σε πολεμικό υλικό από τους συμμάχους, εισπράττοντας μια αρνητική απάντηση.

Ακόμα και μετά τον τορπιλισμό του αντιτορπιλικού «Έλλη», ο Μεταξάς στην ημερήσια διαταγή του προς το βασιλικό ναυτικό (17 Αυγούστου 1940) κάνει λόγο για «α-

Η υπογραφή της ανακωχής

Ελλάδος. Και με το δίκαιον των. Κυρίαρχοι πάντοτε της θαλάσσης, δε θα παρέλειπαν, υπερασπίζοντας πλέον τον εαυτόν των, έπειτα από μια τοιαύτην αυτοδούλωσιν της Ελλάδος εις τους εχθρούς των να καταλάβουν την Κρήτη και τας άλλας νήσους μας.[..] εις μιαν τοιαύτην περίπτωση [..] ο λαός δικαίως θα ετάσσετο εναντίον της Κυβερνήσεως, η οποία δια να τον προφύλαξη από τον πόλεμον θα τον κατεδίκαζε εις εθελουσίαν υποδούλωσιν μετ' εθνικού ακρωτηριασμού».[16]

Για τους Βρετανούς (και για τους Έλληνες εξουσιαστές φυσικά) μόνο έκπληξη δεν ήταν η επίθεση του Ιταλικού στρατού. Ήδη από τον Απρίλιο του 1939 ο Τσόρτσιλ είχε εγγυηθεί την ανεξαρτησία της Ελλάδος *«Η Κυβέρνησις της Α. Μεγαλειότητος αποδίδει μέγιστη σημασίαν εις το να αποφευχθή η διατάραξις του Μεσογειακού status quo, είτε απειλή, είτε δια της βίας.[..] η Βρετανική Κυβέρνησις θα εθεώρει αυτήν αμέσως υποχρεωμένη να παράσχει εις την ελληνικήν κυβέρνησιν πάσαν βοήθειαν ην διαθέτει...»*.[17] Μετά την κατάληψη της Αλ-

κά στρατεύματα αντιμετώπιζαν πολλά προβλήματα ανεφοδιασμού βασικών αγαθών, όχι μόνο πολεμικού υλικού. Η παρατεταμένη διάρκεια της μάχης της Πίνδου (κράτησε παραπάνω από 15-20 μέρες που υπολόγιζαν ο Μεταξάς και οι «σύμμαχοι») και οι δυσμενείς καιρικές συνθήκες του χειμώνα του '41 επηρέασαν το «αξιόμαχο» του ελληνικού στρατού.

Ειδικά κατά την τρίτη φάση του ελληνοϊταλικού πόλεμου και λίγο πριν από την επίθεση του ιταλικού στρατού μέχρι και την συνθηκολόγηση η κατάσταση είχε αρχίσει να περιπλέκεται. Στις αρχές Μαρτίου υπάρχει ήδη μεταφορά γερμανικών στρατευμάτων στη Ρουμανία και όλα δείχνουν, μετά την απόκρουση της ιταλικής επίθεσης, ότι το επόμενο στάδιο του πολέμου θα εξελισσόταν στη Μακεδονία. Ο στρατηγός Παπάγος, διοικητής της στρατιάς της Ανατολικής Μακεδονίας έρχεται σε επαφή με Βρετανούς ζητώντας οι ενισχύσεις να αναπτυχθούν στη Μακεδονία, ενισχύοντας τις ήδη ανεπτυγμένες δυνάμεις του ελληνικού στρατού. Οι Βρετανοί αρνούνται να

περισσότερο για να γίνει φανερό ότι ο βασιλιάς Γεώργιος και η κυβέρνηση της δικτατορίας του Μεταξά, είχαν συμφέροντα με το βρετανικό κράτος και σε καμιά περίπτωση, η φασιστικής ιδεολογίας υπόσταση του ελλαδικού κράτους, δεν υπήρξε ταυτισμένη με τα ναζιστικά και φασιστικά καθεστώτα και οικονομικά συμφέροντα του άξονα.

Προετοιμασία για τον πόλεμο

Κάθε προσπάθεια του ΚΚΕ, μετά την επιβολή της δικτατορίας, να «αφυπνίσει» τον «ελληνικό λαό» με προπαγάνδα για δήθεν ταύτιση της δικτατορίας με τον Άξονα στερείται, παντελώς, σοβαρότητας. Το ΚΚΕ αναφέρεται στην κυβέρνηση Μεταξά ως εξής: *«πράκτορας του γερμανικού φασισμού η μοναρχοφασιστική δικτατορία, ξεπούλησε και ξεπουλάει στους γερμανούς φασίστες την Ελλάδα»*[8] και *«η χιτλερική εξωτερική πολιτική της δικτατορίας εκμηδενίζει και το τελευταίο ίχνος της εθνικής μας ανεξαρτησίας. Οι βασικότερες πλουτοπαραγωγικές πηγές του τόπου μας, οι στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις καθώς και όλα τα αμυντικά έργα της χώρας βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο και των γερμανών. Η χιτλερική κατασκοπεία δρα ελεύθερα...».*[9]

Η γελοιότητα του κόμματος φτάνει στην κορύφωσή της τον Ιούνιο του 1939, μετά την συνθήκη Μολότοφ-Ρίμπεντροπ και τη συμφωνία για μη επίθεση μεταξύ ναζιστικής Γερμανίας και Σοβιετικής Ένωσης, όπου και επίσημα πλέον η χιτλερική Γερμανία είναι σύμμαχος της Σοβιετικής ένωσης. Αυτομάτως αλλάζει και η πολιτική του ΚΚΕ και δηλώνει δημόσια ότι *«έκανε λάθος και δεν ήταν σωστές οι προηγούμενες εκτιμήσεις του [..] η Γαλλία και η Αγγλία δεν είναι δημοκρατικά και φιλειρηνικά έθνη αλλά ιμπεριαλιστικές αυτοκρατορίες που καταπιέζουν έθνη και λαούς. Δεν είναι οι ιταλοί και οι γερμανοί φασίστες που προκαλούν και επιδιώκουν τον πόλεμο αλλά οι αγγλογάλλοι ιμπεριαλιστές».*[10]

Από το ψέμα, δηλαδή, στην υποκρισία και πάλι πίσω, αφού πρότειναν *«να κάνουμε ό,τι έκαναν η Βουλγαρία και η Γιουγκοσλαβία και σωθήκανε, να θέσουμε τον εαυτό μας υπό την προστασία της ΕΣΣΔ»* (σημ: οι δυο αυτές χώρες είχαν ήδη προσχωρήσει στον Άξονα όταν γράφονταν αυτές οι δηλώσεις, επιστροφή, δηλαδή, στο ψέμα...)[11] Αφού η πολιτική του κόμματος

«ουδετερότητα» της χώρας. Στις 24 Μαΐου 1940, σε συνάντηση του δικτάτορα με το στρατιωτικό επιτελείο, ο ίδιος αναφέρει ότι η χώρα δεν έχει επιθετικές βλέψεις, ούτε προβλέπει ότι θα παραστεί η ανάγκη να επιτεθεί σε κάποια γείτονα χώρα, αλλά και δε θα δώσει αφορμή επίθεση στην Ιταλία, τηρώντας την απόλυτη ουδετερότητα μεταξύ των αντιμαχόμενων.

Επίσης, αναγνωρίζει ότι η Ελλάδα δεν είναι ικανή να ζήσει, πόσο μάλλον να πολεμήσει σαν αντίπαλος της Γαλλίας και της Αγγλίας (που ήταν κυρίαρχη δύναμη των θαλασσών) και εφ' όσον περιβρέχεται από θάλασσα, είναι αναμενόμενο ότι «θ' αποθάνει εξ ασφυξίας». Οι οικονομικές δυνατότητες της χώρας δεν είναι τέτοιες, ώστε να επιτρέπουν το μακροχρόνιο πόλεμο με κάποια μεγάλη δύναμη αλλά εφ' όσον συμβεί, *«διάρκεια 15-20 ημερών υπολογίζεται, καθ' ην θα αντιταχθώμεν σθεναρώς, θα δείξωμεν τας αρετάς μας και θα πέσωμεν ενδόξως»*.[13] Στη συνέχεια, ένας αντιστράτηγος τον ρωτά *«μήπως είναι δυνατόν να μεταπηδήσωμεν προς τον Άξονα;»* και ο Μεταξάς οργισμένος, λέει *«θα τηρήσωμεν το λόγο της τιμής μας»*. Οι στρατιωτικοί μη φέροντες αντίρρηση (στο βασιλιά στην ουσία), του ζήτησαν έστω και την τελευταία στιγμή ενίσχυση σε πολεμικό υλικό από τους συμμάχους, εισπράττοντας μια αρνητική απάντηση.

Ακόμα και μετά τον τορπιλισμό του αντιτορπιλικού «Έλλη», ο Μεταξάς στην ημερήσια διαταγή του προς το βασιλικό ναυτικό (17 Αυγούστου 1940) κάνει λόγο για *«αγνώστου ταυτότητας υποβρύχιον»* κρατώντας χαμηλά τους τόνους και ψηλά τη σημαία της «ουδετερότητας».[14] Πάσει θυσία έπρεπε να κρατηθεί, αυτό το διάστημα, εκτός πολέμου η χώρα. Φυσικά δεν ήταν η αποστροφή του Μεταξά προς τον πόλεμο αλλά είχε περισσότερο να κάνει με τα συμφέροντα του ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου και τη δυνατότητα του να αποκομίσει οφέλη από τις μεταφορές της ναυτικής υπερδύναμης Βρετανίας.[15]

Η κήρυξη του πολέμου

Η σιωπηρά αναμενόμενη έναρξη του πολέμου, φαίνεται στο λιτό και σύντομο διάγγελμα του δικτάτορα, προς τον ελληνικό λαό (28η Οκτωβρίου), αφού καμιά έκπληξη δεν διακρίνεται στα λεγόμενά του. Αναφέρει ότι οι Ιταλοί ζήτησαν παράδοση τμημάτων του εθνικού

Η υπογραφή της ανακωχής

Ελλάδος. Και με το δίκαιον των. Κυρίαρχοι πάντοτε της θαλάσσης, δε θα παρέλειπαν, υπερασπίζοντας πλέον τον εαυτόν των, έπειτα από μια τοιαύτην αυτοδούλωσιν της Ελλάδος εις τους εχθρούς των να καταλάβουν την Κρήτη και τας άλλας νήσους μας.[..] εις μιαν τοιαύτην περίπτωση [..] ο λαός δικαίως θα ετάσσετο εναντίον της Κυβερνήσεως, η οποία δια να τον προφύλαξη από τον πόλεμον θα τον κατεδίκαζε εις εθελουσίαν υποδούλωσιν μετ' εθνικού ακρωτηριασμού».[16]

Για τους Βρετανούς (και για τους Έλληνες εξουσιαστές φυσικά) μόνο έκπληξη δεν ήταν η επίθεση του Ιταλικού στρατού. Ήδη από τον Απρίλιο του 1939 ο Τσόρτσιλ είχε εγγυηθεί την ανεξαρτησία της Ελλάδος *«Η Κυβέρνησις της Α. Μεγαλειότητος αποδίδει μέγιστη σημασίαν εις το να αποφευχθή η διατάραξις του Μεσογειακού status quo, είτε απειλή, είτε δια της βίας.[..] η Βρετανική Κυβέρνησις θα εθεώρει αυτήν αμέσως υποχρεωμένη να παράσχει εις την ελληνικήν κυβέρνησιν πάσαν βοήθειαν ην διαθέτει...».*[17] Μετά την κατάληψη της Αλβανίας από τον ιταλικό στρατό, τον Απρίλιο του 1939, το Γενικό Επιτελείο Στρατού (ΓΕΣ) εκδίδει Σχέδιο Εκστρατείας, προετοιμάζοντας έτσι το στρατό, για ενδεχόμενη πολεμική σύρραξη με την Ιταλία και την Βουλγαρία.[18] Επομένως δεν υπήρχε τίποτα αιφνίδιο στη κήρυξη του πολέμου, ήταν όμως μια πολύ καλή ευκαιρία για το κράτος να συσπειρώσει, γύρω από το βασιλιά και τις έννοιες του «έθνους» και της «πατρίδας» τους κατοίκους της χώρας, χρησιμοποιώντας τους σαν αναλώσιμο υλικό για την επερχόμενη σφαγή.

Το πολεμικό σκηνικό

Οι συγκρούσεις στο μετέπειτα πολεμικό σκηνικό, στο εδαφικό πλαίσιο της Ελλάδας, χωρίζονται σε **τρεις φάσεις**. Η πρώτη χρονοθετείται κατά την Ιταλική επίθεση από την 28η Οκτωβρίου μέχρι την 13η Νοεμβρίου του '40, η δεύτερη με

κά στρατεύματα αντιμετώπιζαν πολλά προβλήματα ανεφοδιασμού βασικών αγαθών, όχι μόνο πολεμικού υλικού. Η παρατεταμένη διάρκεια της μάχης της Πίνδου (κράτησε παραπάνω από 15-20 μέρες που υπολόγιζαν ο Μεταξάς και οι «σύμμαχοι») και οι δυσμενείς καιρικές συνθήκες του χειμώνα του '41 επηρέασαν το «αξιόμαχο» του ελληνικού στρατού.

Ειδικά κατά την τρίτη φάση του ελληνοϊταλικού πόλεμου και λίγο πριν από την επίθεση του ιταλικού στρατού μέχρι και την συνθηκολόγηση η κατάσταση είχε αρχίσει να περιπλέκεται. Στις αρχές Μαρτίου υπάρχει ήδη μεταφορά γερμανικών στρατευμάτων στη Ρουμανία και όλα δείχνουν, μετά την απόκρουση της ιταλικής επίθεσης, ότι το επόμενο στάδιο του πολέμου θα εξελισσόταν στη Μακεδονία. Ο στρατηγός Παπάγος, διοικητής της στρατιάς της Ανατολικής Μακεδονίας έρχεται σε επαφή με Βρετανούς ζητώντας οι ενισχύσεις να αναπτυχθούν στη Μακεδονία, ενισχύοντας τις ήδη ανεπτυγμένες δυνάμεις του ελληνικού στρατού. Οι Βρετανοί αρνούνται να δεχθούν την ανάπτυξη σε Αλεξανδρούπολη, Καβάλα, Θεσσαλονίκη και προτείνουν την υποχώρηση των εγκατεστημένων ελληνικών δυνάμεων στη κεντρική Μακεδονία, στο Βέρμιο. Ο Παπάγος αρνείται. Έτσι η αποστολή των βρετανικών ενισχύσεων, αρχίζει να επανεκτιμάται, στη βάση συμφωνίας της 4ης Μαρτίου 1941, από 100.000 άνδρες σε μόλις 58.000.[19] Ο Τσόρτσιλ, σε επιστολή στο στρατηγό Ίντεν (6 Μαρτίου 1941) γράφει ότι η κατάσταση έχει εξελιχθεί προς το χειρότερο παρ' όλο που οι Βρετανοί έχουν κάνει ότι είναι δυνατόν για να δημιουργήσουν ένα μόνιμο μέτωπο εναντίον της Γερμανίας στα Βαλκάνια. Αναφέρει επίσης ότι δε πρέπει να πιεστεί η Ελλάδα σε μια «απελπιδα αντίσταση» και ότι τίθενται σοβαρά προβλήματα για τα αυστραλιανά και νεοζηλανδικά στρατεύματα τώρα που μια επιχείρηση στην Ελλάδα κατέστη περισσότερο επικίν-

και *«η χιτλερική εξωτερική πολιτική της δικτατορίας εκμηδενίζει και το τελευταίο ίχνος της εθνικής μας ανεξαρτησίας. Οι βασικότερες πλουτοπαραγωγικές πηγές του τόπου μας, οι στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις καθώς και όλα τα αμυντικά έργα της χώρας βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο και των γερμανών. Η χιτλερική κατασκοπεία δρα ελεύθερα...».*[9]

Η γελοιότητα του κόμματος φτάνει στην κορύφωσή της τον Ιούνιο του 1939, μετά την συνθήκη Μολότοφ-Ρίμπεντροπ και τη συμφωνία για μη επίθεση μεταξύ ναζιστικής Γερμανίας και Σοβιετικής Ένωσης, όπου και επίσημα πλέον η χιτλερική Γερμανία είναι σύμμαχος της Σοβιετικής ένωσης. Αυτομάτως αλλάζει και η πολιτική του ΚΚΕ και δηλώνει δημόσια ότι *«έκανε λάθος και δεν ήταν σωστές οι προηγούμενες εκτιμήσεις του [..] η Γαλλία και η Αγγλία δεν είναι δημοκρατικά και φιλειρηνικά έθνη αλλά ιμπεριαλιστικές αυτοκρατορίες που καταπιέζουν έθνη και λαούς. Δεν είναι οι ιταλοί και οι γερμανοί φασίστες που προκαλούν και επιδιώκουν τον πόλεμο αλλά οι αγγλογάλλοι ιμπεριαλιστές».*[10]

Από το ψέμα, δηλαδή, στην υποκρισία και πάλι πίσω, αφού πρότειναν *«να κάνουμε ό,τι έκαναν η Βουλγαρία και η Γιουγκοσλαβία και σωθήκανε, να θέσουμε τον εαυτό μας υπό την προστασία της ΕΣΣΔ»* (σημ: οι δυο αυτές χώρες είχαν ήδη προσχωρήσει στον Άξονα όταν γράφονταν αυτές οι δηλώσεις, επιστροφή, δηλαδή, στο ψέμα...).[11] Αφού η πολιτική του κόμματος άλλαξε, τα *«ρομποτοποιημένα μέλη του που πάντα χωρίς αντίρρηση δέχονταν όλες τις αλλαγές της πολιτικής του κ.κ.ε., αυτή τη φορά η συμμαχία με το φασισμό τους φάνηκε κάπως παράξενη και αχώνευτη. Αλλά μόνο για λίγο. [..] γίνανε λυσσαλέοι αντίπαλοι των άγγλων και των γάλλων [..] Βρίσκανε κοινά σημεία και ιδεολογική συγγένεια με το ναζιστικό κόμμα. Π.χ. και αυτό ήταν εργατικό και σοσιαλιστικό».*[12]

Είναι φανερό, ότι άσχετα με ποιο στρατόπεδο επέλεξε ο κάθε εξουσιαστής να συνταχθεί προπολεμικά, είχε μια εικόνα του πολέμου, που ερχόταν και έπαιζε το παιχνίδι της κυριαρχίας με τους όρους που υπήρχαν, με σκοπό να εξυπηρετήσει πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα, ό-

δόξως».[13] Στη συνέχεια, ένας αντιστράτηγος τον ρωτά *«μήπως είναι δυνατόν να μεταπηδήσωμεν προς τον Άξονα;»* και ο Μεταξάς οργισμένος, λέει *«θα τηρήσωμεν το λόγο της τιμής μας»*. Οι στρατιωτικοί μη φέροντες αντίρρηση (στο βασιλιά στην ουσία), του ζήτησαν έστω και την τελευταία στιγμή ενίσχυση σε πολεμικό υλικό από τους συμμάχους, εισπράττοντας μια αρνητική απάντηση.

Ακόμα και μετά τον τορπιλισμό του αντιτορπιλικού «Έλλη», ο Μεταξάς στην ημερήσια διαταγή του προς το βασιλικό ναυτικό (17 Αυγούστου 1940) κάνει λόγο για *«αγνώστου ταυτότητας υποβρύχιον»* κρατώντας χαμηλά τους τόνους και ψηλά τη σημαία της «ουδετερότητας».[14] Πάσει θυσία έπρεπε να κρατηθεί, αυτό το διάστημα, εκτός πολέμου η χώρα. Φυσικά δεν ήταν η αποστροφή του Μεταξά προς τον πόλεμο αλλά είχε περισσότερο να κάνει με τα συμφέροντα του ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου και τη δυνατότητα του να αποκομίσει οφέλη από τις μεταφορές της ναυτικής υπερδύναμης Βρετανίας.[15]

Η κήρυξη του πολέμου

Η σιωπηρά αναμενόμενη έναρξη του πολέμου, φαίνεται στο λιτό και σύντομο διάγγελμα του δικτάτορα, προς τον ελληνικό λαό (28η Οκτωβρίου), αφού καμιά έκπληξη δεν διακρίνεται στα λεγόμενά του. Αναφέρει ότι οι Ιταλοί ζήτησαν παράδοση τμημάτων του εθνικού εδάφους, το οποίο θεώρησε αιτία πόλεμου και αρνήθηκε. Περισσότερο ενδιαφέρων έχει ο λόγος του στις 30 Οκτωβρίου στους αρχισυντάκτες του αθηναϊκού τύπου, όπου χαρακτηριστικά τούς αναφέρει ότι αν παρέδιδε στους Ιταλούς τα δυτικά, το τμήμα έως την Πρέβεζα, και στους Βούλγαρους τα ανατολικά, την Αλεξανδρούπολη (Δεδεάγατς), *«η προς τους έλληνας στοργή του Χίτλερ ήτο η εγγύησις ότι αι θυσίαι αυταί περιωρίζοντο εις το ελάχιστον δυνατόν»* και συνεχίζει ότι έτσι θα *«γινόμασταν» εθελοντές δούλοι απλώνοντας το δεξί χέρι προς ακρωτηριασμό από την Ιταλία και το αριστερό από την Βουλγαρία*, συμπληρώνοντας, *«Φυσικά δεν ήτο δύσκολο να προβλέψη κανείς εις μιαν τοιαύτην περίπτωσιν, οι Αγγλοι θα έκοβαν και αυτοί τα πόδια της*

ριασμού».[16]

Για τους Βρετανούς (και για τους Έλληνες εξουσιαστές φυσικά) μόνο έκπληξη δεν ήταν η επίθεση του Ιταλικού στρατού. Ήδη από τον Απρίλιο του 1939 ο Τσόρτσιλ είχε εγγυηθεί την ανεξαρτησία της Ελλάδος *«Η Κυβέρνησις της Α. Μεγαλειότητος αποδίδει μέγιστη σημασίαν εις το να αποφευχθή η διατάραξις του Μεσογειακού status quo, είτε απειλή, είτε δια της βίας.[..] η Βρετανική Κυβέρνησις θα εθεώρει αυτήν αμέσως υποχρεωμένη να παράσχει εις την ελληνικήν κυβέρνησιν πάσαν βοήθειαν ην διαθέτει...».*[17] Μετά την κατάληψη της Αλβανίας από τον ιταλικό στρατό, τον Απρίλιο του 1939, το Γενικό Επιτελείο Στρατού (ΓΕΣ) εκδίδει Σχέδιο Εκστρατείας, προετοιμάζοντας έτσι το στρατό, για ενδεχόμενη πολεμική σύρραξη με την Ιταλία και την Βουλγαρία.[18] Επομένως δεν υπήρχε τίποτα αιφνίδιο στη κήρυξη του πολέμου, ήταν όμως μια πολύ καλή ευκαιρία για το κράτος να συσπειρώσει, γύρω από το βασιλιά και τις έννοιες του «έθνους» και της «πατρίδας» τους κατοίκους της χώρας, χρησιμοποιώντας τους σαν αναλώσιμο υλικό για την επερχόμενη σφαγή.

Το πολεμικό σκηνικό

Οι συγκρούσεις στο μετέπειτα πολεμικό σκηνικό, στο εδαφικό πλαίσιο της Ελλάδας, χωρίζονται σε **τρεις φάσεις**. Η πρώτη χρονοθετείται κατά την Ιταλική επίθεση από την 28η Οκτωβρίου μέχρι την 13η Νοεμβρίου του '40, η δεύτερη με την αντεπίθεση του ελληνικού στρατού, προέλασή του στο αλβανικό έδαφος και την κατοχή του, μέχρι την εαρινή επίθεση του ιταλικού στρατού και η τρίτη από τον Μάρτιο του '41 (9-15 Μαρτίου), μέχρι την συνθηκολόγηση και την κατοχή του ελλαδικού χώρου από τα γερμανικά, ιταλικά και βουλγαρικά στρατεύματα.

Η αποφασιστικότητα και το θάρρος που έδειξαν οι Έλληνες στρατιώτες στις μάχες που δόθηκαν, κυρίως στις πρώτες δυο φάσεις του ελληνοϊταλικού, ήταν πέρα από κάθε προσδοκία, αφού υμνήθηκαν από «συμμάχους» και εχθρούς, όντας μέχρι εκείνη τη στιγμή το μόνο μέτωπο που είχε κρατήσει τόσο πολύ στην Ευρώπη. Κατά τη δεύτερη φάση, τα προωθημένα ελληνι-

θέση του ιταλικού στρατού μέχρι και την συνθηκολόγηση η κατάσταση είχε αρχίσει να περιπλέκεται. Στις αρχές Μαρτίου υπάρχει ήδη μεταφορά γερμανικών στρατευμάτων στη Ρουμανία και όλα δείχνουν, μετά την απόκρουση της ιταλικής επίθεσης, ότι το επόμενο στάδιο του πολέμου θα εξελισσόταν στη Μακεδονία. Ο στρατηγός Παπάγος, διοικητής της στρατιάς της Ανατολικής Μακεδονίας έρχεται σε επαφή με Βρετανούς ζητώντας οι ενισχύσεις να αναπτυχθούν στη Μακεδονία, ενισχύοντας τις ήδη ανεπτυγμένες δυνάμεις του ελληνικού στρατού. Οι Βρετανοί αρνούνται να δεχθούν την ανάπτυξη σε Αλεξανδρούπολη, Καβάλα, Θεσσαλονίκη και προτείνουν την υποχώρηση των εγκατεστημένων ελληνικών δυνάμεων στη κεντρική Μακεδονία, στο Βέρμιο. Ο Παπάγος αρνείται. Έτσι η αποστολή των βρετανικών ενισχύσεων, αρχίζει να επανεκτιμάται, στη βάση συμφωνίας της 4ης Μαρτίου 1941, από 100.000 άνδρες σε μόλις 58.000.[19] Ο Τσόρτσιλ, σε επιστολή στο στρατηγό Ίντεν (6 Μαρτίου 1941) γράφει ότι η κατάσταση έχει εξελιχθεί προς το χειρότερο παρ' όλο που οι Βρετανοί έχουν κάνει ότι είναι δυνατόν για να δημιουργήσουν ένα μόνιμο μέτωπο εναντίον της Γερμανίας στα Βαλκάνια. Αναφέρει επίσης ότι δε πρέπει να πιεστεί η Ελλάδα σε μια «απέλπιδα αντίσταση» και ότι τίθενται σοβαρά προβλήματα για τα αυστραλιανά και νεοζηλανδικά στρατεύματα τώρα που μια επιχείρηση στην Ελλάδα κατέστη περισσότερο επικίνδυνη. Συνεχίζει σε αυτή την επιστολή δηλώνοντας ότι η απώλεια της Ελλάδος και των Βαλκανίων δεν είναι κάτι το τρομερό και ότι μια καθυστερημένη αποχώρηση των βρετανικών στρατευμάτων από τον ελλαδικό χώρο, θα εμποδίσει την συμμετοχή τους στον αγώνα.[20] Οι Βρετανοί, ήδη προετοίμαζαν την μάχη της βόρειας Αφρικής, έχοντας τον έλεγχο της διώρυγας του Σουέζ και μεταφέροντας εκεί στρατό.

Στις 6 Απριλίου 1941, ο Γερμανός πρεσβευτής στην Αθήνα επιδίδει τελεσίγραφο στο πρωθυπουργό Κορυζή αναγγέλλοντας την επίθεση των ναζιστικών στρατευμάτων. Η υπεροπλία του γερμανικού στρατού ήταν δεδομένη. Στις 8 Απριλίου, οι Γερμανοί έχουν ήδη ξεχυθεί στην κοιλάδα

του Αξιού, ύστερα από ανασύνταξη (έτσι λέγεται η υποχώρηση στα ...στρατιωτικά) των ελληνικών δυνάμεων και τη μη συμφωνία του στρατάρχη Παπάγου με τους Άγγλους. Ο Παπάγος, μετά τη πτώση του νοτιογιουγκοσλαβικού μετώπου, εκδίδει διαταγή (8 Απριλίου 1941) στο στρατηγό της στρατιάς της ανατολικής Μακεδονίας (ΤΣΑΜ) ότι σε περίπτωση ελλείψεως εμποδίων ή κύκλωσης των στρατευμάτων, που θα καθιστούσε την αντίσταση ανέφικτη, να επιδιώξουν συνθηκολόγηση,[21] όπως και σχεδόν άμεσα έκανε ο στρατηγός Μπακόπουλος.

Η κατάσταση, πλέον, στον ελληνικό στρατό έγινε από πολύ δύσκολη έως τραγική. Με την επίθεση των γερμανών από τη νότια Γιουγκοσλαβία (τώρα Σκόπια), τα ελληνικά στρατεύματα της Ηπείρου βρέθηκαν να βάλλονται ανηλεώς. Η γερμανική υπεροπλία, η κόπωση των φαντάρων και η απροθυμία του αγγλικού κράτους να δώσει ουσιαστικές μάχες στον ελλαδικό χώρο σκοπεύοντας να θυσιάσει τους στρατιώτες του στη βόρεια Αφρική προς δόξαν της Αγγλικής κυριαρχίας, **προδιέγραφε μια τεράστιου μεγέθους αιματοχυσία**.

Παρ' όλα αυτά, *ο βασιλιάς Γεώργιος Β' στο διάγγελμα του την 6η Απριλίου 1941 καλεί τον ελληνικό λαό και στρατό να «την υπεράσπισθή και έναντι του νέου εχθρού, μέχρις εσχάτων.[..]Ο αγώνας μας θα είνε σκληρός, τραχύς, αμείλικτος. Δεν θα ορωδήσωμεν προ ουδενός πόνου, δεν θα σταματήσωμεν προ ουδεμιάς θυσίας.»* Στην ουσία θυσίαζε του φαντάρους, προς χάριν της υποχωρήσεως με ασφάλεια των βρετανικών στρατευμάτων από το ελληνικό έδαφος. Όμως, ο ίδιος, η οικογένεια του, οι υπουργοί και ανώτεροι δημόσιοι υπάλληλοι αρχίζουν ήδη να εγκαταλείπουν τη χώρα, ζητώντας από τον στρατό να σκοτωθεί, για να μπορέσουν να σωθούν τα «εθνικά σύμβολα».[22]

Ο αντιστράτηγος Τσολάκογλου, αναφέρει στα απομνημονεύματα του ότι ο Παπάγος αδυνατούσε να πάρει αποφάσεις, προωθώντας τα αιτήματα των στρατηγών

να).[24] Οι διοικητές των μονάδων του Τμήματος Στρατιάς Ηπείρου, άπαντες έκριναν «άσκοπο τον περαιτέρω αγώνα». Θρασύτατα, ο βασιλιάς Γεώργιος Β' (ο κατά τους Άγγλους «χρήσιμος») εκδίδει στις 15 Απριλίου διαταγή για συνέχιση του «αγώνος μέχρις εσχάτων» και απαγορεύει κάθε σκέψη συνθηκολόγησης.

Με το θάνατο (το αν ήταν αυτοκτονία ή δολοφονία παραμένει ένα αναπάντητο ερώτημα) του πρωθυπουργού Κορυζή και τους πολιτειακούς «άρχοντες» να το έχουν βάλει στα πόδια, ο μητροπολίτης Ιωαννίνων Σπυρίδων και ο αντισυνταγματάρχης Μπαλής επιδίδουν επιστολή στον αντιστράτηγο Τσολάκογλου από τον υποστράτηγο Μπάκο, σε συμφωνία με τον αντιστράτηγο Δεμέστιχα, που ανέφερε ότι τον εξουσιοδοτούν ως αρχαιότερο να αναλάβει τη διοίκηση της στρατιάς Ηπείρου και Μακεδονίας, και να ζητήσει «ανακωχήν παρά των Γερμανών» γιατί **«δεν πρέπει να ανεχθώμεν να μας προδίδουν οι εν Αθήναις ανάλγητοι και αργυρώνητοι [...] ούτε πρέπει να ανεχθώμεν το αίσχος να μας διοική ο ανόητος Κοτζιάς και να κανονίζη την τύχην της Πατρίδος και των σφαγιαζομένων τέκνων της»**, καθώς και να συστήσει κυβέρνηση ή διευθυντήριο στα Ιωάννινα.

Ο αντιστράτηγος Τσολάκογλου, με γνώση της πραγματικότητας και του γεγονότος ότι οι φαντάροι όχι μόνο λιποτακτούσαν, αλλά πως έστρεφαν τα όπλα τους εναντίον των αξιωματικών και σε κάποιες περιπτώσεις τους πυροβολούσαν, ότι ολόκληρα τμήματα μεραρχιών διαλύονταν, ότι γενικότερα επικρατούσε «αναρχία» και, τέλος, ότι μία ολόκληρη γενιά θα σφαζόταν και όλος ο ελλαδικός χώρος θα μεταβαλλόταν «εις απέραντον νεκροταφείον» εάν δεν γινόταν συνθηκολόγηση, ξεκίνησε αυτή τη διαδικασία, θεωρώντας πως δεν είχε δικαίωμα να επιτρέψει κάτι τέτοιο. Αλλά, ταυτόχρονα, απέκρουσε κάθε πιθανότητα σχηματισμού κυβέρνησης στα Ιωάννινα, με την άποψη πως *«η ανάμιξις της Πολιτικής εις την ανακωχήν [..] θα ήτο αφορ-*

πιδιώξεις των κάθε είδους εξουσιαστικών βλέψεων. Αυτός ο δυναμισμός θα έπρεπε όχι μόνο να εγκλωβιστεί με εξουσιαστικές λογικές, αλλά και να αξιοποιηθεί για την εκπλήρωση των στόχων της εκάστοτε πλευράς των κυρίαρχων. Αυτός ο κόσμος έπρεπε να κατακρεουργηθεί για να μπορέσει να στερεωθεί το σύστημα εξουσίας κι εκμετάλλευσης.

Οι σκλάβοι είναι αναλώσιμοι. Αυτή είναι η πραγματικότητα για τους εξουσιαστές. Και είναι μια αλήθεια που στη δεκαετία που προαναφέραμε επιβεβαιώθηκε με τον πλέον καταστροφικό και αιματηρό τρόπο. Επειδή τη σκυτάλη, μετά το Βασιλιά Γεώργιο Β' και τους συμμάχους, πήρε το ΚΚΕ, που μέσα από δύο αλλεπάλληλες σφαγές, το 1944-45 και το 1946-49, έκλεισε τον κύκλο των θυσιών για την υπηρέτηση των εξουσιαστικών και κατακτητικών επιδιώξεων της Σοβιετικής Ένωσης υπό τον Στάλιν, αυτή τη φορά.

«Θα τηρήσωμεν το λόγο της τιμής μας», είχε δηλώσει ο Μεταξάς.

«Εκπληρώσαμε το διεθνιστικό μας καθήκον», δήλωσε ικανοποιημένος, μετά τις σφαγές και την ερήμωση της περιόδου 1946-1949, ο αδίστακτος εγκληματίας Νίκος Ζαχαριάδης.

Π.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

[1] Η κυβέρνηση Ι. Μεταξά έλαβε ψήφο εμπιστοσύνης από τη βουλή με 240 ψήφους. Επίσης η ίδια η βουλή είχε αποφασίσει την αναστολή της λειτουργίας της μέχρι το Σεπτέμβρη του 1936.

[2] Ο νόμος 4229/1929 **«Περί μέτρων ασφαλείας του κοινωνικού καθεστώτος και προστασίας της ελευθερίας των πολιτών» έμεινε γνωστός ως το «Ιδιώνυμο του Βενιζέλου» (είχε ψηφιστεί από την κυβέρνηση Ελ. Βενιζέλου) και βασική του πρόβλεψη είναι η εκτόπιση ανθρώπων λόγω πολιτικών φρονημάτων, τη δημιουργία εσωτερικών εχθρών και πρόληψη του «κομμουνιστικού κινδύνου».** (Νάση Μπαλτά, Καθημερινή, 16/11/2003)

[3] Ο Ι. Μεταξάς αναφέρει ότι «την 31 Ιουλίου επιτροπή κομμουνιστών βουλευτών [...] εδήλωσεν εις την κυβέρνησιν ιταμώτατα [...] «θα κά-

και γενική παιδεία, Εκτύπωση 1993, σ. 242.

[7] *Οι οικονομικές συνθήκες στην περίοδο της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου* - Κωνσταντίνος Τενεκετζής, Διδάκτωρ Δημοσίου δικαίου και Πολιτικών επιστημών. Αναφορά από: Καθολική, 30/7/1936, σ. 1. Πρ λ., Κολιοπουλου Ιωάννη, *Η δικτατορία του Μεταξά και πόλεμος του '40. - Οι σχέσεις τη Ελλάδας με τη Βρετανία (1935-1941)*, έκδ. Βάνια , Θεσσαλονίκη, 1994, σ. 92. Λιναρδάτος Σ., *Η 4η Αυγούστου*, σ. 137. Mazower M.,σ. 177.

[8] *3η ολομέλεια κ.κ.ε., Φλεβάρης 1937. Αναφορά από: Άγης Στίνας - ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ* έκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη, 1984

[9] *5η ολομέλεια κ.κ.ε., Φλεβάρης 1939. Αναφορά από: Άγης Στίνας - ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ* έκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη, 1984

[10] *Μανιφέστο της Κ.Ε. του κ.κ.ε. - Ριζοσπάστης 2 Μαΐου 1940. Αναφορά από: Άγης Στίνας - ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ* έκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη, 1984

[11] *Μανιφέστο της Κ.Ε. του κ.κ.ε. - Ριζοσπάστης 2 Μαΐου 1940. Αναφορά από: Άγης Στίνας - ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ* έκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη, 1984

[12] *Άγης Στίνας - ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ* έκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη, 1984

[13] *Απομνημονεύματα*, αντιστράτηγου Γ. Τσολάκογλου,1959.

[14] *Λόγοι και σκέψεις 1936 -1941*, Ι. Μεταξάς, τόμος δεύτερος, 1939 -1941.

[15] Το πιο εύρωστο τμήμα του ελληνικού κεφαλαίου αποτελούσε η εμπορική ναυτιλία και κατ' επέκταση το ναυτιλιακό κεφάλαιο. Παρά τη διεθνή οικονομική ύφεση, και τη ναυτιλιακή κρίση του 1937 (εξαιτίας του ισπανικού εμφυλίου πολέμου), η ελληνική ναυτιλία κατάφερε να αναδειχτεί μέχρι το 1939 σε ένατη ναυτική δύναμη στον κόσμο. Η κήρυξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, που επέδρασε θετικά στους ναύλους και μείωσε την αργούσα χωρητικότητα του εμπορικού στόλου της χώρας, αποτέλεσε για το ναυτιλιακό κεφάλαιο πηγή κερδών, καθώς η ελληνική ναυτιλία τάχθηκε αμέσως στο πλευρό των συμμάχων. Η ναυτιλία ήταν ο μόνος κλάδος της οικονομίας, που βρισκόταν μακριά από κάθε έλεγχο. Ο Ι. Μεταξάς το 1938 αναγνώριζε ότι «η μεγάλη ναυτιλία τη Ελλάδος αναπτύσσεται εις μακρινάς θάλασσας και έξω από την επιρροήν και την επιτήρησιν του Κράτους».

«Οι οικονομικές συνθήκες στην περίοδο της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου» - Κωνσταντίνος Τενεκετζής, Διδάκτωρ Δημοσίου δικαίου και

σχεδόν άμεσα έκανε ο στρατηγός Μπάκοπουλος.

Η κατάσταση, πλέον, στον ελληνικό στρατό έγινε από πολύ δύσκολη έως τραγική. Με την επίθεση των γερμανών από τη νότια Γιουγκοσλαβία (τώρα Σκόπια), τα ελληνικά στρατεύματα της Ηπείρου βρέθηκαν να βάλλονται ανηλεώς. Η γερμανική υπεροπλία, η κόπωση των φαντάρων και η απροθυμία του αγγλικού κράτους να δώσει ουσιαστικές μάχες στον ελλαδικό χώρο σκοπεύοντας να θυσιάσει τους στρατιώτες του στη βόρεια Αφρική προς δόξαν της Αγγλικής κυριαρχίας, **προδιέγραφε μια τεράστιου μεγέθους αιματοχυσία.**

Παρ' όλα αυτά, *ο βασιλιάς Γεώργιος Β' στο διάγγελμα του την 6η Απριλίου 1941 καλεί τον ελληνικό λαό και στρατό να «την υπερασπισθή και έναντι του νέου εχθρού, μέχρις εσχάτων.[..]Ο αγώνας μας θα είνε σκληρός, τραχύς, αμείλικτος. Δεν θα ορωδήσωμεν προ ουδενός πόνου, δεν θα σταματήσωμεν προ ουδεμιάς θυσίας.»* Στην ουσία θυσίαζε του φαντάρους, προς χάριν της υποχωρήσεως με ασφάλεια των βρετανικών στρατευμάτων από το ελληνικό έδαφος. Όμως, ο ίδιος, η οικογένεια του, οι υπουργοί και ανώτεροι δημόσιοι υπάλληλοι αρχίζουν ήδη να εγκαταλείπουν τη χώρα, ζητώντας από τον στρατό να σκοτωθεί, για να μπορέσουν να σωθούν τα «εθνικά σύμβολα».[22]

Ο αντιστράτηγος Τσολάκογλου, αναφέρει στα απομνημονεύματα του ότι ο Παπάγος αδυνατούσε να πάρει αποφάσεις, προωθώντας τα αιτήματα των στρατηγών για απάντηση στην κυβέρνηση, με αποτέλεσμα η ασφαλής υποχώρηση να μην είναι εφικτή από ένα σημείο και μετά. Το ίδιο αναφέρει και για τη κυβέρνηση, όπου αρμόδιοι οι οποίοι μη έχοντες γνώση των συνθηκών, που επικρατούσαν, οδήγησαν το στράτευμα σε ολέθριες καταστάσεις λόγω αναβλητικότητας.

Στις 12 Απριλίου οι Βρετανοί έχουν υποχωρήσει χωρίς να δώσουν μάχη παρασύροντας και άλλες ομάδες Ελλήνων στρατιωτών προς άτακτη υποχώρηση. Η καθυστέρηση στη λήψη των αποφάσεων, οδήγησε πλέον στην άτακτη υποχώρηση των ελλήνων φαντάρων και αξιωματικών, που, βαλλόμενοι από την γερμανική αεροπορία, είχαν μεγάλες απώλειες. Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της σφαγής αρκεί να αναφερθεί ότι οι ανθρώπινες απώλειες την μεγάλη εβδομάδα του 1941 (14-18 Απριλίου) βάλει στα πόδια, ο μητροπολίτης Ιωαννίνων Σπυρίδων και ο αντισυνταγματάρχης Μπαλής επιδίδουν επιστολή στον αντιστράτηγο Τσολάκογλου από τον υποστράτηγο Μπάκο, σε συμφωνία με τον αντιστράτηγο Δεμέστιχα, που ανέφερε ότι τον εξουσιοδοτούν ως αρχαιότερο να αναλάβει τη διοίκηση της στρατιάς Ηπείρου και Μακεδονίας, και να ζητήσει «ανακωχήν παρά των Γερμανών» γιατί «**δεν πρέπει να ανεχθώμεν να μας προδίδουν οι εν Αθήναις ανάλγητοι και αργυρώνητοι [...] ούτε πρέπει να ανεχθώμεν το αίσχος να μας διοική ο ανόητος Κοτζιάς και να κανονίζη την τύχην της Πατρίδος και των σφαγιαζομένων τέκνων της**», καθώς και να συστήσει κυβέρνηση ή διευθυντήριο στα Ιωάννινα.

Ο αντιστράτηγος Τσολάκογλου, με γνώση της πραγματικότητας και του γεγονότος ότι οι φαντάροι όχι μόνο λιποτακτούσαν, αλλά πως έστρεφαν τα όπλα τους εναντίον των αξιωματικών και σε κάποιες περιπτώσεις τους πυροβολούσαν, ότι ολόκληρα τμήματα μεραρχιών διαλύονταν, ότι γενικότερα επικρατούσε «αναρχία» και, τέλος, ότι μία ολόκληρη γενιά θα σφαζόταν και όλος ο ελλαδικός χώρος θα μεταβαλλόταν «εις απέραντον νεκροταφείον» εάν δεν γινόταν συνθηκολόγηση, ξεκίνησε αυτήν τη διαδικασία, θεωρώντας πως δεν είχε δικαίωμα να επιτρέψει κάτι τέτοιο. Αλλά, ταυτόχρονα, απέκρουσε κάθε πιθανότητα σχηματισμού κυβέρνησης στα Ιωάννινα, με την άποψη πως *«η ανάμιξις της Πολιτικής εις την ανακωχήν [..] θα ήτο αφορμή διασπάσεως της Εθνικής Ενότητας και απομακρύνσεώς μας από την συμμαχίαν της Αγγλίας μετά της οποίας συνεταυτίσαμεν την τύχην της Ελλάδος».*[25]

Μετά από τα όσα εκτέθηκαν το συμπέρασμα είναι ξεκάθαρο. Πάντως, δεν είναι αρκετό να λέγεται ότι οι εξουσιαστικοί πόλεμοι είναι σφαγεία για τους ανθρώπους, πρέπει και να γίνεται προσπάθεια να αποδεικνύεται σε κάθε ευκαιρία. Στην περίπτωση μάλιστα της «ένδοξης» 28ης Οκτωβρίου 1940 είναι συνταρακτικό το γεγονός πως οι κυβερνώντες δεν είχαν το παραμικρό ενδοιασμό να οδηγήσουν στην εξόντωση χιλιάδες ανθρώπους για να διασφαλίσουν τα συμφέροντα των εκάστοτε κυρίαρχων (στην προκειμένη περίπτωση της Αγγλικής κυριαρχίας).

Όμως, αυτή η απαξίωση γίνεται πιο αποτροπιαστική αν αναλογιστούμε πως αυτού που προαναφέραμε επιβεβαιώθηκε με τον πλέον καταστροφικό και αιματηρό τρόπο. Επειδή τη σκυτάλη, μετά το Βασιλιά Γεώργιο Β' και τους συμμάχους, πήρε το ΚΚΕ, που μέσα από δύο αλλεπάλληλες σφαγές, το 1944-45 και το 1946-49, έκλεισε τον κύκλο των θυσιών για την υπηρέτηση των εξουσιαστικών και κατακτητικών επιδιώξεων της Σοβιετικής Ένωσης υπό τον Στάλιν, αυτή τη φορά.

«**Θα τηρήσωμεν το λόγο της τιμής μας**», είχε δηλώσει ο Μεταξάς.

«**Εκπληρώσαμε το διεθνιστικό μας καθήκον**», δήλωσε ικανοποιημένος, μετά τις σφαγές και την ερήμωση της περιόδου 1946-1949, ο αδίστακτος εγκληματίας Νίκος Ζαχαριάδης.

Π.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

[1] Η κυβέρνηση Ι. Μεταξά έλαβε ψήφο εμπιστοσύνης από τη βουλή με 240 ψήφους. Επίσης η ίδια η βουλή είχε αποφασίσει την αναστολή της λειτουργίας της μέχρι το Σεπτέμβρη του 1936.

[2] Ο νόμος 4229/1929 «**Περί μέτρων ασφαλείας του κοινωνικού καθεστώτος και προστασίας της ελευθερίας των πολιτών» έμεινε γνωστός ως το «Ιδιώνυμο του Βενιζέλου» (είχε ψηφιστεί από την κυβέρνηση Ελ. Βενιζέλου) και βασική του πρόβλεψη είναι η εκτόπιση ανθρώπων λόγω πολιτικών φρονημάτων, τη δημιουργία εσωτερικών εχθρών και πρόληψη του «κομμουνιστικού κινδύνου»**. (Νάση Μπαλτά, Καθημερινή, 16/11/2003)

[3] Ο Ι. Μεταξάς αναφέρει ότι «την 31 Ιουλίου επιτροπή κομμουνιστών βουλευτών [...] εδήλωσεν εις την κυβέρνησιν ιταμώτατα [...] «θα κάμουν απεργίαν όχι μόνον είκοσι τεσσάρων ωρών αλλά και σαράντα οκτώ και διακοσίων σαράντα οκτώ ωρών και θα αγωνισθούν εις τα πεζοδρόμια μέχρις ότου επιβάλουν τη θέλησή των».Λόγοι και σκέψεις 1936-1941, Ι. Μεταξάς, τόμος πρώτος 1936-1938.

[4] *Λόγοι και σκέψεις 1936 -1941*, Ι. Μεταξάς , τόμος πρώτος 1936 -1938.

[5] *Οι οικονομικές συνθήκες στην περίοδο της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου* - Κωνσταντίνος Τενεκετζής, Διδάκτωρ Δημοσίου δικαίου και Πολιτικών επιστημών. Αναφορά από: Τσουκαλάς Κώστας, Η ελληνική τραγωδία. - *Από την απελευθέρωση ως τους συνταγματάρχες*, έκδ. Νέα Σύνορα, Αθήνα, 1981, σ. 44. Επίσης, Λιναρδάτος Σ., *Η 4η Αυγούστου*, Ανδρικόπουλος Γ., *Οι ρίζες του ελληνικού φασισμού*.

[6] *Οι οικονομικές συνθήκες στην περίοδο της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου* - Κωνσταντίνος Τενεκετζής, Διδάκτωρ Δημοσίου δικαίου και Πολιτικών επιστημών. Αναφορά από: Χατζηιωσήφ ...

Διεθνής Βιβλιοθήκη, 1984

[9] *5η ολομέλεια κ.κ.ε., Φλεβάρης 1939. Αναφορά από: Άγης Στίνας - ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ* έκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη, 1984

[10] *Μανιφέστο της Κ.Ε. του κ.κ.ε. - Ριζοσπάστης 2 Μαΐου 1940. Αναφορά από: Άγης Στίνας - ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ* έκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη, 1984

[11] *Μανιφέστο της Κ.Ε. του κ.κ.ε. - Ριζοσπάστης 2 Μαΐου 1940. Αναφορά από: Άγης Στίνας - ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ* έκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη, 1984

[12] *Άγης Στίνας - ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ* έκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη, 1984

[13] *Απομνημονεύματα*, αντιστράτηγου Γ. Τσολάκογλου,1959.

[14] *Λόγοι και σκέψεις 1936 -1941*, Ι. Μεταξάς, τόμος δεύτερος, 1939 -1941.

[15] Το πιο εύρωστο τμήμα του ελληνικού κεφαλαίου αποτελούσε η εμπορική ναυτιλία και κατ' επέκταση το ναυτιλιακό κεφάλαιο. Παρά τη διεθνή οικονομική ύφεση, και τη ναυτιλιακή κρίση του 1937 (εξαιτίας του ισπανικού εμφυλίου πολέμου), η ελληνική ναυτιλία κατάφερε να αναδειχτεί μέχρι το 1939 σε ένατη ναυτική δύναμη στον κόσμο. Η κήρυξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, που επέδρασε θετικά στους ναύλους και μείωσε την αργούσα χωρητικότητα του εμπορικού στόλου της χώρας, αποτέλεσε για το ναυτιλιακό κεφάλαιο πηγή κερδών, καθώς η ελληνική ναυτιλία τάχθηκε αμέσως στο πλευρό των συμμάχων. Η ναυτιλία ήταν ο μόνος κλάδος της οικονομίας, που βρισκόταν μακριά από κάθε έλεγχο. Ο Ι. Μεταξάς το 1938 αναγνωρίζει ότι «η μεγάλη ναυτιλία τη Ελλάδος αναπτύσσεται εις μακρινάς θάλασσας και έξω από την επιρροήν και την επιτήρησιν του Κράτους».

«Οι οικονομικές συνθήκες στην περίοδο της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου» - Κωνσταντίνος Τενεκετζής, Διδάκτωρ Δημοσίου δικαίου και Πολιτικών επιστημών Αναφορά από: Δεμαθά Ζ., «Η εξέλιξη βασικών μεγεθών της ελληνική οικονομίας», .π., σ. 153. Επίσης, Μπρακατσούλας Β., .π., σ. 232. Δεμαθά Ζαχαρία , «Πατερναλισμός , λαϊκισμός και καταπίεση», Τα Νέα, 8/8/1986, σ. 29. Ψυρούκη Ν., Ο φασισμός και η 4η Αυγούστου, .π., σ. 98,99.

[16] *Λόγοι και σκέψεις 1936 -1941*, Ι. Μεταξάς , τόμος δεύτερος 1939 -1941

[17] *«40 χρόνια στρατιώτης της Ελλάδας»* Θρασύβουλος Τσακαλώτος, στρατηγός,1960.

[18] ΓΕΣ, *Επίτομη ιστορία του Ελληνοϊταλικού Πολέμου 1940-1941.*

[19] Buckley, *Greece and Crete 1941.*

[20] *Η Ιστορία της Ελλάδας 20ος αιώνας Τόμος Β', 1923-1942*, Περικλής Ροδάκης. Αναφορά από: Τσώρτσιλ «Απομνημονεύματα» (ελληνική έκδοση) Τόμος 3.

[21] *Η Ιστορία της Ελλάδας 20ος αιώνας Τόμος Β', 1923-1942*, Περικλής Ροδάκης.

ουσία θυσίαζε του φαντάρους, προς χάριν της υποχωρήσεως με ασφάλεια των βρετανικών στρατευμάτων από το ελληνικό έδαφος. Όμως, ο ίδιος, ο οικογένεια του, οι υπουργοί και ανώτεροι δημόσιοι υπάλληλοι αρχίζουν ήδη να εγκαταλείπουν τη χώρα, ζητώντας από τον στρατό να σκοτωθεί, για να μπορέσουν να σωθούν τα «εθνικά σύμβολα».[22]

Ο αντιστράτηγος Τσολάκογλου, αναφέρει στα απομνημονεύματα του ότι ο Παπάγος αδυνατούσε να πάρει αποφάσεις, προωθώντας τα αιτήματα των στρατηγών για απάντηση στην κυβέρνηση, με αποτέλεσμα η ασφαλής υποχώρηση να μην είναι εφικτή από ένα σημείο και μετά. Το ίδιο αναφέρει και για τη κυβέρνηση, όπου αρμόδιοι οι οποίοι μη έχοντες γνώση των συνθηκών, που επικρατούσαν, οδήγησαν το στράτευμα σε ολέθριες καταστάσεις λόγω αναβλητικότητας.

Στις 12 Απριλίου οι Βρετανοί έχουν υποχωρήσει χωρίς να δώσουν μάχη παρασύροντας και άλλες ομάδες Ελλήνων στρατιωτών προς άτακτη υποχώρηση. Η καθυστέρηση στη λήψη των αποφάσεων, οδήγησε πλέον στην άτακτη υποχώρηση των ελλήνων φαντάρων και αξιωματικών, που, βαλλόμενοι από την γερμανική αεροπορία, είχαν μεγάλες απώλειες. Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της σφαγής αρκεί να αναφερθεί ότι οι ανθρώπινες απώλειες την μεγάλη εβδομάδα του 1941 (14-18 Απριλίου 1941) ήταν διπλάσιες από τις συνολικές ανθρώπινες απώλειες από την έναρξη του πολέμου μέχρι τις 10 Απριλίου του '41.[23]

Οι Γερμανοί, μετά την κατάληψη της Θεσσαλονίκης, είχαν πλαγιοκοπήσει τη στρατιά της Ηπείρου. Η κατάσταση στο στράτευμα αυτό χειροτέρευσε, αφού εκτός από την τάση για αυτομόληση, υπήρξε απροθυμία των φαντάρων να πολεμήσουν όσες φορές υπήρχε επαφή με τα γερμανικά στρατεύματα. Το ηθικό, είχε κλονιστεί σε επικίνδυνο βαθμό και στρατιωτικές μονάδες διαλύονταν. Όσοι από τους στρατιώτες είχαν εξαπατηθεί ή αυταπατηθεί κατεβλήθησαν από απογοήτευση όχι μόνο από την μη ενίσχυση από τις βρετανικές δυνάμεις αλλά και από την «έλλειψιν στοργής και ενδιαφέροντος από το Κέντρον» (εννοεί την κυβέρνηση στην Αθή-

περιπτώσεις τους πυροβολούσαν, ότι ολόκληρα τμήματα μεραρχιών διαλύονταν, ότι γενικότερα επικρατούσε «αναρχία» και, τέλος, ότι μία ολόκληρη γενιά θα σφαζόταν και όλος ο ελλαδικός χώρος θα μεταβαλλόταν «εις απέραντον νεκροταφείον» εάν δεν γινόταν συνθηκολόγηση, ξεκίνησε αυτήν τη διαδικασία, θεωρώντας πως δεν είχε δικαίωμα να επιτρέψει κάτι τέτοιο. Αλλά, ταυτόχρονα, απέκρουσε κάθε πιθανότητα σχηματισμού κυβέρνησης στα Ιωάννινα, με την άποψη πως «*η ανάμιξις της Πολιτικής εις την ανακωχήν* [..] *θα ήτο αφορμή διασπάσεως της Εθνικής Ενότητας και απομακρύνσεώς μας από την συμμαχίαν της Αγγλίας μετά της οποίας συνεταυτίσαμεν την τύχην της Ελλάδας*».[25]

Μετά από τα όσα εκτέθηκαν το συμπέρασμα είναι ξεκάθαρο. Πάντως, δεν είναι αρκετό να λέγεται ότι οι εξουσιαστικοί πόλεμοι είναι σφαγεία για τους ανθρώπους, πρέπει να γίνεται προσπάθεια να αποδεικνύεται σε κάθε ευκαιρία. Στην περίπτωση μάλιστα της «ένδοξης» 28ης Οκτωβρίου 1940 είναι συνταρακτικό το γεγονός πως οι κυβερνώντες δεν είχαν τον παραμικρό ενδοιασμό να οδηγήσουν στην εξόντωση χιλιάδες ανθρώπους για να διασφαλίσουν τα συμφέροντα των εκάστοτε κυρίαρχων (στην προκειμένη περίπτωση της Αγγλικής κυριαρχίας).

Όμως, αυτή η απαξίωση γίνεται πιο αποτροπιαστική αν αναλογιστούμε πως αυτού του είδους η επιμονή στην εξόντωση των ανθρώπων που βρίσκονταν στον ελλαδικό χώρο διαρκεί σ' όλη τη δεκαετία του 1940. Μόνο κατά την περίοδο της κατοχικής πείνας πέθαναν 260.000 άνθρωποι. Και δεν μπορεί να πιστέψει κανείς πως ο αποκλεισμός που επιβλήθηκε από τους Συμμάχους μετά από την τριπλή κατοχή του ελλαδικού χώρου θα μπορούσε να πλήξει τα στρατεύματα κατοχής. Ήταν μια ευθεία βολή κατά του πληθυσμού με συνταρακτικά αποτελέσματα.

Φαίνεται πως ο βαθμός επικινδυνότητας των ανθρώπων καθορίστηκε από τους αγώνες που ανάπτυξαν ενάντια στην καταπίεση κι εκμετάλλευση τα χρόνια που προηγήθηκαν της κατοχής. Αυτός είναι ο λόγος που οι φτωχοί και οι κατατρεγμένοι του ελλαδικού χώρου έγιναν βορά στις ε-

1936.

[2] Ο νόμος 4229/1929 «**Περί μέτρων ασφαλείας του κοινωνικού καθεστώτος και προστασίας της ελευθερίας των πολιτών» έμεινε γνωστός ως το «Ιδιώνυμο του Βενιζέλου» (είχε ψηφιστεί από την κυβέρνηση Ελ. Βενιζέλου) και βασική του πρόβλεψη είναι η εκτόπιση ανθρώπων λόγω πολιτικών φρονημάτων, τη δημιουργία εσωτερικών εχθρών και πρόληψη του «κομμουνιστικού κινδύνου»**. (Νάση Μπαλτά, Καθημερινή, 16/11/2003)

[3] Ο Ι. Μεταξάς αναφέρει ότι «την 31 Ιουλίου επιτροπή κομμουνιστών βουλευτών [...] εδήλωσεν εις την κυβέρνησιν ιταμώτατα [...] «θα κάμουν απεργίαν όχι μόνον είκοσι τεσσάρων ωρών αλλά και σαράντα οκτώ και διακοσίων σαράντα οκτώ ωρών και θα αγωνισθούν εις τα πεζοδρόμια μέχρις ότου επιβάλουν τη θέληση των».Λόγοι και σκέψεις 1936-1941, Ι. Μεταξάς, τόμος πρώτος 1936-1938.

[4] *Λόγοι και σκέψεις 1936 -1941*, Ι. Μεταξάς , τόμος πρώτος 1936 -1938.

[5] *Οι οικονομικές συνθήκες στην περίοδο της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου* - Κωνσταντίνος Τενεκετζής, Διδάκτωρ Δημοσίου δικαίου και Πολιτικών επιστημών. Αναφορά από: Τσουκαλάς Κώστας, Η ελληνική τραγωδία. - *Από την απελευθέρωση ως τους συνταγματάρχες*, έκδ. Νέα Σύνορα, Αθήνα, 1981, σ. 44. Επίσης, Λιναρδάτος Σ., *Η 4η Αυγούστου*, Ανδρικόπουλος Γ., *Οι ρίζες του ελληνικού φασισμού*.

[6] *Οι οικονομικές συνθήκες στην περίοδο της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου* - Κωνσταντίνος Τενεκετζής, Διδάκτωρ Δημοσίου δικαίου και Πολιτικών επιστημών. Αναφορά από: Χατζηιωσήφ Χρήστος, *«Το 'οχι' του Μεταξά», Η Ελλάδα του '40, Επιστημονικό συμπόσιο 19 και 20 Απριλίου 1991*, έκδ. Εταιρία σπουδών νέου ελληνικού πολιτισμού

μου, που επέδρασε θετικά στους ναύλους και μείωσε την αργούσα χωρητικότητα του εμπορικού στόλου της χώρας, αποτέλεσε για το ναυτιλιακό κεφάλαιο πηγή κερδών, καθώς η ελληνική ναυτιλία τάχθηκε αμέσως στο πλευρό των συμμάχων. Η ναυτιλία ήταν ο μόνος κλάδος της οικονομίας, που βρισκόταν μακριά από κάθε έλεγχο. Ο Ι. Μεταξάς το 1938 αναγνώριζε ότι «η μεγάλη ναυτιλία τη Ελλάδος αναπτύσσεται εις μακρινάς θάλασσας και έξω από την επιρροήν και την επιτήρησιν του Κράτους».

«Οι οικονομικές συνθήκες στην περίοδο της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου» - Κωνσταντίνος Τενεκετζής, Διδάκτωρ Δημοσίου δικαίου και Πολιτικών επιστημών Αναφορά από: Δεμαθά Ζ., «Η εξέλιξη βασικών μεγεθών της ελληνική οικονομίας», .π., σ. 153. Επίσης, Μπρακατσούλας Β., .π., σ. 232. Δεμαθά Ζαχαρία , «Πατερναλισμός , λαϊκισμός και καταπίεση», Τα Νέα, 8/8/1986, σ. 29. Ψυρούκη Ν., Ο φασισμός και η 4η Αυγούστου, .π., σ. 98,99.

[16] *Λόγοι και σκέψεις 1936 -1941*, Ι. Μεταξάς , τόμος δεύτερος 1939 -1941

[17] *«40 χρόνια στρατιώτης της Ελλάδας»* Θρασύβουλος Τσακαλώτος, στρατηγός,1960.

[18] ΓΕΣ, *Επίτομη ιστορία του Ελληνοϊταλικού Πολέμου 1940-1941*.

[19] Buckley, *Greece and Crete 1941*.

[20] *Η Ιστορία της Ελλάδας 20ος αιώνας Τόμος Β', 1923-1942*, Περικλής Ροδάκης. Αναφορά από: Τσώρτσιλ «Απομνημονεύματα» (ελληνική έκδοση) Τόμος 3.

[21] *Η Ιστορία της Ελλάδας 20ος αιώνας Τόμος Β', 1923-1942*, Περικλής Ροδάκης.

[22] Άγης Στίνας - *ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ* έκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη, 1984.

[23], [24], [25] *Απομνημονεύματα*, αντιστράτηγου Γ. Τσολάκογλου,1959.

Αλληλεγγύη στους διωκόμενους για τη συμμετοχή τους στο Πανεκπαιδευτικό Συλλαλητήριο της 8ης Μαρτίου 2007

Στις 11 Οκτωβρίου δικάζονται στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Χαλκίδας 12 διαδηλωτές κατηγορούμενοι για συμμετοχή στο Πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο που έγινε στις 8 Μαρτίου 2007 και στις συγκρούσεις που ξέσπασαν. Σ' αυτό το συλλαλητήριο ενάντια στο νόμο-πλαίσιο για την παιδεία, όπου συμμετείχαν δεκάδες χιλιάδες, το σύνταγμα πολιορκήθηκε και κάηκε το φυλάκιο των τσολιάδων στον άγνωστο στρατιώτη, ενώ χιλιάδες συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις του κράτους.

Έγιναν δεκάδες προσαγωγές από τις οποίες οι 61 μετατράπηκαν σε συλλήψεις. Ανάμεσα στους συλληφθέντες βρισκόταν και ο αναρχικός Βασίλης Στεργίου ο οποίος ήταν και ο μόνος που παρέμεινε προφυλακισμένος για 6 μήνες. Η πρώτη δίκη, στις 2 Νοεμβρίου 2010, αναβλήθηκε και θα γίνει την Τρίτη 11 Οκτωβρίου. Σ' αυτήν παραπέμπονται οι 12 ανάμεσα τους κι ο Β. Στεργίου, με πλημμεληματικές και κακουργηματικές κατηγορίες.

Οι δίκες θα γίνουν του κράτους καταδίκες

ΑΝΤΙΟ...

«ΟΝΟΜΑΖΟΜΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΕΜΤΖΗΣ Ή ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ. Γεννήθηκα στο Αιγίνιο Κατερίνης στις 17 Ιανουαρίου 1938, μετά τα μεσάνυχτα. Οι γονείς μου είναι βουλγαρο-πρόσφυγες. Αγρότες. Γράμματα δεν μπόρεσα να μάθω, δεν με αφήσανε οι καταστάσεις της κατοχής και ο εμφύλιος πόλεμος. Ο κυριότερος παράγοντας για την αμάθεια μου ήτανε η μεγάλη φτώχεια, γιατί από μικρός έπεσα στα δυσκολοδιάβατα μονοπάτια και τα διαμερίσματα της. Πολλά υπόφερα μέχρι που έφτασα στη θέση αυτή.

Ο πατέρας μου έτυχε να είναι γνήσιος πατριώτης και φανατικός θερμόαιμος υποστηρικτής της λευτεριάς και της δημοκρατίας. Με το που πάτησαν τη χώρα μας οι Ιταλοφασίστες και οι κατακτητές Γερμανοί, βγήκε αντάρτης στα βουνά, στο λαϊκό στρατό ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, πολέμησε τον κατακτητή και τον ντόπιο συνεργάτη των Γερμανών. Τραυματίστηκε βαριά στο τέλος του πολέμου. Το 1946 με τον Εμφύλιο κυνηγήθηκε, ξυλοκοπήθηκε και φυλακίστηκε.

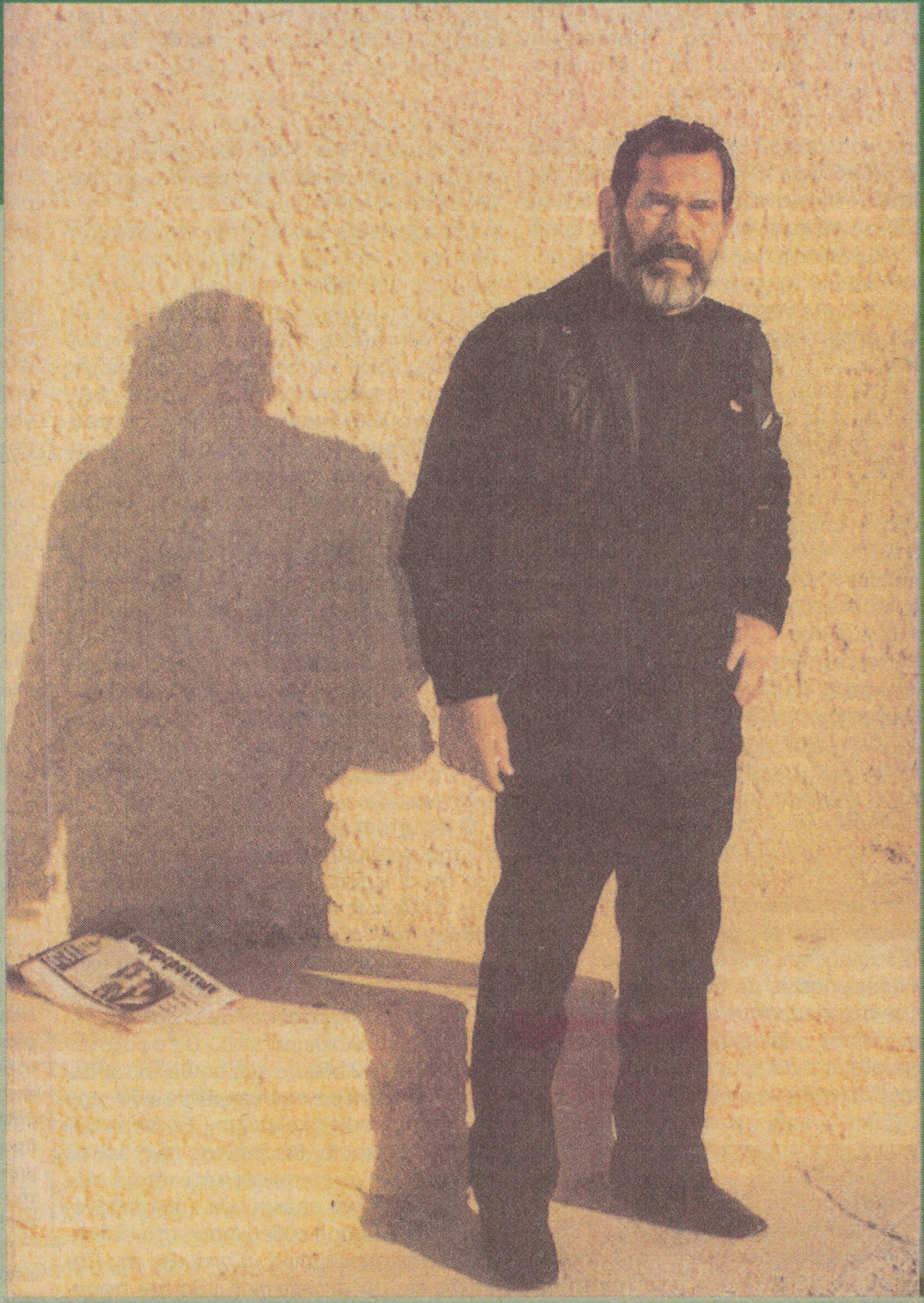
Αυτά που έζησα, έπαθα, άκουσα και είδα που μείνανε στη μνήμη μου σαν κινηματογραφική ταινία, με εφιαλτικές εικόνες που μου θυμίζουν πολέμους, σκοτωμούς, διωγμούς και άγρια κυνηγητά, ξυλοδαρμούς, φωτιές, στολές, μπότες και φυλακές, εκτελέσεις, εγκλήματα, τρομοκρατίες, βιασμούς, βαναυσότητες, τις πιο απάνθρωπες βαρβαρότητες, ταπεινώσεις, περιφρονήσεις και αδίστακτες εκμεταλλεύσεις. Έζησα και γνώρισα τι θα πει πείνα, παγωνιά, πίκρα, κλάμα, δυστυχία και απελπισία. Γνώρισα τη φτώχεια σε όλο της το μεγαλείο».

[...]

Επίλογος

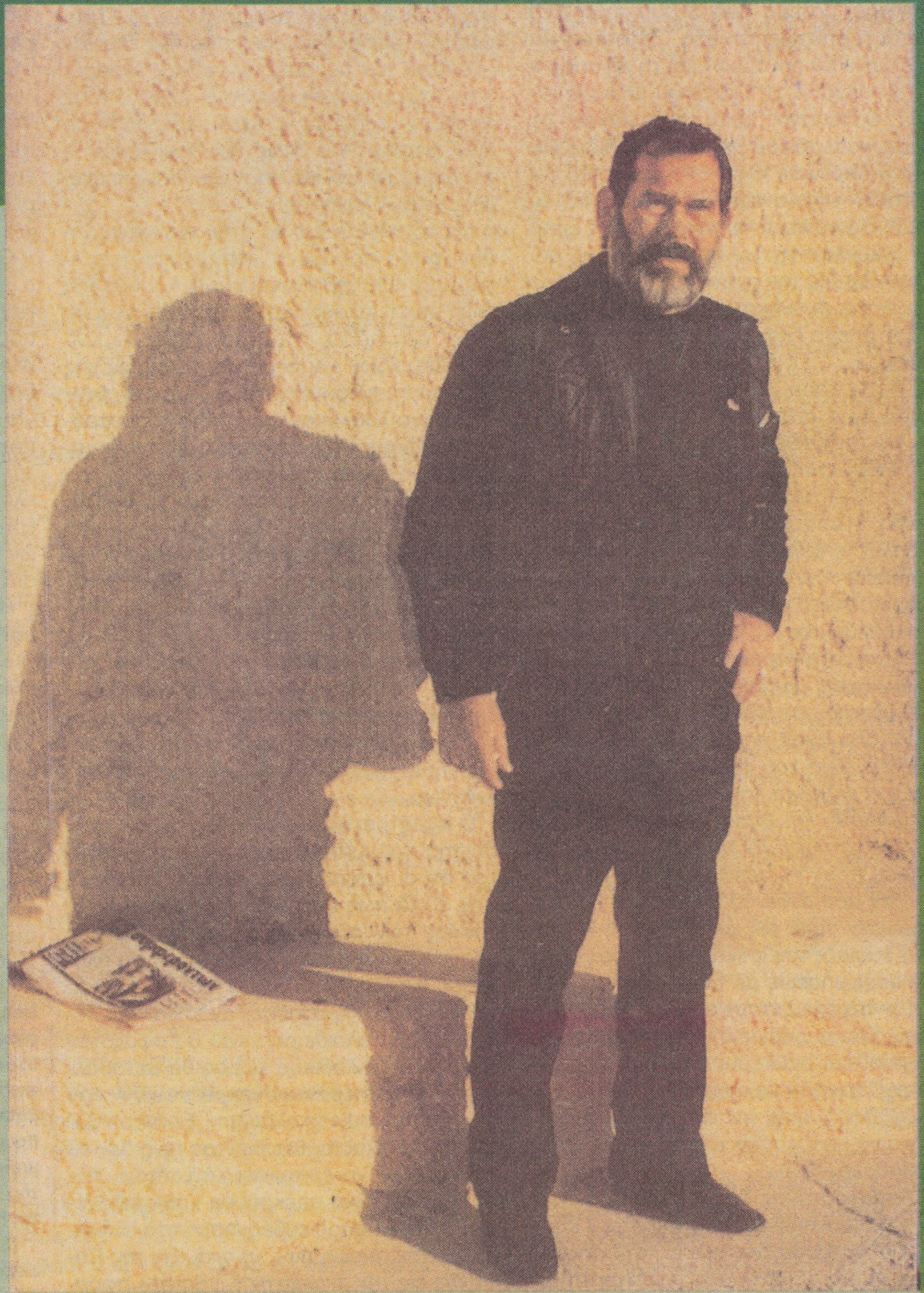
«ΟΝΟΜΑΖΟΜΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΕΜΤΖΗΣ. Η τύχη μου το θέλησε να γεννηθώ με τη δικτατορία του Ιωάννη Μεταξά - και άρχισε από τα πρώτα βήματα της ζωής μου να μου παίζει δύσκολα, τραγικά και άσχημα παιχνίδια.

Εγκλημάτισα με τη δικτατορία του Γεωργίου Παπαδόπουλου, το 1973, σε ηλικία τριάντα πέντε ετών. Καταδικάστηκα τρεις φο-

ΑΝΤΙΟ...

«ΟΝΟΜΑΖΟΜΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΕΜΤΖΗΣ Ή ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ. Γεννήθηκα στο Αιγίνιο Κατερίνης στις 17 Ιανουαρίου 1938, μετά τα μεσάνυχτα. Οι γονείς μου είναι βουλγαρο-πρόσφυγες. Αγρότες. Γράμματα δεν μπόρεσα να μάθω, δεν με αφήσανε οι καταστάσεις της κατοχής και ο εμφύλιος πόλεμος. Ο κυριότερος παράγοντας για την αμάθεια μου ήτανε η μεγάλη φτώχεια, γιατί από μικρός έπεσα στα δυσκολοδιάβατα μονοπάτια και τα διαμερίσματα της. Πολλά υπόφερα μέχρι που έφτασα στη θέση αυτή.

Ο πατέρας μου έτυχε να είναι γνήσιος πατριώτης και φανατικός θερμόαιμος υποστηρικτής της λευτεριάς και της δημοκρατίας. Με το που πάτησαν τη χώρα μας οι Ιταλοφασίστες και οι κατακτητές Γερμανοί, βγήκε αντάρτης στα βουνά, στο λαϊκό στρατό ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, πολέμησε τον κατακτητή και τον ντόπιο συνεργάτη των Γερμανών. Τραυματίστηκε βαριά στο τέλος του πολέμου. Το 1946 με τον Εμφύλιο κυνηγήθηκε, ξυλοκοπήθηκε και φυλακίστηκε.

Αυτά που έζησα, έπαθα, άκουσα και είδα που μείνανε στη μνήμη μου σαν κινηματογραφική ταινία, με εφιαλτικές εικόνες που μου θυμίζουν πολέμους, σκοτωμούς, διωγμούς και άγρια κυνηγητά, ξυλοδαρμούς, φωτιές, στολές, μπότες και φυλακές, εκτελέσεις, εγκλήματα, τρομοκρατίες, βιασμούς, βαναυσότητες, τις πιο απάνθρωπες βαρβαρότητες, ταπεινώσεις, περιφρονήσεις και αδίστακτες εκμεταλλεύσεις. Έζησα και γνώρισα τι θα πει πείνα, παγωνιά, πίκρα, κλάμα, δυστυχία και απελπισία. Γνώρισα τη φτώχεια σε όλο της το μεγαλείο».

[...]

Επίλογος

«ΟΝΟΜΑΖΟΜΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΕΜΤΖΗΣ. Η τύχη μου το θέλησε να γεννηθώ με τη δικτατορία του Ιωάννη Μεταξά - και άρχισε από τα πρώτα βήματα της ζωής μου να μου παίζει δύσκολα, τραγικά και άσχημα παιχνίδια.

Εγκληματίσα με τη δικτατορία του Γεωργίου Παπαδόπουλου, το 1973, σε ηλικία τριάντα πέντε ετών. Καταδικάστηκα τρεις φορές σε θάνατο και επτά σε ισόβια. Τρία χρόνια έζησα ως μελλοθάνατος, με την αγωνία

στον Κορυδαλλό, τον Μάιο του 1987 στις φυλακές Λαρίσης, τον Σεπτέμβριο του 1989 ξανά στις φυλακές Κερκύρας και τον Οκτώβριο του 1993 στις φυλα-

επειδή σαν αυτόν υπάρχουν πάρα πολλοί που μπορεί να μην έγιναν «διάσημοι» αλλά που στην «περίπτωσή» του είδαν αυτά που έχουν πάθει κι αυ-

πολέμου. Το 1946 με τον Εμφύλιο κυνηγήθηκε, ξυλοκοπήθηκε και φυλακίστηκε.

Αυτά που έζησα, έπαθα, άκουσα και

άρχισε από τα πρώτα βήματα της ζωής μου να μου παίζει δύσκολα, τραγικά και άσχημα παιχνίδια.

Εγκληματίσα με τη δικτατορία του Γεωργίου Παπαδόπουλου, το 1973, σε ηλικία τριάντα πέντε ετών. Καταδικάστηκα τρεις φορές σε θάνατο και επτά σε ισόβια. Τρία χρόνια έζησα ως μελλοθάνατος, με την αγωνία και το φάσμα του θανάτου.

Τον Μάρτιο του 1977 τρεις αρχιφύλακες μου ανάγγειλαν ότι είχα κατέβει από το θάνατο, λέγοντας μου: «Η πολιτεία έδειξε κατανόηση· τώρα εξαρτάται από σένα να γίνεις καλύτερος». Τους απάντησα ότι χειρότερος μπορεί να γινόμουν, καλύτερος όχι. Πριν κατέβω στα ισόβια, το Υπουργείο Δικαιοσύνης επί κυβερνήσεως Καραμανλή διέταξε τη μεταγωγή μου από τις φυλακές Ηρακλείου Κρήτης στις πειθαρχικές φυλακές κολάσεως της Κέρκυρας. Έμεινα στην κόλαση από τις 21 Ιουλίου 1976 μέχρι το 1982. Εν συνεχεία μετάχθηκα στον Κορυδαλλό, τον Μάιο του 1987 στις φυλακές Λαρίσης, τον Σεπτέμβριο του 1989 ξανά στις φυλακές Κερκύρας και τον Οκτώβριο του 1993 στις φυλακές Πατρών.

Αποφυλακίστηκα στις 29 Μαρτίου 1996».(*)

Έφυγε από αυτή τη ζωή στις 23 Σεπτεμβρίου 2011.

Αξίζει να τον θυμόμαστε όχι γιατί «έφαγε» δύο μπάτσους, αλλά επειδή δεν καυχήθηκε ποτέ γι' αυτό και γιατί η παλληκαριά μπορεί να είναι χάρισμα σε πολλούς αλλά λίγοι είναι αυτοί που μπορούν να μην την ξεφτιλίζουν και να μην την μετατρέπουν σε μαγκιά ή ψευτομαγκιά.

Σ' αυτούς τους λίγους μπορούμε να συμπεριλάβουμε τον Νίκο Κοεμτζή. Αυτόν που σε ένα ξέσπασμα «αλλοφροσύνης» απέναντι στην αλαζονεία και τη βία της εξουσίας (των μπάτσων και της παρέας τους, στην προκειμένη περίπτωση) έκανε το φονικό.

Αξίζει να τον θυμόμαστε όχι επειδή τον έκανε τραγούδι ο Σαββόπουλος, αλλά επειδή σαν αυτόν υπάρχουν πάρα πολλοί που μπορεί να μην έγιναν «διάσημοι» αλλά που στην «περίπτωσή» του είδαν αυτά που έχουν πάθει κι αυτά που δεν μπόρεσαν να εκφράσουν...

Νίκο Κοεμτζή! Χωρίς να το έχεις σχεδιάσει έδωσες με το πέρασμά σου σ' αυτή τη ζωή κάποια σημαντικά πράγματα που τα λένε εμπειρίες. Αυτές μπορούν να χρησιμεύσουν σε όσους πραγματικά ενδιαφέρονται να αναζητήσουν και να ανακαλύψουν την ουσία που υπάρχει πίσω από την επιφάνεια, σε όσους δεν παρασύρονται από τους αφορισμούς και τις περίτεχνες λοβιτούρες των πολιτικών, των δημοσιογράφων και των ειδικών του θεάματος.

Όσοι ακόμα νοσταλγούν τα καλά της «παλιάς φρουράς», που ο «εκσυγχρονισμός» των «ηθών» τα έχει ξεθωριάσει και που εσύ, τουλάχιστον, μπόρεσες να τα κουβαλήσεις μέχρι τέλος, θα συνεχίσουν να σε θυμούνται...

Ένα μεγάλο ΑΝΤΙΟ!!!

(*) Τα αποσπάσματα είναι από την αυτοβιογραφία ΝΙΚΟΣ ΚΟΖΕΜΤΖΗΣ, Το μακρύ ζεϊμπέκικο